

293 / BM

CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI
DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÎNT

Δ 15247

RETEAUA MARELUI SEF

108940

D 001524

9 VOLUME

CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI
DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÎNT

PENTRU UZ INTERN

REȚEAUA MARELUI ȘEF

Seria 0952

1970

DIN PARTEA REDACȚIEI

Orchestra Roșie a fost — după cum se afirmă în cartea care a stat la baza prezentei lucrări — cea mai importantă și mai eficientă rețea de spionaj ce a acționat împotriva Germaniei naziste.

Creată cu puțin timp înaintea declanșării agresiunii împotriva Uniunii Sovietice și extinsă treptat, după începerea ostilităților, ea a reușit să pătrundă pînă în cele mai bine informate cercuri ale Reichului, fapt ce i-a permis să obțină date a căror exploatare a avut un rol deosebit în înfrîngerea Germaniei. datorită informațiilor culese și transmise de ea Uniunii Sovietice, „Reichul — după aprecierea amiralului Canaris, șeful Abwehr-ului — a lăsat pentru totdeauna în pămîntul rusesc peste două sute de mii de soldați germani”.

Încercînd încă din primele zile după semnalarea emisiunilor Orchestrei Roșii să descopere și să captureze posturile respective și rețeaua căreia îi aparțineau, contraspionajul german angrenează aceleași efective și mijloace tehnice ca în orice operație de acest gen. Ele se dovedesc însă prea slabe pentru a putea găsi vreo pistă care să ducă la rețeaua respectivă.

Deceționați de acest eșec și, în același timp, iritați de îndrăzneala Orchestrei Roșii, care își permitea să folosească și

un post de emisie instalat în însăși inima Reichului — Berlinul — șefii nazisti decid să-și sporească eforturile pentru lichidarea ei. În urmărirea sa este lansată atunci o parte din elita Gestapoului, ajutată de ofițeri și cadre din alte sectoare de activitate.

În nici un alt caz de spionaj statul nazist nu a folosit o asemenea concentrare de forțe. Dar și în aceste condiții capturarea rețelei întârzie.

Orchestra Roșie, dispunând de oameni ale căror antecedente sau relații îi puneau în afara bănuielilor Gestapoului, de acoperiri excelente pentru șefii săi, de un sistem variat dar bine camuflat de legături, precum și de o conducere irezistibilă prin competența, ingeniozitatea și prudența ei, rămâne impenetrabilă.

Abia după o altă perioadă, destul de îndelungată, se obțin primele succese, care însă nu se datorează nici perspicacității urmăritorilor, nici capacității informatorilor folosiți și nici curențelor Orchestrei Roșii, ci perfecțiunii noii aparaturi de radiogoniometrare utilizate, perfecțiune de care cei ce conduceau rețeaua nu aveau cunoștință. În continuare nu a mai rămas decât să se conjuge tehnica cu tortura...

Ținând seama de faptul că această rețea a reușit să acționeze o perioadă destul de îndelungată și să obțină informații de o importanță vitală pentru soarta războiului, se curajează să evidențiem câteva din condițiile a căror îndeplinire i-au asigurat succesele menționate.

În acest sens, trebuie arătat că: nucleul rețelei, în jurul căruia s-au polarizat ceilalți membri ai ei, a fost alcătuit din comunisti ilegaliști, cu o vastă experiență în munca clandestină, și din ofițeri de informații sovietici, fapt ce a asigurat o conducere calificată; constituirea rețelei a avut loc înainte de începerea războiului, ceea ce i-a permis să-și creeze acoperiri deosebit de rezistente și relații exploatabile în condițiile războiului; s-a acordat o atenție deosebită compartimentării

fapt ce a împiedicat Gestapoul să meargă pe fir spre restul membrilor rețelei atunci când a reușit să captureze un grup; s-au asigurat numeroase refugii; s-au creat posibilități largi pentru confecționarea sau procurarea de acte false în vederea folosirii lor în caz de necesitate; s-au utilizat coduri rezistente; s-a pus la punct un sistem ingenios de întâlniri (decalate față de ora convenită, de control, de rezervă) și de parole, semne convenționale etc.

Desigur, acestea sînt numai câteva dintre condițiile ce au asigurat succesul rețelei, respectiv cele mai importante.

Necesitatea respectării adevărului obligă însă ca, alături de ele, să fie evidențiate și cele câteva greșeli deosebite comise de Orchestra Roșie și care i-au afectat grav securitatea.

Astfel, perioade îndelungate s-a transmis din aceleași locuri; uneori, radiotelegrafistii rețelei, fiind nevoiți să comunice un volum mare de informații, au lucrat câteva ore pe zi; s-au folosit prea mult timp aceleași coduri; s-au transmis prin radio adrese de o importanță capitală pentru rețea; s-au comunicat mai multe asemenea adrese într-o singură radiogramă; s-au procurat acte false de la un polițist belgian neverificat; s-a acceptat realizarea unor întâlniri directe între acesta și unii membri importanți ai rețelei etc.

Avînd în vedere învățămintele ce se pot trage din activitatea Orchestrei Roșii, precum și din acțiunile contraspionajului german — dintre care unele foarte inspirate — Direcția învățămînt a hotărît să publice această lucrare, care cuprinde aspectele cele mai semnificative ale cărții lui Gilles Perrault.

EROUL

Stația de recepție din Cranz era însărcinată să intercepteze emisiunile clandestine. În noaptea de 25 spre 26 iunie 1941, un radiotelegrafist înregistrează un indicativ necunoscut: KLK din PTX — KLK din PTX — KLK din PTX. Un mesaj cuprinzând mai multe grupe de cifre urmă acest apel. Radiotelegrafistul făcu un raport asupra descoperirii noului emițător clandestin și semnală frecvența respectivă. Așa a început afacerea care avea să devină coșmarul reichsführerului Himmler și al amiralului Canaris, șefii celor două servicii secrete germane, o afacere care avea să-l facă pe Adolf Hitler să declare, la 17 mai 1942: „Bolșevicii ne sînt superiori într-un singur domeniu: spionajul”. Și încă führerul nu cunoștea, la data aceea, nici măcar a suta parte din prestigiosul bilanț al Orchestrei Roșii.

Eroul acestei istorii, Leopold Trepper, este un evreu polonez, născut la Neumarkt, lângă Zakopane, la 23 februarie 1904. Tatăl său, comis-voiajor, muncea din răsputeri pentru a întreține o familie de zece copii. Muri epuizat de muncă pe cînd tinărul Leopold intra în al doisprezecelea an. Cum tinărul dădea dovadă de o rară vioiciune de spirit, ai săi au hotărît să

facă tot ce le stătea în putință ca să-i asigure o pregătire superioară.

Leopold și-a făcut studiile la Lvov și Cracovia, unde a urmat cursurile facultăților de istorie și literatură.

O bursă mediocră și sacrificiile familiei sale îi asigură de bine de rău, existența. Profesorii erau mulțumiți de el. Un an mai târziu însă o criză economică lovește Polonia și studentul din Cracovia își începe lunga sa luptă împotriva foametei. Își abandonează studiile și începe să lucreze ca zidar, apoi ca lăcătuș. După puțin timp se angajează la minele din Katowice, pe care le părăsește după doi ani pentru a lucra ca muncitor necalificat într-o turnătorie din Dombrova. Foamea îl însoțește însă pretutindeni. Dombrova toată este infometată. Innebuniți de mizerie, muncitorii declanșează mișcări care sînt repede înăbușite de poliția poloneză. Printre organizatorii unei asemenea mișcări se găsește și Trepper. Este arestat și aruncat în închisoare. Pe atunci avea douăzeci și doi de ani și era mereu infometat.

După opt luni petrecute în temnițele dictatorului Piłsudski, unde torturile la care erau supuși membrii Partidului Comunist clandestin depășeau în oroare pe cele practicate de Gestapo, este eliberat.

De la Dombrova va împrumuta primele patru litere ce vor constitui, în cursul celor zece ani următori, pseudonimul lui (Domb). Pe urmă va deveni Marele Șef.

La Varșovia, nici un loc de muncă nu este disponibil pentru un tânăr care participase la revolta din Dombrova. Atunci cere viza de emigrare în Franța, care însă nu îi este acordată, deoarece autorităților franceze nu le făcea de loc plăcere să primească un agitator. Trepper își dă seama că de acum nu va mai putea trăi în Polonia, pentru că nu i s-ar mai permite decât să moară de foame.

Se adresează atunci organizației „Hechalutz”, care are sarcina de a selecționa dintre evreii ce voiau să emigreze în

Palestina pe cei care corespundeau criteriilor stabilite de englezi. Financiarii din „Hechalutz”, favorizînd sionismul, își propuneau să lupte și împotriva comunismului. Se preferau deci candidații ce puteau fi recrutați și introduși ca agenți în Partidul Comunist. Cu ambițiile sale nesatisfăcute, cu trecutul său nenorocit și viitorul nesigur, Leopold Trepper corespundea în cea mai mare măsură criteriilor stabilite. I s-au dat deci ceva bani și a fost urcat în trenul care l-a dus la Brindisi și apoi mai departe în Palestina. Avea pe atunci douăzeci și patru de ani și nu știa că foamea era și ea pe drum. O regăsi, tovarășă nedespărțită, pe cheiul din Haifa. La început a fost pus să sfarme pietre de-a lungul drumurilor, apoi a devenit muncitor agricol într-un chibut. Ocupația cea mai plăcută pe care a avut-o în Palestina a fost însă cea de ucenic într-o întreprindere de construcții electrice. În 1929, el devine membru al Comitetului Central al Partidului Comunist Palestinian. Una dintre acțiunile sale cele mai importante din această perioadă a fost constituirea grupului „Unitate”, de orientare comunistă, care se străduia să realizeze unitatea de acțiune între evrei și arabi împotriva ocupantului englez. În 1930, Trepper și oamenii săi au fost însă descoperiți de poliție și aruncați în închisoare. Avertizați că se discută deportarea lor în Cipru, au declarat greva foamei. La început, greva n-a fost luată în serios, dar greviștii au perseverat. Presa britanică a fost impresionată și au avut loc interpellări în Camera Comunelor. Reprezentantul Coroanei în Palestina a hotărît să-i elibereze pe acești prizonieri incomozi. Cum erau prea slabi ca să poată merge, au fost puși pe tărgi și aruncați la poarta închisorii.

Cîteva săptămîni mai târziu, Trepper a intrat clandestin în Franța, unde a fost mai întîi spălător de vase într-un restaurant marselez, apoi zugrav la Paris. Aceste ocupații aveau să fie ultimele din lunga serie de meserii heteroclite ale lui Leopold Trepper.

În epoca aceea funcționa în Franța o rețea de spionaj sovietică, care acționa cu o mare eficacitate. Timp de trei ani, ea și-a desfășurat fără vreun incident activitatea. În februarie 1932, poliția franceză primi însă un denunț și, după șase luni de operații asidue, reuși să curme activitatea acestei rețele. Întreaga acțiune s-a desfășurat cu mari dificultăți, datorită excepționalei abilități a componentilor ei, în special a șefilor, în conspirarea activității lor, evitarea capcanelor, sustragerea de sub filaj etc. Șefului rețelei i s-a dat chiar porecla de „Fantomas”. Când a fost, în sfârșit, prins, s-a descoperit că era evreu polonez și că venise în Franța prin Palestina. Avea douăzeci și opt de ani și se chema Izaia Bir. El trăia într-un hotel de ultima mână și nu primea nici poștă și nici vizitatori. Principalele sale legături cu grupul erau asigurate printr-o tinără, care trecea în ochii tuturor drept metresa lui. Compartimentarea muncii interioare s-a dovedit atât de severă, încât majoritatea agenților rețelei au scăpat de poliție.

Printre aceștia se afla și Leopold Trepper, prietenul din copilărie al lui Alter Ström, adjunctul lui Bir. Tinărul Leopold primise pe lângă Bir lecții magistrale.

Scăpând de arestare, el fugi la Berlin, unde ia imediat legătura cu ambasada sovietică, iar după câteva zile se află la Moscova.

Din 1932 până în 1934 urmează cursurile Universității din Prodrovski. În 1935 devine redactor la rubrica culturală a ziarului „Adevărul”, destinat evreilor ruși, și este totodată student la Academia militară, unde generalul Orlov predă spionajul.

În 1937 sosește în U.R.S.S. și prietenul său Ström, care-și ispășise în Franța pedeapsa cu închisoarea. El readuce la ordine zilei problema elucidării cauzelor care au dus la căderea rețelei conduse de Bir.

Pentru toată lumea, cel care se făcea vinovat de distrugerea rețelei era un oarecare Riquier, redactor la „L'Humanité”.

Ström susține însă că acesta nu a trădat și sugerează să fie trimis Trepper la Paris cu misiunea de a face lumină în cazul respectiv.

După cinci ani de la fuga sa, Trepper se înapoiază în Franța cu un pașaport fals, pe numele de Sommer. Trecând drept o rudă a lui Ström, îi întâlnește mai întâi pe cei doi avocați principali ai procesului: Ferruci și André Philip, liderul socialist bine cunoscut. Apoi își aprofundează ancheta și, în câteva luni, ajunge la convingerea că Riquier este nevinovat. Lucrul acesta nu era lipsit de importanță, pentru că Partidul Comunist se găsea în situația de a fi acuzat că ține în rîndurile sale un trădător.

Continuându-și activitatea, Trepper reușește să-l descopere pe adevăratul vinovat. Acesta era un evreu olandez, fost șef al unei rețele sovietice în Statele Unite. Arestat de F.B.I. și „returnat”, el continuase să dea informații serviciilor americane și după transferarea lui de către Moscova în Franța. Denunțul primit de poliția franceză venea din partea F.B.I.-ului. Trepper se întoarce la Moscova, utilizînd de astă dată un pașaport luxemburghez, pe numele de Majeris, și raportează cele constatate. Cinci luni mai târziu se înapoiază în Franța pentru a aduce de aci un pachet gros cu fotocopiiile scrisorilor schimbate între trădătorul olandez și atașatul militar american la Paris.

CONSTITUIREA REȚELEI

În toamna anului 1938, Trepper este trimis la Bruxelles. Aici a luat legătura cu un om de afaceri evreu, Leon Grossvogel, pe care-l cunoscuse în Palestina.

Grossvogel era odrașla unei familii burgheze instalată la Strasbourg de mai multe generații. După o ședere romantică și scurtă în Palestina, el s-a întors la afaceri și a condus din Bruxelles o firmă comercială cu sucursale multiple. „La regele cauciucului”, specializată în impermeabile.

Comunist infocat, el a aderat fără rezerve la proiectul expus de Trepper, în sensul de a folosi firma respectivă drept camuflaj pentru activitatea rețelei informative.

În consecință, au procedat imediat la angajarea ca director a unui belgian de vreo șaiszeci de ani, rotund la față, jovial și cu o mustată albă pe o piele trandafirie, amator de trai și vinuri bune, care se chema Jules Jaspar. Aceasta era o lovitură de maestru, deoarece membrii familiei Jaspar făceau parte dintr-una din cele mai vechi familii burgheze din Belgia.

Condusă de o asemenea personalitate, firma era, deci, în afara oricărei bănuieli.

Se înțelege, desigur, că bunul Jules nu știa nimic despre misterele pe care le ascundeau impermeabilele sale.

Anul 1939 a fost sacrificat punerii la punct a rețelei, astfel că, la izbucnirea celui de-al doilea război mondial, Marele Șef era în măsură să execute ordinele primite din Rusia. Tara asupra căreia se concentra activitatea rețelei organizate de Trepper era Anglia. În șapte porturi europene angrenate în traficul Marii Britanii (Oslo, Stockholm, Copenhaga, Hamburg, Wilhelmshafen, Ostende, Boulogne), Trepper a creat sucursale ale firmei „The Foreign Trench-Coat”, în care și-a instalat agenții. Marele Șef și-a stabilit sediul la Bruxelles. În acest fel, era destul de aproape de rețeaua sa și, în același timp, suficient de ferit de pericole, căci legislația belgiană nu pedepsea spionajul decât dacă era îndreptat împotriva Belgiei însăși.

O dată cu constituirea rețelei, Trepper își creează și relații multiple în cercurile influente. Așa se face că poate circula fără opreliști, cu mașina, printre coloanele germane, imediat după pătrunderea acestora în Franța. Cel care-i oferă această posibilitate este consulul bulgar Durov. Fiind prieten intim cu Grossvogel, consulul se oferă să facă o vizită pe la sucursalele firmei acestuia, pentru a vedea care este situația lor după acțiunile trupelor germane. Oficial, Durov pleacă să se intereseze de soarta cetățenilor bulgari. Drumurile îi sînt deschise, căci autoritățile germane nu vor să creeze dificultăți consulului unei țări ce cocheta în vremea aceea cu Germania. În mașină iau loc Durov, Grossvogel și Trepper. Acesta din urmă reușește nu numai să vadă tot ce-l interesa, ci și să ridice un radioemitor pe care îl ascunsesese într-un depozit al firmei. La sfîrșitul călătoriei trimite Moscovei un raport de 80 de pagini despre noua strategie a lui Hitler : războiul fulger.

Acest raport, ca și cele precedente, va sosi la destinație prin intermediul diplomaților sovietici.

Valizele diplomatice îl scutesc pe Trepper de obligația de a-și trimite mesajele pe calea undelor, dar ei stăruie că legătura cu Moscova va trebui să fie asigurată în curînd prin radio.

Marele Șef se pregătește deja pentru viitorul război germano-sovietic : din proprie inițiativă, el a ordonat întoarcerea bateriilor sale la o sută optzeci de grade. Ele nu vor mai fi atînite asupra Angliei, ci asupra Germaniei.

În acest fel, considerentele care-l determinaseră să aleagă orașul Bruxelles ca reședință își pierd valabilitatea. Marele Șef, numit între timp de Moscova director rezident, își mută cartierul general la Paris. El dispune acum de două ajutoare directe deosebit de utile : Grossvogel și Katz. Grossvogel va pune la dispoziția lui Trepper priceperea sa în afaceri și talentul lui de organizator.

În câteva săptămîni, el a asigurat finanțarea rețelei și a închiriat de-a lungul Parisului vreo zece apartamente pentru a servi drept case de întîlniri sau de refugiu. De asemenea, recrutează agenți care urmau să îndeplinească sarcina de „cutii poștale”, pentru a se asigura legături interioare rapide.

Grossvogel face spionaj cu aceeași meticulozitate liniștită cu care își duce la vînzare impermeabilele. El are calitățile unui bun șef de stat major : i se indică scopul și el furnizează mijloacele.

Cel de-al doilea adjunct al Marelui Șef este un exemplu de devotament și spirit de sacrificiu. Dacă Trepper i-ar fi ordonat să meargă la sediul Gestapoului să se predea Katz ar fi ascultat fără să întrebe de ce. Exagerăm ? O să vă convingeți... El e tinăr, mic de statură, foarte plăpînd, cu niște ochelari care-i acoperă jumătate din față. Este o fire veselă, optimistă. După părerea generală, seamănă cu un francez mijlociu. Nu este însă francez, ci evreu polonez, ca și Trepper. S-au întîlnit în Palestina și au făcut împreună faimoasa grevă a foamei, apoi au venit în Franța, unde Katz a lucrat ca zidar. El are să fie brațul drept al Marelui Șef.

Alți doi adjuncți ai săi — șefii rețelei din Belgia — sînt ofițeri sovietici care acționează sub acoperirea de studenți uru-

guayeni. Trepper, ca toată lumea de altfel, îl simpatizează numai pe unul dintre ei — Mihail Makarov, alias Carlos Alamo.

Acesta este cam nesăbuit, destul de indisciplinat și mare amator de băutură și escapade erotice.

În luna iunie 1940, în plin dezastru belgian, Trepper îi ordonă să meargă să caute emițătorul ascuns la Knokke-le-Zoute, și să-l aducă la Bruxelles. Dar Makarov n-are timp: el este la Ostende, unde face dragoste cu doamna Hoorickx. Trepper trebuie să meargă el însuși la Knokke...

Se văzu deci obligat să facă raport la Moscova.

La sfârșitul verii, o telegramă a șefului Serviciului de informații sovietic îi ordonă lui Makarov să se întoarcă acasă. Makarov îl imploră însă pe Trepper să-l ierte. Trepper, care are o afecțiune deosebită pentru el, cedează și Makarov rămâne să desfășoare în continuare activitate informativă în străinătate.

Din contră — lucru curios — nimeni nu-l iubește pe Gurevici, deși acesta își face admirabil datoria. La Bruxelles a sosit la 17 iulie 1939, venind de la Montevideo. Se numește acum Vincent Sierra, născut la 3 noiembrie 1911 la Montevideo, strada Colon nr. 9. Gurevici nu fusese destinat să servească în organizația Marelui Șef. Misiunea lui era să ajungă la Copenhaga și să pună aici pe picioare o rețea. Șederea sa la Bruxelles trebuia să fie scurtă, câteva luni cel mult, în cursul cărora să învețe dreptul comercial și să-și perfecționeze cunoștințele de limbă străină. Dar, începând războiul, a primit ordin să rămână pe loc, la dispoziția Marelui Șef. Acesta e mulțumit de Gurevici. Contrar lui Makarov-Alamo, Gurevici-Sierra reușește de minune să se integreze în societatea bruxelleză. Trăiește pe picior mare, face primiri fastuoase, își multiplică relațiile: e muncitor și șiret. Nu încapе nici o îndoială, Sierra este un recrut ales. Dar nimeni nu-l iubește — afară de amanta sa Margareta. Îl găsesc orgolios și fanfaron.

Părerea unanimă a Orchestrei Roșii: „Kent? Ah! Individul acela nenorocit...”

Gurevici-Sierra se va chema și Micul Șef, după ce-l va succeda pe Marele Șef în fruntea rețelei belgiene, dar, pentru toată lumea, chiar și pentru Moscova, el este Kent. Pseudonimul acesta și-l alesese singur, după numele eroului unei cărți de spionaj citite în adolescență. Liuba — soția lui Trepper — care asigură, până la plecarea ei la Moscova, legătura între Kent și Marele Șef, îl adoră și ea pe leneșul Makarov și nu-l poate suferi pe laboriosul Kent. Ea se neliniștește de gustul lui pentru lux, de cheltuielile sale exagerate și pretinde că unui om căruia îi place în asemenea grad traiul bun îi repugnă să-și riște pielea. Trepper o ascultă, dar nu ia lucrurile în tragic. Într-o zi, el îi face o vizită lui Kent în apartamentul lui somptuos din bulevardul Slegers. Kent îl conduce la garderoba sa și, cu un gest larg, îi arată cele cincizeci de costume de haine așezate pe umerase în garderobă. Trepper murmură dînd din cap: „Bravo! Foarte bine! Eu în locul tău le-aș fotografia... Asta ar fi pentru tine o amintire mai tîrziu... și apoi, nu-i tocmai sigur că tu vei fi cel care va privi fotografia...” Dacă Grossvogel și Katz formează „Bătrîna gardă” a Marelui Șef, Makarov și Gurevici constituie „Tinăra gardă”. El nu are în ea aceeași încredere ca în vechii lui tovarăși evrei, formați în marea lor majoritate la școala mizeriei, abili ca niște cameleoni în a se introduce în cercul ambiant. Un Trepper, un Katz, pot să se bălăcească în lux fără să fie vreodată pînă la risc de a se îneca în el. Cu Alamo și Kent e altceva. Nu se va putea ști din ce metal sînt constituiți decît atunci cînd vor fi puși la încercare.

Momentul pentru aceasta se apropie. Wehrmachtul este masat de-a lungul Bugului polonez, gata să pornească spre est. De la Geneva, „Rezidentul-Director” sovietic Alexander Rado trimite șefilor săi insistent semnale de alarmă, iar Sorge anunță

FRANZ FORTNER PLEACA LA RAZBOI

În argoul serviciilor secrete germane, șeful unei rețele este un „șef de orchestră”, el coordonează și dirijează jocul „instrumentiștilor” săi. Printre aceștia, un solist de primă importanță este radiotelegrafistul, „pianistul” orchestrei. De la intrarea Wehrmachtului în Rusia, în toată Europa ocupată se cînta „muzică”. Nu se reușise încă să se localizeze „auditoriul” ei, dar coincidența dădea de gîndit. Dacă atacul în est fusese pentru „muzicieni” lovitura cu bagheta magică, era posibil ca „auditoriul” să se găsească la Moscova.

Germanii reacționează la aceasta printr-o intensă activitate de controlare a eterului în scopul localizării emițătoarelor și al capturării persoanelor ce le foloseau.

Ei se așteptaseră la o anumită activitate clandestină de transmisiuni prin radio, însă nu prevăzuseră că ea va fi atît de amplă.

Cu atît mai surprinși au fost la un moment dat cînd au descoperit că un asenencia emițător lucra chiar în Berlin. Acesta transmitea după o tehnică similară celei folosite de un emițător din Belgia, detectat cu puțin timp înainte.

La Abwehr, unii dăduseră crezare tehnicienilor, dar mulți refuzară să creadă în existența „pianistului” berlinez, invocînd

lipsa de precizie a mijacilor utilizate pentru localizarea emițătorului. Ca urmare, cele două tabere cazura de acord asupra necesității urgente de a se îmbunătăți calitatea aparatelor utilizate. Acestea trebuia să le facă pe se și în același timp de dăruirea ei mai mare pentru a nu putea fi sesizată prezența lor pe străzi.

Aparatele de cure continuu pînă atunci politica și furat abwehrului erau cînd a lui toate. Într-o era necesar să se găsească o soluție la problema de a găsi o descoperire și din cauza unui tub circular cu un diametru mai mare de un metru plus pe periferișul camionetei. Trebuia găsit ceva mai bun. Aparatul sa refuza să meargă din cauza unei valze. Din omul care o ducea trebuia să aibă căști la urechi care, împreună cu valiza, puteau fi ușor remarcate.

S-a hotărît atunci să se camufleze valiza într-un automobil experiențele s-au soldat cu rezultate pozitive. Apoi s-a făcut ceva și cu aparatură de radio. Deoarece de obicei pot fi făcute de la cură sub patul unei persoane în stare de inconștiență, un dispozitiv de radio de dimensiuni mici a fost construit. Nu era o soluție ideală, dar s-a putut să se facă după cele necesitate. Cu toate acestea, el a fost folosit pentru a transmite mesaje.

Dar se pare că, din cauza acțiunilor lui Göring, lucrurile s-au rău. După ce a fost înlocuit de Hitler, aparatul de radio, o serie de specialiști sînt trimiși pe front, o parte din aparatele realizate sînt trimise în alte locuri decît în cele unde este nevoie mai mare de aportul lor etc.

În acest timp, emițătorul din Berlin a lucrat ultimele trei săptămîni de lucru și nu a mai putut să lucreze. Nema mai avînd nici o speranță, el a scris o scrisoare lui Göring în care a spus că el nu poate să lucreze mai mult. Pentru a menține că el nu lăsa aparatură de radio în Belgia. Pînă la 7 septembrie se copiază și se trimite la Berlin. Mesajele altor

¹ Serviciul radio al Abwehrului. — N.R.

ta a celor servicii de descifrare se străduiau să le găsească cheia.

În urmărirea lui este lansat reprezentantul Abwehrului în această țară, Franz Fortner, fost ofițer de tancuri.

Fortner este pregătit. El dispune de o rețea de informatori condusă de doi flamanzi care mai lucrasera pentru serviciile germane. Le ordonă să se introducă în mediile „extremiste” din Bruges și să frecventeze cafenelele populare.

Om cu fier, Fortner își va căuta vinatul acolo unde putea să se ascundă printre comunistii belgieni. El e convins că informatorii lui, dacă erau în treburile unde trebuia să se amîrșia să dea de firele care duc la „pianistul” clandestin.

Din misiunile lor în cafenelele din Bruges, aceștia nu aduc însă decît note de cheltuieli. După ce comunistii locali sînt cu desăvîrșire pasivi, sarzi la cascada de victorii germane în Rusia și convinși de caderea viitoare în fața Moscovei, singura îndrăzneală este să se facă totuși. Franz Fortner face raport la Berlin. O telegramă îi indică imediat că emițătorul trebuie să se afle la Knokke le Zoute.

Apoi Franz Fortner invadează cafenelele din Knokke, locuștii ei și încearcă să găsească dar nu aud pe nici un agent întrebînd povestea pe patrimoniu cafenelei. Dacă ultima căsușă are avansat în bune condiții. După patruzeci și opt de ore sîntete o nouă telegramă de la Berlin prin care acțiunea este transferată în birourile din Gand. Hotărîți să se „lupte” pînă la ultima picătură de alcool, informatorii se abat pe la Gand. Pe baza informațiilor primite de la ei, Fortner transmite la Berlin obişnuitul raport cu rezultatul negativ. De asta dată sînt săi devenira încapătînați. O telegramă prezintă că emițătorul trebuie să fie ascuns pe undeva prin localitatea Unverbeurdene Gand. Fortner organizează o operă de politică care se sfîrșește printr-un faliment total.

Dar afacerea încă nu putea fi clasată: Fortner, înzestrat cu un receptor, asculta și el în fiecare noapte emisiunile din

destine, iar Berlinul, dezlănțuit, vrea pielea „pianistului”. Fortner este copleșit de telegrama și telefoane amenințătoare: i se transmit emisarii ca să se ațace secer de la el rezultate.

Funkabwehrul însă nu mai riscă să mai precizeze orașul unde se ascunde emițătorul.

La sfârșitul lunii septembrie 1941 în timp ce rapoartele lui Fortner se îngrămădeau în clasoarele Abwehrului, emițătorul berlinez este din nou captat. El lucrea cu fantezia sa obișnuită, făcând să alterneze peștele de linie cu cele de activitate felina. De data asta însă nu mai putea încăpea nici o îndoială: „pianistul” era la Berlin.

Funkabwehrul, prinzându-l în categorie ca punga capăt scindalului.

Dar lucrurile se încurcă din nou: mașinile de urmărire fabricate de „Flower Opta Radar” au fost trimise la Paris și Varșovia, nici una nu e dispărută la pertru Funkabwehr cind în decembrie operația te lăzra. Cine este răspunzător de comiterea acestor greșeli grosolane? Cei de la Funkabwehr rînjesc cu amară bucurie privind spre „Institutul de cercetări Hermann Göring”.

În această situație, pentru a nu se mai pierde timpul, se constituie trei echipe speciale, care după ce sînt îmbrăcați în uniforme de poștași sînt trimiși să ațaceze cu ajutorul aparatelor fixe.

„Pianistul” remarcă că el at spîrta în apropierea casei unde emitea a unui cort mare, în jurul căruia se învîrteau cu treburi salariați ai poștei.

Nu se cunoștea de adevărat că administrația poștelor utiliza deosebit de mult deosebit pentru instalarea de cabluri sau la executarea de reparații. Nici chiar comandanții Wehrmacht-ului fuseseră pentru că șeful marelui alut nu l impresionaseră de parerea sa că în condițiile lipsii mari de mijloace de transport, administrația recurgea uneori la ajutorul armatei. Nu

găsi însă nici o explicație rezonabilă faptului că era în ținuta oficială. El îi văzuse întotdeauna pe cei care munceau la instalarea sau repararea cablurilor îmbrăcați în haine albastre, de lucru.

În ziua următoare, „pianistul” hoinărește puțin înainte de a se îndrepta spre cel de-al doilea refugiu al său.

În drum descoperi un alt cort mare, în jurul căruia umblau încoace și încolo cîțiva funcționari de la poșta. O lua încet de tot de-a lungul cortului și auzi o șoaptă: „Da, domnule locotenent”. A treia zi, pe cînd ajungea în cartierul celui de-al treilea refugiu al său, „pianistul” se opri iar în fața unui cort mare, în jurul căruia niște funcționari de la poșta se învîrteau cu treburi. Ceru un foc unuia dintre ei, care părea să fie de pîndă. În timp ce omul îi întindea bricheta, „pianistul” percepse distinct fluierul caracteristic al unui receptor pe care îl reglase pe o lungime de undă oarecare.

Din acest moment emisiunile încetară. După cîteva zile de așteptare zadarnică, echipele își strînseră corturile și se întoarseră acasă.

În acest timp, lucrurile nu prea mergeau bine în rețeaua berlineză, pe care contraspionajul german căuta să o descopere. Diplomați sovietici, ale căror acțiuni de spionaj le denunța raportul Heydrich, fuseseră rechemati în Rusia la începutul decembrie războiului. Înainte de plecare, ei aruncaseră cîteva grăunțe pe terenul german, dar la repezeală, peste umăr, grab și cum erau de evenimente. Nu așa se acționează în materie de informații. Unde, mai mult ca în altă parte timpul se rătăcește pe cei care nu sînt în concordanță cu el. Ce s-a întîmplat de a tăcut emițătorul berlinez? Funkabwehrul crede acum că a fost încetări de emisiuni fac parte dintr-un plan care încearcă să l inducă în eroare. În realitate, ele sînt determinate de lipsa de experiență a „pianistului”. Acesta branșează greșit aparatul

[illegible]

Ca urmare, el transmite pe o lungime de undă în timp ce Moscova atrăgea atenția tuturor, că în realitate se pare că nu au nicio șansă să se salveze din partea de alta. Pînă la urmă se reiau dar, după puțin timp, comiterea altei greșeli duce din nou la pierderea legăturii. Conform instrucțiunilor, „piavotul” trebuia să se întoarcă la 1000 km și să se dea în față de nouăzeci de grade. Astfel spus, se cerea să se întoarcă la o lungime de undă de zece ori mai mică decît cea cu care se reia prima lungime, apoi a doua și așa mai departe. După treizeci de zile se reiau de la început și indicativele. Dar unele luni au fost de numai de zile. Pentru centrala din Moscova, ca și pentru toți radiotelegrafisții avertizați, este clar că în cea de-a treizeci și una zi nu se emite, ca să nu se perturbeze ritmul lunar.

"Pianistul" berlinez nu ştie însă de această convenţie şi, ca
atare, emite şi în cea de-a treizeci şi una zi, reluând primul in-
toarc, centrala nu-şi găseşte omul şi acesta o cheamă zadarnic

De la Director la Kent. Personal.

Intâlnire imediat la Berlin. Indicăm trei adrese. Determinați cauzele de suferință ale lui...

rest, luată asupra dv. transmisiunile. Lucrează treburile Terh-
neze și transmite informații de importanță capitală. Adresele:
Neuwestend, Altenburger, Alleea 19-a treia pe dreapta, Cor-
Charlottenburg, Fredericastrasse 26-a a doua pe stînga, Wilt-

În edinau, Ka serstrasse 18 a patia pe stînga Baier (cercu-
aici „Larenspiegel“ Parola Directorul Dati vesti înainte de 20
octombrie. Un plan nou repetam noi în vigoare a tuturor sta-
stații: gbt ar. K.L.S. din R.T.X.”

Trei zile mai târziu, la 13 octombrie, rețeaua berlineză primea de la centru avertismentul următor :

„R.S.K. din B.T.R. 1310. 1425. 54 wds qbt. De la Director la Freddy pentru Wolf, care va transmite lui Coro.

Sosește Kent, vine din B.R.X. Însărcinat să restabilească traficul radio. În cazul unui eșec sau al unei noi întreruperi re-miteți tot materialul lui Kent pentru transmitere. El să trimită materialul în cauză. Încercare de reluare a traficului 15. Centrul la recepție, începînd de la 9".

Kent trece imediat la executarea ordinului: pleacă la Pele. El luase deja contactul cu rețeaua germană în luna aprilie, în timpul călătoriei făcute la Local de la Leșeș. După aceea, el s-a întâlnit cu cei doi șefi de rețea în Grădina Zoologică din Berlin. În câteva zile, el i-a procurat „pianistului” berlinez un emițător suplimentar și l-a pus în contact cu un bătrîn militant comunist, care a urmat înainte de război cursuri de radiotelegrafie la Moscova. Acesta va da „pianistului” toate lecțiile necesare pentru perfecționare. De la Berlin, Kent pleacă la Praga.

Despre misiunea lui la Praga nu avem amănunte, dar ea dovedește că a Orchestrei Regale dispune, în momentul plecării, de „muzicieni” peste tot.

Kent se înapoie la Bruxelles la începutul lui noiembrie cu satisfacția datoriei împlinite. Dar o veste rea îl aștepta aici: „pianistul“ berlinez nu mai putea să „cînte“. La 21 octombrie, când după plecarea lui Kent la Paga, coborî la Frankfurt.

începută vânătoarea. Berlingul sesizase prezența echipelor și întrerupsese transmisiunile. Conform ordinelor de la Moscova, toate informațiile primite prin rețeaua berlineză trebuiau să fie comunicate acum de la Bruxelles. Sargunovul Kent își luase toate măsurile de precauție pentru această eventualitate: un sistem de curenți între Germania și Belgia intrase deja în funcțiune. Acela însă nu totuși pentru Bruxelles o muncă în plus. Eul Alario, tratat în fața ei, se gândea că nu mai avea acum timp să viadă la francosele de ale războiului din Spania.

INTILNIRE LA STALINGRAD

Sint oare atât de importante informațiile primite de la această rețea berlineză care însă nu-i capabilă să le transmită?

Judecați-le pe fiecare în parte :

„De la Coro la Director. Sursa : Maria.

Artilerie grea de proveniența Königsberg se află în drum spre Moscova. Baterii grele de coastă, imbarcate la Pillau cu aceeași destinație”.

„De la Coro la Director. Sursa : Gustav.

Pierderile unităților blindate pe frontul de est echivalează cu materialul de înzestrare a unsprezece divizii”.

„De la Coro la Director. Sursa : Moritz.

Planul II a intrat în vigoare de 3 săptămâni. Obiectiv posibil de atins : linia Arhanghelsk — Moscova — Astrakhan până la sfârșitul lunii noiembrie. Orice mișcare de trupe este executată conform acestui plan”.

„De la Coro la Director. Sursa : O.K.W.¹

Pe frontal de est majoritatea diviziilor germane s-au pierdut în lupte grele potențialul lor uman normal. Unitățile care

¹ Cartierul general al armatei.

și-au refăcut complet efectivul nu mai reprezintă decât un procent mic din numărul de elevi care au fost supuși unei instruirii între patru și șase luni".

Rețeaua berlineză este la curent cu
forțele și efectivul întăririlor, poate să semnaleze dinainte sec-
toarele unde vor fi lansate unitățile de parașutiști și informează
Moscova asupra pierderilor dușmanului în oameni și material.

Dar nu numai atât : rețeaua are informații precise și asupra producției germane de petrol și produse chimice ; ea cunoaște, de asemenea, numărul de avioane care ies în fierare lună din uzinele Reichului ; ea are antenele sale în organele conducătoare ale partidului nazist și chiar în statul major, de unde află care îi sînt proiectele și neînțelegerile, cunoaște bine manevrele diplomatice ale lui Ribbentrop și este în măsură să urmărească îndeaproape deplasările lui Hitler.

Conform noilor dispoziții, aceste informații capitale vor fi transmise de acum înainte prin emițătorul lui Kent

germane sau dacă vrea amănunte asupra pierderii, Welamach
el. ... : escază la Bruxelles și nu altundeva :

De la Director către Kent.

Avem nevoie de raportul asupra armatei elvețiene în legătură cu evenimentele în țara germană. Faptul este că în caz de mobilizare a armatei Națiunilor Unite, există o abilitate ar

mentului. Caracteristicile privind av stia, blindate e și artileria. Starea tehnică a diverselor arme."

De la Director către Kent

Stabiliți capacitatea de producție a uzinelor chimice germane (azotul de luptă). Faceți raport asupra pregătirilor de sabotare a uzinelor respective".

De la Director către Kent

Sursele Schneider par bine informate. Se cere să conștientizăm că gîlbăla a pierderilor germane din această zi. Cînd dați să cupă arme și companii".

Tot pînă Bruxelles sînt transmise spre Moscova și întîrîm-
tute centralizate în Franța de Marele Șef. Cu toate acestea, metode
geraneze, acestea sînt multiple, variate și precise, dovedind că
s-a realizat o parandere în dispozitivul german în care n-a ne-
ajuns nici un sistem de spionaj în cursul ultimului război
mondial.

Iată câteva esantioane :

Sursa : Suzana.

Linia propusă de statul major pentru tabăra de iarnă trece prin Rostov, Kansk, Orel, Bransk, Novgorod, Leningrad. Hitler a refuzat această propunere și ordona al șaselea atac asupra Moscovei cu tot materialul de care dispune. Dacă ofensiva eșuează, trupele germane în retragere vor fi pentru un moment la a treia linie de materiale.

Sursa : Emil

Două noi combinații toxice descoperite: 1-Nitrosylfluor. Formula: HC_2F . 2-Kakodilisocianidă. Formula: $(\text{CH}_3)_2\text{ASNO}$.

Sursa : Ninette.

Nen în adresa ambarcaţiunii în portul de bulă a petrii cae
ratia Caucas*.

„Sursa : Berlin.

Cercurile oficiale superioare consideră victoria ca fiind definitivă de acum înainte, excluzând posibilitatea esecului, raz

Datorită cercetărilor rabinatice ale celor din Cranz și Breckla, Funkabwehrul ajunge acum la certitudinea că emițătorul este ascuns la Bruxelles.

În consecință i se trimite în grabă lui Fortner o echipă de specialiști, mașini de armare și două „vaize detectoare”

O astfel de desfășurare de forțe elimina orice posibilitate de eșec.

DESCINDEREA

Se părea că în scurt timp emițătorul belgian urma să devină un nou trofeu al Funkabwehrului. Dar, spre stupefacția nazistilor, se descoperă că, de fapt, din Bruxelles transmit trei emițătoare, care utilizează, pe rând, aceleași indicative și lungimi de undă.

Încercările de localizare a celor trei emițătoare se soldară cu un eșec. Trecându-se la verificarea aparatului folosit prin goniometrarea unui emițător oficial, se stabilă că acesta nu lucra corect. Cum era nouă, nu se putea deduce decât că la firma producătoare „era ceva patred”. Atunci se reluă urmărirea, ținându-se seama de erorile cu care lucra aparatura.

Procedindu-se astfel, se stabilă în scurt timp că emițătoarele lucrau în trei zone diferite din perimetrul orașului Bruxelles: Etterbeck, Uccle și Laeken.

Opinia specialiștilor fu aceea de a se continua radiogoniometrarea pe îndelete și, în momentul localizării cu precizie a emițătoarelor, să se treacă la capturarea lor în mod simultan. Sefii însă deciseră altfel. Presați fiind de ordinele de la Berlin, ei hotărâră să neutralizeze mai întâi emițătorul care lucra cel mai mult. Acesta fu localizat într-o arteră îngustă și pușcă, aproape lipsită de magazine: strada Atrébates.

Eu au să patrunda în casa gata. Aveam asupra noastră lanterne, topoare și chiar săm de pământ pentru a ne putea călări, în caz de nevoie, pe acoperiș.

Pe la două dimineața, am început intrarea în dispoziție. O jumătate de zece mai târziu totul era gata și am dat ordin de atac.

Planurile au rămas foarte secrete, cînd m-am văzut că apar cu cei doi jandarmi ai mei; am înțeles atunci imediat că emițătorul nu era acolo.

În acel moment în noaptea de 11-12 noiembrie 1941 răsunau împușcături și lăuna pe sfîntul de la Aachen, înfrînd. „I-am prins! Aici sînt!”

Prinși pe fața noastră au venit în noaptea de 12-13 din clădirea respectivă și lăuna pe sfîntul de la Aachen, înfrînd.

Am cîntărit repede și am început să luăm în calcul alături.

Acolo într-o camera de la parter erau două femei frumoase de vîrstă mijie și cîntă de muzică. Una pe un pian de campanie. La etajul întâu erau două femei de frumoase de vreo douăzeci și opt de ani, privea speriată către sfîntul de se așezaseră în camera.

Tot la primul etaj găsim și emițătorul care nu avea încă timp să se răscăd.

La subsol fu prins un bărbat. Intrucît nu se reușea să loviseră, așa că avea fața tumefiată și sîngea. Avea în posesia un pasaport sud-american. Cînt despre el, el a spus că el este în prezentă un act de identitate pe numele Sofia Poznaska. Am încercat să vorbesc cu el, dar a refuzat să dea la gură.

Într-o cameră de la etajul întâu, a fost prinsă. Aceasta mi-a spus suspinînd: „Îmi pare bine că s-a sfîrșit. Am intrat în rețea fără voia mea, împinsă de un prieten. El vorbește francezește dar ea înrăspunde „Aveugle” în germană.” Cînt, o întreb: „Cunoașteți nu bine această limbă?” O întrebă și înrăspunde: „Desigur, sînt născută în Frankfurt.”

Constatînd că este dispusă să facă destăinuri, am cerut să mi se aducă două sticle de vin și, ciocnind cu ea, am stat de vorbă.

Această biată Rita — după cîte mi-am dat seama — nu avusese niciodată noroc, era o creatură care inspira mila. Orfană de tată, făcuse niște studii de filozofie la Frankfurt și militase în acea epocă într-o celulă comunistă animată de un oarecare Romeo Springer, prietenul ei intim. Apoi părăsise Germania după venirea lui Hitler la putere și venise să se instaleze la Bruxelles ca să și continue aici studiile. Dar îl întâlnise pe Arnould, reprezentantul comercial al unei firme de textile, mai în vîrstă decît ea, și se căsătorise cu el, îmbinînd studiile cu activitățile politice.

Arnould murise însă în 1940 și Rita rămăsese la a nouă la ace de trei. Spre neamocul ei îl reîntîlnise atunci pe Springer. Acesta o adusesse în strada Atchates, unde se ocupa de menaj, procurarea hranei și tot ce trebuia pentru o gospodărie. Era destul de bine plătită și se putea întreține și pe mîna sa.

Trebuie să mărturisesc că soarta Ritei Arnould m-a emoționat. Eram convins că ea nu era cu adevărat înovată, că ea făcuse pransa în capcana din necesitatea de a și cîștiga pîinea cea de toate zilele. Am încercat să-i îndulcesc soarta: în loc să o trîntu la închisoare am instalat-o într-un hotel și am lăsat-o pe mîna ei. Cîteva luni mai tîrziu, cînd am plecat în misiune în Spania, la San-Sebastian, i-am propus chiar s-o duc și eu la acolo. A refuzat însă spunîndu-mi: „La ce ban? Am trăit, și serviciile sovietice au să mă gîtesc a cominde mîncă duce”. Ceva mai tîrziu a fost împușcată.

În noaptea de 12 decembrie, datorită ei, am reușit să descopăr în camera Sofia Poznaska o ușa bine camuflată dincolo de care se afla un atelier de falsificat acte.

În acest cabinet am încercat unul dintre cele mai mari șocuri din viața mea. Va puteți închipui că am aflat de la un alb care aparținea serviciilor noastre și care provenea de la

Berlin! Era ceva de nechezat! Asta demonstra că era vorba de o rețea gigantica care cuprinsese tot! Printre documente am găsit și două fotografii.

După Rita una dintre ele reprezenta un om caruia i se zicea Marele Șef, iar cea alta reprezenta pe Micul Șef.

Examinând fotografiile am avut impresia bizară că mai văzusem undeva cele două persoane pe care le reprezentau. Rita nu cunoștea nici un detaliu cu privire la Marele Șef, dar știa că Micul Șef locuia într-un de laleu de la bulevardul Brand Whitlock, a doua în cartierul meu. Ea avea ca amantă o fată blondă mai mică decât ea și ea se purta în unele împrejurări fiind de zgardă în jurul mamei. Asta ne era de-a unsca sa lăsatem identitatea în seurt timp.

Am parcurut strada Atrebat pe la orela șase și jumătate dimineata.

În ce ma privea eu mai las direct să raportez la șeful nostru seful Abwehr, don Bruxelles. Acesta va arăta de sigur în datale șefului și a început să redacteze imediat un raport pentru Berlin.

Lettera sa data în a un nou ne așezat rețele. Așa după cum se știe, la noi, la Abwehr, o rețea de spionaj este denumită «Orchestra». În consecință, șeful meu a propus să-i spunem «Orchestra Rita». Eu am adăugat un amendament: «Să-i spunem «Orchestra Rosie»». Șeful a fost de acord și așa a menționat în raport.

Omul arestat de Fortner se zicea Camille. Era evreu din Palestina și făcuse parte din Lupta Internațională. Trepper i trimisese o scrisoare în care îl ruga să redacteze un raport.

Sonia Poznanska era iubitoarea rețelei și excela în această specialitate delicată. Ca și Camille, ea refuzat să dea vreun amănunt în legătură cu rețeaua și cu cifrurile folosite. Ea s-a sinucis în celula închisorii Saint-Gilles, unde Fortner a pus să fie închisă.

În speranța că vor mai putea fi prinși și alți agenți, Fortner a lăsat în imobilul de pe strada Atrebat cîteva subordonați cu misiunea de a reține vizitatorii suspecti.

Primul vizitator a pretins că este proprietarul casei și că a venit să încaseze chiria. Făcîndu-se verificări, s-a constatat că era cu adevărat proprietarul imobilului și în consecință, a fost lăsat să plece.

Al doilea vizitator a fost un individ zdrentaros, neras și care mișcase urît. Avea sub braț un coș în care se abateau cîteva iepuri.

Acesta ceru să i se dea voie să o vada pe patroană, afirmînd că el îi vindea de obicei iepuri. I s-a explicat că patroana nu putea fi văzută și, cum insistă, a fost alungat cu o lovitură de picior în spate.

Dupa afirmațiile lui Fortner, acesta fusese chiar Marele Șef.

Puțin mai tîrziu apărut și un al treilea vizitator. I se cerură actele. Acestea erau pe numele de Carlos Alamo. Fînd scutocit prin bazinare, se descoperi la el mai multe mesaje codificate. I se puseră catușele și fu anunțat imediat Fortner.

Descoperirea emigratului de la Atrebat și arestarea lui Alamo, a lui Camille și a Sofiei Poznanska au constituit o lovitură foarte grea pentru rețeaua Marelui Șef. O parte a membrilor acesteia sînt cuprinși de teamă. Cel mai zdrențos pare a fi Kent. Baratul, perfect pentru munca de pace, n-are călcare necesară pentru a face față vicisitudinilor războiului. El reprezintă acum pentru rețea un risc ce trebuie evitat, cîci nimeni nu este mai contagios decît panica. Trepper hotărăște să lăture la Marsilia în zona franceza liberă. Dar cum va putea rezolva problema Margaretei Barcea, amantii lui Kent? Trepper considera influența ei catastrofală. Kent o iubeste însă din de mult încît îi este mai frica pentru ea decît pentru el, ea îl moleștește și-l face să-și piardă timpul degeaba. Trepper propune ca ea să treacă în Elveția, unde să aștepte înștiințat.

pe lașii belgieni și trezește în noi un copleșitor sentiment de admirație pentru ea noi știm că Efremov Jernstroem n-a pus niciodată piciorul în SUA. Ancheta ar fi descoperit confuzia, dacă Central n-ar fi avut un agent chiar în sala consulatului finlandez din New York. Pentru a apărea episodul la justa lui valoare prezăm ca în perioada în care agentul finlandez din New York îl acoperă pe sponul sovietic din Bruxelles, armat de raști și finlandeze se afla el în jurul lacului Ladoga...

Efremov are o figură plăcută, este înalt, de un metru și cinci de centimetri, foarte blond, cu ochi albaştri, frunte de gâmbuș și privire melancolică. Se vorbește mult ca un poet romantic.

În realitate este inginer militar, cu gradul de căpitan, specializat în chimie. De îndăoaare a sosit la Bruxelles s-a înscris la Școala Politehnică și a dat o vârstă de student sovietic, că nimeni n-are să-l cunoască. Marele Șef s-a hotărât să-l arunce în lăcătașii lui fiind sigur că camaradele Efremov nu trezesc nici o simpatie serioasă pentru genul său. S-a îndreptat la Bruxelles la domiciliul lui secretar de club, Marele Șef și a pus mai întâi în discuție problema cu care are pe care avea să le îndeplinească după care a înmănat o scrisoare de mîndre franțuzescă belgienă, cerând pentru prietenul său să fie prudent.

Timp de șase luni rețeaua a stat în stare de alarmă. Cele două posturi de emisie care erau scufundate la Fântâna au putut cuprinde avaria lașilor pe care nu erau nici unchi și au măștrat numărul deplasărilor la maximum; s-a procedat la o ocupare metodică a muncii de către de noia. Efremov execută constant și din cele două la Trepper și se pare că e cam rădăcină. După Avaria care nu a avut ram și curge de gîdă kret care schimba câteva cîșturi pe zi, totuși Efremov pare că vine din altă lume.

„EI SINT PUTERNICI, FOARTE PUTERNICI”

Dupa desinderea din orașul Angbates Orchestra Roșie trece prin momente grele.

Grupul berlinez nu mai poate transmite, fiind sever supravegheat de Funkabwehr. La Bruxelles mașinile de radiogoniometrare ale La Fortner se învîrtesc mereu pe cer. La Paris Marele Șef n-a e emișier. Generalul Sudoparov rechemat în preamă cu personalul ambasadei sovietice n-a mai avut timp să-i remită aparatele de emisie-recepție.

În această situație, Trepper se adresează unui fost ziarist francez, Fernand Pascal, despre care aflase că posedă în apartamentul de emisie-recepție de construcție proprie. Pascal, care e membru al Partidului Comunist Francez, în urma unei solicitări solicitat. Nu l'emitați nu este distul de puternic pentru a transmite pînă la Moscova, dar suficient de bun pentru a-și face auzite mesajele la Londra unde a etal va fi capabil de radiotelegrafia ambasadei sovietice și retransmise apoi la Centrală. Nu mai trebuie decât să fie găsit un radiotelegrafist. Acest lucru este mai puțin greu decît procurarea emișorului, căci la plecare Sudoparov îi indicase un exemplar sovietic de a fi folosit în acest sens: soții Sokol. Comunști, de origine răsărită a etia ceruseră de mult multe ori să fie repatriati dar nu ob-

nu era vizele necesare. După cum reieșea din ultima cerere înaintată ambasadei, erau reparatori de radio.

Pentru a fi tera de surprize, Marele Șef întreprinde o verificare temeinică a celor doi. Constatările sînt excelente: soții Sokol sînt vechi militanți comuniști de un devotament absolut. El fusese expulzat din țară pe motive de activitate politică. Hersch Sokol era însă medic, iar soția sa, Myra, doctor în științe sociale.

De ce atunci declaraseră că sînt de profesie reparatori de radio? Pentru că nu pentru ca ajunseseră la concluzia că oamenii cu anume cunoștințe în domeniul tehnic obțin mai ușor reparații. Căci de bucuria lui Trepper se hotărăște să-i folosească. Este convins că aceștia ar putea deveni niște buni radiotelegrafiști. În consecință încearcă să intre în contact cu ei. Nu o găsi însă decât pe Myra. Hersch fusese internat de curînd la Pithiviers într-un lagăr pentru evrei. Myra își oferă fără rezerve serviciile și începe imediat pregătirea în domeniul radiotelegrafiei.

La puțin timp după aceea, Hersch fu eliberat din lagăr în împrejurări care ne rămîn necunoscute. Este posibil ca tot Trepper să fi fost autorul acestui naracon. Un prieten al familiei Sokol afirmă însă că eliberarea lui Hersch s-ar datora demersurilor Myrei și ale cunoscuților sa. Indiferent însă de contribuția unuia sau a altuia la realizarea acestui act, captarea lui Hersch în rețea s-a dovedit deosebit de oportună. El devine în scurt timp un „pianist” excelent.

În acest timp, Funkabwehrul, agasat de insuccesul operațiilor de depistare de pînă atunci și de telegramele din ce în ce mai numeroase primite de la Berlin, hotărăște să întreprindă o nouă tentativă de depistare a mesajelor interceptate. Pentru aceasta, se adresează la un întreg de colaborarea unui specialist, Kludow¹, care va răspunde la dispoziție vreo cîntec prezente studenți

¹ Pseudonim dat de autor. — N.A.

de la matematici și filologie spre a-l ajuta. Apoi trece la recuperarea mesajelor captate. Regăsirea acestora este însă foarte dificilă. De la Bruxelles i se răspunde că au fost arse: dacă erau indescifrabile de ce să fie pastrate? De la Goteborg se recoltează vreo douăzeci de telegrame: celelalte fuseseră folosite drept ciorne. De la Langenargen i se transmite că toate textele au fost trimise la Stuttgart, unde se află o școală de descifrare și decriptare². De acolo se mai recuperează încă vreo cîteva. La Cranz, ofițerul trimis să aducă mesajele a fost condus în niște beciuri unde erau îngrămădiți cîteva saci enormi, umpluți cu telegrame: sacii erau destinați unei fabrici de hîrtie. După mai multe zile de muncă, ofițerul reuși să găsească aproape trei sute de telegrame. Acestea sînt însă insuficiente pentru realizarea decriptării.

Lui Kludow i se aduc și cîteva foaie, pe jumătate arse, scoase de un soldat german din sobă în momentul descinderii de la Atrebates. Studiindu-le, acesta descoperă ca una din ele reprezintă o grilă de supracifrare. După mai multe zile de muncă asiduă, Kludow reuși să reconstituie unul din cuvintele grilei.

Din fericire, era vorba de un nume propriu, numele unui erou dintr-o carte întrebuintată de cifratoarea Sofia Poznanska.

Rețelele sovietice practicau într-adevăr cifrarea plecînd de la o carte din care Centrul posedă și el un exemplar.

De aci se desprinde concluzia că era suficient să fie recuperate cărțile ramase la Atrebates, pentru ca, în urma examinării lor, să fie descoperită cea după care se făcuse codificarea.

Răspunsul lui Fortner la capatul firului este decepționant: după ridicarea pazei de la imobilul respectiv au venit doi necunoscuți cu o căruță și au luat cu ei toate cărțile.

² Descifrarea constă în a se aplica unui text codul cunoscut deja. Decriptarea constă în a stabili conținutul unui mesaj descoperind codul dusman. — N.A.

Atunci s-a apelat din nou la Rita Arnold. Ea și-a amintit însă doar căci din tărâle cașt' n zarite pe masa Sofiei Poznanska. Patru dintre ele au fost găsite în librariile belgiene sau germane. Faimosul nume propriu nu figura însă printre ele. Atunci este trimis în grabă un emisar la Paris ca să cumpere și cea de a cincea carte „Miracolul profesorului Wolmar”, de Guy de Teramond. În sfârșit, după cum se constata, aceasta era cartea în care se găsea numele repetitiv Kradow și echipa sa se puseră atunci pe lucru în speranța că vor reuși să descopere ceva.

Ceva mai înainte, se constituise, din ordinul lui Hitler, un grup de acțiune, intitulat „Comandoul Orchestra Roșie”, care avea ca scop de a călători în întreaga țară, zădărnici Marelui Șef. Din el făceau parte reprezentanți ai serviciilor de cenzură, informații, ai Gestapoului, ai Abwehrului și ai poliției.

Fără îndoială că această alianță fără precedent a tuturor serviciilor germane pentru nimicarea unui dăruit, era considerat prea periculos ca să poată fi atacat în mod dispersat convingându-l unul dintre cele mai frumoase omagii aduse „Orchestrai Roșii”.

Pe Franz Fortner ordinul de a colabora cu S.S.-iștii îl nemulțumea profund. Ca orice eliberat de camera el păstra o patetică aversiune față de S.S.

De aceea atunci când a primit în vizita sa o haină de piele, fuhreul S.S. Karl Giering, era foarte prost dispus.

Ajuns acolo, văzu în fața lui un om foarte înalt și slab, cu un aspect ciudat, care doar că în mers îl însoțea, în zădărnici. S-a așezat lângă el și a început să vorbească. El nu dădea nici o atenție la ceea ce se vorbea și se întorcea și-și recăpătă imediat buna dispoziție.

FRANZ FORTNER REGASEȘTE PISTA

Lui Fortner i se lasă mină liberă în continuare la Bruxelles. Giering a înțeles că singura speranță de a reuși ofensiva în Belgia a rămas Rita Arnold. O pista bună o putea constitui amantul său, Romeo Springer. Ea nu cunoștea adresa, dar știa că se duce adesea la Bursa din Bruxelles.

Fortner începe aici o minuțioasă anchetă, însă rezultatul este dezamagitor. Pasarea și-a luat zborul, fără să lase urme. El primește însă un denunț care îi poate folosi, dacă îl interesează Springer, să o supravegheze pe femeia care conduce serviciul de dactilografie de la Bursa. Fortner ia măsurile necesare și descoperă că ea streșina în corespondența oficială mesaje către o funcționară a biroului parizenc ale Camerei de Concert Belgiene. Rețeaua are deci legături în Franța. Fortner fotocopiază mesajele și le lasă să meargă la destinație. Femeia probabil că servește drept casuta poștală. Este pusă atunci sub supraveghere.

El o interoghează, de asemenea, pe Rita asupra persoanei care lucra în admirabilul atelier de falsificat din strada Attre-bates. Obține astfel semnălmintele sale și află că este evreu polonez. Adresa și locurile pe care le frecventa nu-i sint însă

cunosute Rădă. Indiciile sînt slabe, dar Fortner se află într-o țară cunoscută. Un falsificator calificat nu se face cit ai bate din palme, pentru că în cursul carierei lui a mai avut de-a face cu poliția.

Se aștepta din partea lui să se lase peșchi în dosarele sale a un mare de Abraham Raichman, ex-ter polonez, a fost lăsat înainte de război că sporește nevoia de material comunist clandestin cu bilete false de bancă.

Se aștepta de la Fortner să se lase cu cele două de Rădă. De ce m-a lăsat să-l văd Raichman? Aici destinul îi face pentru prima dată cu ochiul lui Fortner.

Unul din adjuncții săi îl informează că el cunoaște un poez, un telen, secretul de a poez, a Alweh al cu documente false, care este cunoscuta, poate comunist, un specialist la falsificarea de Pădă, tal pe care M... a trimis să-l contactat și se stabilește legături cu el. În schimbul unor stimulente substanțiale, el acceptă să-i sprijine în urmărirea legăturii sale, care era, exact așa cum bănuiseră nemții, Abraham Raichman. Mathieu îi informează imediat că în garajul său se află un aparat de radio emisie-recepție, ascuns de Raichman.

O echipă de specialiști este trimisă urgent de la Berlin să examineze aparatul. Înmănușati cu grijă, ca să nu lase amprente, ei au demontat și fotografiat fiecare bucată în parte. Calitatea pos... De la care de... emițătoarelor... După această examinare, emițătorul a fost pus la locul lui în ascunzătoare și Alweh al și a acceptat să-l lăsa pe... Vinatul se lăsa încă așteptat. Emisiunile se fac cu un alt aparat. Acesta este născut de Hersch Sokol, care transmite și primește încă zilnic un număr impresionant de mesaje.

Marelui Șef îi este frică pentru el. Temindu-se de o nouă lovitură, el trimite M... să-l facă conștient de pericolul care

pîndeste rețeaua și cere ca timpul afectat transmisiunilor radio ale lui Sokol să nu depășească o jumătate de oră. Demersurile lui sînt însă zadarnice. Directorul continuă să-l copleșească pe „pianist” cu interminabile întrebări. Între timp, Centrul parasutează în Prusia Orientală doi veterani ai luptei clandestine — Pina Effler și Wilhelm Fellendorf. Erna a lucrat în Germania, Austria, China, Olanda și Anglia. Wilhelm a lucrat în Cehoslovacia, Belgia și Olanda. Misiunea lor consta în a ajunge la Hamburg, iar de acolo să ia legătura cu rețeaua berlineză.

Din păcate, nu mai reușesc să recupereze aparatul paratutist o dată cu ei și nu pot lua nici legătura, un timp destul de îndelungat, cu Berlinul.

În acest timp, Sokol este copleșit de treburi: rețeaua franceză a Marelui Șef a atins asemenea dimensiuni, în tîmp sînt necesari mai mulți „pianști” ca să poată face fata valului de informații. Hersch Sokol era prea inteligent ca să nu utilizeze documenta slăbitul și sau St... candine pe scaunul lui, ca recepțiile la urechi și cu antena drept fixat pe maneta emițătorului. La 9 iunie 1942, după un răldător repetaj radiografic, Gestapo-ul îl smulge de linga cuștatorului său. Myra este luată și ea.

S-a crezut mai întîi că ei fac parte dintr-o organizație franceză. Cînd s-a aflat însă că aparțin Ochestrei Roșii, s-a ordonat să fie transferați imediat la Berlin. Fortner, curios, îl întîlnea pe Sokol cînd a devenit radiotelegrafist. Acesta îi da următorul răspuns: „Sedeam pe terasa unei cafenele și bateam masnal ca la pian pe masă. Lînga mine, un client făcuse la fel, surizind, apoi s-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă vreau să fiu radiotelegrafist, pentru că am cîștigat spre această muncă.”

Fortner ripostă însă furios: „Considerați că dacă sînteți pediatru trebuie să faceți și pe copilul?” Sokol nu răspunde și

din acest moment, nu mai deschise gura. Cele mai grele suflă
sunt puse în funcție. Să-l tace. Se îndirjesc asupra Myrei. Tace
și ea. În dispreț de cauci. Comandantul recurge la o tehnică
foarte eficientă: se pune țeva unui revolver pe simpla la.
Hersch Sakol ra. Myra este prezentată și va fi împușcată sub
cârmă, dacă nu vorbește. Așa că din acel din pseudonimul
lui Trepper: „Gilbert”.

Asta este totul

CAPTURAREA LUI WENZEL

La Berlin, Kludow și studenții săi luptează fără încetare la
găsirea cheii cifrului mesajelor. Din trei sute de telegrame pe
care le posedă, nouazeci și șapte au fost descifrate plecându-se
de la cartea lui Teramond „Miracolul profesorului Wolmar”.

Funkabwehrul nu va ști niciodată că „Femea la trezeci
de ani”, a lui Honoré de Balzac, a servit pentru cifrarea celor-
lalte. Alegerea cartii „Miracolul profesorului Wolmar” se ex-
plăca fără îndoielă, prin avertismentul care figura pe prima
pagina: „Această carte, supliment gratuit al abonamentului la
„Le monde illustre”, nu poate fi vândută”. Ea era deci o lucrare
care nu fusese distribuită decât abonatilor. Totmai de aceea tr-
nșul special al Abwehrului la Paris nu o descoperă decât după
îndelungi cercetări la vinzătorii de cărți vechi. În fata mesaj-
elor descifrate, nemulțumirile rămân stăpinate. Nu există nici un
viciu politic, economic și militar care să nu fie cunoscut ru-
șilor în cele mai mici amănunte.

Al treilea Reich, unul dintre cele mai formidabile aparate
de spionaj din lume, este cucerit de o cuceră din sticlă în fața
ochilor Moscovei.

La jumătatea lui iunie, radiotelegraful din Cluj anunță
că un emițător bruxellez și-a reluat activitatea. Abwehrul nu

ezită : la dracu cu anchetele subtile care ar permite să se ajunga în inima rețelei !

Nu mai este timp pentru așa ceva ! Feste câteva zile — la 28 iunie 1942 — diviziile blindate ale Wehrmachtului trebuie să se pună în mișcare pentru un asalt decisiv. „Operația Albatros” trebuie să aibă loc până la sfârșitul și să aibă ca scop să ia în posesie petrol din Caucaz. Nu mai pot fi luate decizii să alerge prin eter mesaje care să dădărească pe toate. Moscova și secretatele vitale ale „Operației Albatros” trebuie, în consecință, repetat rapid noial post. Franz Fichter revine atunci la Bruxelles împreună cu echipa de radiotelegrafisti. Săptămânii repetărilor în mulțumirea de faptul că emițătorul lucra toată noaptea.

Ca urmare, în foarte scurt timp, se stabilește că emițătorul se afla în comuna Lacken, într-un imobil mare, încadrat de un depozit de lemn și de un magazin. După specialiști postul trebuia să fie instalat la etajele superioare.

Cu și la Abwehr, Fichter își angajează la înlocuire efectivă necesare.

„Mi s-au dat — povestește el — douăzeci și cinci de oameni de la jandarmii secreti. În afara de a căuta ambele locuri și de la o cazarmă a aviației aflată în apropiere. Hă, am eu atacul să aibă loc la 30 iunie, la orele 3 dimineața.

Cum noaptea era foarte luminoasă, eu și cei zece am mers la locul de întâlnire. Am mers pe o stradă îngustă, în depozitul de lemn. Jandarmii m-au așteptat acolo. Am mers în imobil — care doi la fiecare etaj — și am rămas în rezervă. Când în epă reținuă, eu am impresia că doi jandarmi în poartă. După cum mă așteptam, am văzut patul de emisie, care nu fusese încă în poziția de lucru. Alături se afla un teanc de documente redactate în germană. Apoi am găsit tot zece cărți postale trimise din diverse orașe germane. Pe podea o vestă și o pereche de cizme. Radiotelegrafistul se simțise deci în deplină siguranță și se făcuse comod. Dar pe unde putuse să o scurgă ? Rădă prăvălia în sus și vâl ferestruica de la pod în-

tredecisă. Bag capul ca să examinez acoperșul. Por ! Pe lângă uchele îmi șuieră un glonte. Mă trag repede înapoi și mă strâng din spate strada. „Atenție, este după hoții !”

Cobor cu documentele. Aviatorii mei ocupa strada și se adăpostesc sub porțile mari de la intrare. Iuzarul trage asupra lor. Îl vedeam acum bine cum sare de pe un acoperș pe altul. Avea câte un revolver în fiecare mână și trăcea între degete sărăci.

Omul nostru ajunge la ultima casa. Acolo sparge o ușa și dispare. Auzim însă o femeie chemând în auzul. Urmăm repede la apartamentul respectiv. Înapoi o femeie speriată ne spune că un om a traversat camera ei și a fugit. Începem să căutam prin bloc. Năște aviatorii care coborâseră la subsol, ridică o cană rasturnată și îl găsesc pe omul nostru ascuns dedesubt. Îl oșă încep să-l lovească cu patul puștii. Le ordon să înceteze și mă duc pozmerul la sediul jandarmilor secreti. Acesta era un om la vreo patruzeci de ani, mic, spatos, cu o față dură. Exact genul de manitor. Trebuie să vă spun că nu mă a impresionat prea mult.

De la început a întrebat dacă sunt de la Abwehr sau de la Gestapo. Îl liniștesc spunându-i că sunt de la Abwehr. Vorbim franceza cu un accent straniu destul de pronunțat. Se plinge apoi că îl dor loviturile date cu patul puștii. Îmi explic că din cauza lui s-a întâmplat asta, pentru că nu trebuia să se joace cu revolverul. Se calmă și ajungem să vorbim în germană. O vorbim perfect.

În sfârșit, îl anunț că vreau să-l interogiez asupra identității. S-a uitat jenat la jandarmi din biroul meu. Le ordon să scoale bot cătușele și să spun : „Dați-i drumul, simțim sânge !”

Vizibil destins, mi-a spus că numele lui era Johann Wenzel, născut în 1902 la Danzig. Apoi a adăugat : „Va prezenta că eu nu sunt omul care acceptă aranjamentele. Să nu așteptați de la mine nici o destăinuire, nici o denunțare !” Și, în radea, mi-a mai fost posibil să mai scot vreun cuvânt de la el.

După ce l-am prins pe Wenzel, m-am dus să le raportez șefilor mei. Aceștia au anunțat imediat Berlinul. După douăzeci

de nanuș, Berlinul n-a comandat ca am prins o pasăre rară. **Ați arestat pe unul din cei mai importanți membri ai Partidului comunist** (Giering de dinainte de război, un șef al aparatului dinle în al Cominternului). **Pădurea** lui li se părea atât de importantă, atât de năucitoare, ca abia puteau să creadă că era vorba de același individ.

Gestapoul din Berlin l-a cerut după câteva zile. Acolo a fost luat în primire de Giering și amenințat. L-au torturat vreo șapte sau opt săptămâni până au obținut ceea ce au dorit, în special codul, după care l-au trimis din nou la Bruxelles.

Desigur, nu l-am mai putut recunoaște pe Wenzel. Era un om zdrobit.

După spusele lui Giering, Wenzel acceptase să lucreze pentru noi.

Revin acum la această faimoasă zi de 30 iunie. M-am întors acasă pe la orele șapte dimineața, complet epuizat. Păstrasem documentele găsite lângă cadavru. Era vorba de telegramele pe care Wenzel se grădise să le trimita sau pe care le primise. Textele, foarte lungi, erau apăsătoare, toate codificate, dar de să sau trei erau ușor de descifrat. Că totuși obiectele am fost curioși să aruncăm cu o privire asupra lor. Era vorba într-unul din ele de o abieț din Berlin care era foarte importantă și pe care nemții trebuiau să o dea, pe care ei nu o dăduseră. Mă va na spanca Nenețu, cu el în fața. Nenețu.

Celelalte texte m-au lăsat gata. Nu mi venea să cred!

Erau acolo informații foarte precise asupra producției germane de avioane și tunuri, asupra rezervelor noastre. **Le-am trimis la statul major al celui de-al treilea armată, furniza toate detaliile posibile în legătură cu ofensiva asupra Caucazului.** Toate planurile și proiectele erau expuse și lămurite, se vede că numărul de avioane angajate de turci era...

Trebuia, natural, să avertizăm Berlinul. Le-am telefonat celor de la Berlin, dar au refuzat să ne credă. Am plecat, prin urmare, direct la sediul Abwehrului. Acolo m-am prezentat la co-

lonelul Bentivegni, adjunctul direct al amiralului Canaris. Acesta m-a condus în biroul său și i-am dat documentele.

După ce le-a citit, s-a dus imediat la mareșalul Keitel, șeful statului major. Keitel a rămas ca trăsut de continuatul telegramelor asupra operației Caucazului. Nu-i venea să creadă. Cât despre adresa indicată, aceasta era o adevărată înaltă personalitate din Luftwaffe, foarte cunoscută în cercurile conducătoare de la Berlin: era în perspectivă un faimos scandal!...

În legătura cu „Operația Albastră” mai avusese loc un scandal. Cu câteva zile mai înainte, la 19 iunie, maiorul Reichel, ofițer de stat major din divizia a 23-a blindată, a plecat la bordul unui avion de observație să inspecteze primele linii. Aparatul său a fost doborât și a căzut într-un sector controlat de ruși. Reichel avea asupra sa mai multe carnete de însemnări și o notă dactilografiată care expunea prima fază a viitoarei ofensive. Statul major al diviziei, înnebunit de această lovitură, a lansat imediat un atac local, încercând să repereze avionul și pe ocupantul său. Dar n-au fost găsite decât resturile avionului. Reichel și pilotul disparuseră. Nu s-a regăsit nici servieta lui. Aceștia căzușeră, mai mult ca sigur, în mâinile rușilor.

În frica sa bolnavicioasă de spionajul sovietic, Hitler prescriesese pentru ofensiva din primăvară măsuri de securitate draconice: instrucțiunile trebuiau să fie transmise oral comandanților locali; orice ordin scris era formal interzis.

Cițiva ofițeri superiori ai Reichului, autori ai notei dactilografiate, au fost trimiși la închisoare, dar aceasta nu a modificat cu nimic fondul problemelor. Ce era de fapt? Keitel era partizanul amanat al atacului. Mareșalul von Bock și generalul von Paulus se opuneau oricărui întârziere în situația în care erau, nu le mai rămânea decât să înceapă ofensiva. Hitler dădea toată libertatea de acțiune. Ofensiva începu conform planului stabilit, dar diviziile blindate ale Wehrmachtului, lansate sub formă de elste în câmpia rasească, ca să lăpănda pe adversar și să lădă deasupra...

au găsit locul găd. Peste puțin timp însă erau zdrobite de ruși într-un alt loc. Setii sovietici și iseta pe inimă să dea batalia acolo unde domisea și la nașterea ales de ei. Desfășurarea operațiilor dovedea că Timošenko trăise în sensul propriu al cuvântului, cu coada ochiului peste amărul lui Hitler.

Telegrama cu adresa berlineză a suscitat printre șefii Abwehrului și Ghestapoului o enervare atât de mare ca și cea referitoare la „Operația Altamir”, la Statul major suprem. Ea conținea, printre altele, o serie de detalii strict secrete cu privire la aviația germană despre care numai trei ofițeri ai Ministerului Aeronauticii aveau cunoștința. O ancheta rapidă ar fi putut să lădese pe viitor pe Fortner pe de o parte și să știe că telegrama dădrea adresa. Controversa e fără importanță. Fapt este că telegrama punea Ghestapoul pe calea cea Lună. La câteva zile după călătoria lui Fortner la Berlin Kludow da rețeta berlineză o lovitură și mai decisivă.

„Spargătorii de coduri” lucrau mai întâi asupra rețelei elizense de Kent. Satul poate de acumulări de revelații cenzurate, sau pur și simplu mai ingenios decât ceră și un con-lucru al Abwehrului în sagera lui Kludow să descodifice telegramele primite de Kent de aceea era posibil să se găsească adresa rețetă asupra structurii rețelei.

La 14 iulie 1942, Kludow pulveriză Bastilia berlineză a serviciilor secrete sovietice. Descrierea fmești telegramă trimisă lui Kent de către Director la 10 octombrie 1941: „Întâlnire imediat Berlin: trei adrese indicate etc.”

RAID ASUPRA AMSTERDAMULUI

Dupa o scurta ședere la Berlin, Franz Fortner s-a mutat la feuda sa din Belgia și și-a reînceput urmărirea.

Că de obicei, începutul merge prost. În scrisorile descoperite asupra lui Wenzel, Fortner găsise menționat și numele metecăului său, Germaine Schneider. El ordona să fie aiestă. Ea susținu însă că relatiile sale cu „Profesorul” sînt de natură strict sentimentală. Nemiș o cred și îi dau drumul. Ea dispune. Cu un lăsa să afle că Germaine Schneider, alias „Papillon” și „Odette făcea și ea parte din Orchestra Roșie.

Germaine Schneider era în vîrstă de 39 de ani și era căsătorită cu un chveșin, Franz Schneider, care pînă la război se ocupase de treburile masurate la muncă clandestină. Ea lucra la Buxtehude din 1928. Expulzată din Belgia în 1929 pentru azilare politice, ea se întorsese din nou în țară ilegal după un scurt repaos. Apoi apartinutul său a fost unul din „punctele de retragere” a lui Fortner, o casă în deplasare. Au fost văzați aici Maurice Thorez, Jacques Duclos, Durruti etc. După începerea războiului, ea a servit drept legătură între Belgia și Germania.

O dată scăpată Germaine Schneider da alarma. Marelui Șef informat de ultima lovitură dată filialei sale bruxelleze ordona lui Efremov să se ascundă sub o nouă identitate. Rusul se adre-

...la un Raehnoan, ca e vorbește despre el inspectorului Mathieu
Acesta, la rîndul lui, raportează Abwehrului.

În legătura cu aceasta, Fortner îmi amintește următoarele:
era vorba de un act de identitate destinat unui tânăr student
Mathieu a cerut, nativitate fotografică și mi-a arătat-o. Băiatul
era tânăr, blond, cu o față fină și o fizionomie foarte deschisă
cu adevărat simpatice. Mathieu a promis că are să facă rost de
actul de identitate dorit și că îl va da personal studentului Raeh-
noan. A fixat întâlnirea pe 20 iunie între orele douăsprezece și
cinci, pe podul care duce la Grond na Botanica, chiar în centrul
crayon Bruxelles. Întâlnirea va avea span că nu am dat și eu, cu
doxa mai mult, toate de jandarmi. Nu l-am văzut pe Mathieu la dis-
tanță și, după cîteva minute de așteptare, am văzut sosind un
băiat subțire și foarte înalt: era tocmai omul nostru. L-a întîlnit
pe Mathieu la mijlocul podului și n-a putut să găsească în carnetul
de identitate. În acel moment am intervenit noi. N-a încercat să
fugă, de altfel nu avea nici o șansa. Dar este stăruie de indig-
nat: 'Ce a mai pînă la? Cum că el nu înțelege nimic din
această mîndă cabina apăsătoare? (Ca el era finlandez, cetățean al
unei țări ar cărea soldații se lăsat umăr la umăr cu ai noștri? (Că
o sa mă arăt pe el pe mine. Apoi, totuși, am reușit să-l pun în con-
tact cu consulatul său!

Pînă la urmă i-am spus: -Ascultă, e inutil să faci asemenea
scandal. Dacă totuși dorești să mă înțelegi, să-mi dai drumul.

I-am lăsat să se întoarcă la consulatul său. Atunci pusese
recepția la dispoziția mea, în calitate de reprezentant al
statului belgian, în calitate de reprezentant al statului belgian, ca nu-mi
tehnica și știința în domeniul fizic și tehnic, ca să-mi
faceti!

Am reușit să-i calmez, spunindu-le că noi avem
un agent sovietic, că noi o să verificăm toate acestea și că ei vor
fi desigur informați asupra rezultatului anchetei.

Am reușit să-i calmez, spunindu-le că noi avem
un agent sovietic, că noi o să verificăm toate acestea și că ei vor
fi desigur informați asupra rezultatului anchetei.

un agent sovietic, că noi o să verificăm toate acestea și că ei vor
fi desigur informați asupra rezultatului anchetei.

Esremov n-a rezistat însă în anchetă și a trădat

Unu sînt în anumite ocazii mai vulnerabili decît alții. Goss-
vigel, cînd va fi amenințat ca soția și fetița sa în vîrstă de cî-
teva săptămîni vor fi împușcate sub ochii lui, va răspunde:
„N-aveți decît, împușcați-le”. Sokol nu va scoate nici o vorbă
sub bițul oamenilor lui Giering, nici sub bara de apă înghețată.
Wenzel și Esremov sînt însă din alt aluat. Metodele Gestapo-ului,
în cazul lor, se dovediră eficace.

Șaptezeci de kg de carne care singureaza sub noile condi-
ționale nu mai seamănă prea bine a carne, nu mai seamănă nici
a animal, seamănă cu ceva pe cale de a deveni un erou sau
un trădător. Metamorfoza finală este imprevizibilă

Franz Fortner afirmă:

„Esremov ne-a mărturisit că el îl înălțase pe Kom în lăca-
șul rețelei bruxelleze. Noi l-am interogiat în detaliu asupra lega-
turilor radio. El dispunea de trei emițătoare: de același tip
Wenzel, de cel ascuns la Mathieu și de unul în belgia care era în
rezerva la Ostende. Esremov ne-a tradat nautil pe mare și
un comisar din marina belgiană. L-au arestat dar nu mai aveam
emitaorul și pretindea că nu știa unde se afla. Din cele trei
posturi reperate de Funkabwehr, acesta era singurul care era
cînd cont că cel încredințat lui Mathieu nu fusese niciodată.

După Esremov, rețeaua nu dispunea de nici un „pianist”
de rezervă pentru emițătorul de la Ostende.

Esremov ne-a divulgat, de asemenea, și contactul său cu
rețeaua olandeză. Ca să fim cinstiți, noi habar nu aveam că mai
există și această rețea.

Camierul care angajase legătura între Bruxelles și Amster-
dam era un evreu mic de statură, căruia în rețea i se spunea

masa lui Lunette s'amîndu-s-au lansat într-o conversație care a ținut cel puțin cîinci minute. Cînd i gîndarii s-au apropiat în cele din urmă de gigant și au încercat să-i pună cătușele El se zbătu, chemă în ajutor și toată calenca sa fu pusă în mișcare. Văzînd că lucrurile nu o interesătau prea mult, ies în vîrfurile cîrnatelor ca să nu fiu identificat. Încercînd să găsească tamul, el a putut să prindă prizonierii și amenința cu mutilarea pe gîndarii mei care au trebuit să se scurteze pistoalele ca să-și croiască drum prin mulțime. Un grup mic mic de oameni care amenințau să intervină se adunase pe trotuar și puțin a lipsit ca incidentul să ia proporții. Vă jur că nu mai era mult ca focul să se aprindă! Pînă la urmă am reușit să ne dezgajăm de ei și l-am dus pe omul nostru la sediul Gestapo-ului. Acolo a refuzat să răspundă la întrebările mele. Oamenii Gestapo-ului au început atunci să-l facă să vorbească după metodele lor și cum eu nu puteam să-l împiedic să o facă — la urma urzii era la el — am preferat să plec.

Am aflat mai tîrziu că reușiseră să-l facă să spună tot. Se chema Anton Winterink și făcea parte din Orchestra Roșie. A tradat întregul său grup și a acceptat chiar să participe la "Lankspiel".

Nu știm de cine a fost trădat olandezul Krugt. Fost pastor protestant convertit de comunist și refugiat în Rusia, el se angajase voluntar să plece într-o misiune specială și urmărea la Moscova aceleasi lucruri de spionaj ca și Wilhelm Hellendorf și Fina Fillet, lansați în Prusia Orientală. Krugt era destinat să secondeze pe Efremov. Șefii săi l-au trimis cu un submarin în Marea Britanie unde a urmat secretul întreg al parșuturilor engleze. Acesta trebuie ca l-au pus pe stupoare pe a cîrștrăin, care ar fi putut să le fie tată la toți și bunic la mulți dintre ei, căci avea vîrsta de șaiszeci și trei de ani.

A fost înbarcat într-un bombardier englez, împreună cu un alt agent secret și a sosit în Belgia pe o noapte fără lună, de-

la sfîrșitul lunii iulie, avînd la el un sac ce conținea o bombă. Tevarășul său de drum fusese parășutat puțin mai devreme de-a sîrșupra împrejurimilor localității La Have. Krugt a reușit să ajungă la țară fără greutăți, a îngropat parășuta și s-a pînă dat în mișcare. Trei zile mai tîrziu însă, cîndva în jurul Grest-poul, Mînturizat, el a profitat de o clipă de neatenție din partea tîrnatîrului lui și a înghîțit pilula de otrăvă pe care reușise să ajungă. O spălatura de stomac l-a omorât însă și el a murit. Interogatoriul a fost reluat ca întotdeauna. "Cine ca să-l trădase lăsat deasupra localității La Have?" Cum el continuă să nu răspundă, neamțul a redat din amenințări și a spus: "Știi noi, avem oricum a murit cînd a aterizat pe acoperșul unei case. Atunci, pentru prima dată, Krugt a avut fîrta umărului de parșut și trei de ani, epuizat de oboseala de lîrștut și de război, nea tradat. "Fra fiul meu", a spus el cu o voce stîmă. L-au parșutat și au fost la funeraliile lui, apoi a fost pus cu spate la zid și împușcat.

Dacă exista un paradis pentru cei vii — adică Krugt — în îndoiială, se găsește acolo.

LOVITURI DE GRAȚIE LA BRUXELLES

Un ofițer din Biroul II francez, membru activ al rezistenței, a fost arestat de Gestapo și interogată ore în șir. El n-a putut fi însă determinat să-și deschidă gura.

Satul de război, neamțul care conducea interogatoriul i-a făcut un semn adjunctului său și acesta a dispărut. Curînd s-a auzit venind din camera vecină un zgomot de apă care curge într-o cadă. Bănuind pregătirea unui supliciu, ofițerul francez începu să vorbească. Palăvrăgeala lui a durat cît timp se joacă o partidă de șah. După ce a sacrificat cîtiva pioni, ca să și protejeze piesele esențiale, a revenit la mutismul său și atunci s-a renunțat la interogarea sa. Acest om era un profesionist. Efremov și Kruyt sînt însă niște amatori. Aproape toate personajele acestei istorii sînt niște amatori.

La ei nu există jumătate de măsură : sau culturile eroismului, sau abisurile trădării : o dată apărut alunecuşul, ei nu ştiu să se arate cînd au ajuns la jumătatea panter. Pentru un profesionist, cîntelele eroism și trădare sînt aproape lipsite de sens. El joacă șah. Un jocator de șah nu poate fi dezarmat la a cîntă cîtiva pioni. esențialul este să salveze reglele și rezina. Pentru amatori însă, toți membrii rețelei sînt foarte val roși. Ei sau nu trădeză pe nimeni, sau îi trădeză pe toți.

Oprește-l din a-lăsa-l să-l urmărească. Elremov va spune în acest sens
„Am văzut că el este în pericol. Într-o zi în lăcătușul dăruia-lăstră
și a-lăsa-l să-l urmărească. Elremov va spune în acest sens
cădă în capcană.”

Primul imperativ pe care trebuie să-l realizeze nemții a
constă în împiedicarea descoperirii de către rețea a trădării lui
Trepper. Acesta este primul imperativ pe care se aștepta
zele lui Raichman. În sfârșit el a reușit să-l găsească pe
el și să-l ducă la rețea. Wenzel a fost cel care a fost
restabili.

Al doilea imperativ ce trebuie satisfăcut este acela de a nu-
la lăsa pe Marele Șef să se ducă la Trepper. Dacă
Laurinț Trepper îl găsește pe Aron Dănilă, al patrulea
obiectiv din această parte. Aron Dănilă este în Beletia încă de
la începutul din Partidul Comunist. El este de fel
unul al comunistilor. Marele Șef a fost de fel
unul al comunistilor. El este de fel
Un jerpelit, un vulgar, un slăbănog...”

Laurinț Trepper a fost de fel
pe esafod, în indiferența generală, nebăgat în seamă.

Germaine Schneider a fost de fel
mando; ea poate să-i ducă pînă la Trepper. Docilul Ef-
remov la Raichman a fost de fel
și-i explică Germainei: „Rețeaua este în agonie, la ce bun să
cămăra. Pe lângă Marele Șef, el este de fel
Trecuți să nu-l lăsați să-l urmărească. El este de fel
sotul tău îi interesează”.

Germaine Schneider a fost de fel
pe Marele Șef. Ea primește ordin să rupă orice contact cu Ef-
remov și să plece la Lyon. Din lipsă de acte de identitate, Ger-
maine Schneider a fost de fel

rețea are necunoscută de Efremov. Descumpănă pentru o
comandoul începe ofensiva, alegându-l pe sotul Germainei,
Franz Schneider drept obiectiv.

Elvețianul nu face propriu-zis parte din rețea, dar înlept,
este unele sarcini incredibile de această atitudine. Când este nevoie
Trepper a considerat inutil să-l facă să dispară Schneider și a
de la Germaine că Efremov era în serviciul Comandoului. Dar
atunci când Raichman l-a invitat la o întâlnire cu ucraini-
neanul, Schneider s-a dus.

După unii, el s-ar fi dus la întâlnire ca să vadă dacă Ef-
remov trecuse cu adevărat în serviciul dușmanului. Aceasta am-
plifică circumstanțele de o înțelegere a sarcinilor care erau de mare, admi-
nistrativ, în mitabulul Kovalki și în organizarea de rezistență
comunistă care opera în Franța.

Acesta facea imprudenta de a se duce la întâlnire, ceea ce l-a
de precauție. Într-o zi, el a fost de fel
la punctul de sistem de coordonate elementară și l-a găsit
respecte. În acest sens, Trepper a putut să-l găsească, ca atunci când
se ducea la întâlnire să-l servească pe pericazul fetei, nu se
a-lăsa să-l a-lăsat un grup. Prezența a fost de fel
și, în consecință, el nu trebuia să mai intre.

Totuși, într-o zi, deși observase prosopul, intră. Norocul și
de spitalul arăta să-l găsească pe el. Gestivoul
de fel
explică: „Am văzut prosopul, dar am vrut să mă conving de
adevărul. Și atunci, da, a-lăsa-l să-l găsească pe el, nu se
în acest fel, de ce n-ar fi putut și Franz Schneider?”

Unii eroi de roman ar fi acționat fără îndoielă cu mai multă
precizie, dar fiind vorba de fantezie, trebuie admisă și o
oarecare extravaganta în comportarea lor.

Arrestat, interogată, Franz Schneider a dat numele și adresa
amiciilor care servea drept curier pe drumul dintre Berlin
și Bruxelles, dar a afirmat că nu știa unde este soția sa, indicînd
să fie întrebat Wenzel care, desigur, cunoștea adresa ei. Cam

Wenzel nu ştia nimic în legătură cu această cauză nu voia să spună, Germaine, părea pentru totdeauna pierdută.

Spre norocul nemților, nefastul Mathieu își dovedi și de data aceasta elacitatea. Raichman îi ceru acestuia un act de identitate pentru un agent fugat. Tot grația dată este cea a Germainei Schneider. Mathieu prezintă actul și sugerează lui Raichman să îi organizeze o întâlnire cu persoana respectivă. Se pregătește deci încă o dată acțiune care a dus la prinderea lui Efremov.

Cum era posibil ca un om din O. Gestapo Roye să nu înțeleagă nimic pentru prevenirea acestei situații? Raichman nu fusese încă anunțat că Mathieu este agentul nemților?

Desigur, acesta este tristul adevar, și el trebuie să se petreacă astfel din cauza că Marele Șef este în imposibilitate de a da ordine salvatoare. Ieșirea este cu o parte din rețea ruptă. Acesta este e reversul acțiunilor pe care l-au dat. Dar în acest compartiment dintr-o dată se pot afla primele victime ale adversarului. Dar dacă acesta dă o lovitură decisivă, dacă reușește să pătrundă în subțitlul mecanismului rețelei, compartimentul ea împiedică restabilirea situației: rușile nu se mai angrenează.

Trepper a pierdut probabil contactul cu Germaine Schneider, cu soțul ei și cu alții. El vede pericolele care îi amenință, dar nu poate să-i prevină.

Totuși, în ziua întâlnirii, Fortner și Mathieu o așteptau zadarnic pe Germaine Schneider. În locul ei se prezintă Raichman. Ouncă îl cerut Marele Șef să o prevină? Sau a avut ea însăși îndoieli? Raichman a arătat că Germaine Schneider nu a vrut să vină și nu a vrut să poartă nici refuzul. De aici Fortner trage concluzia că rețeaua nu mai are încredere în Raichman. Putem fi deci arestat. „Acesta”, spune Fortner, era un criminal înspăimântător foarte vând și tare negru. El va oferi imediat să lucreze pentru noi. Servilitatea lui era scîrbosă și va asigura că

ne-a provocat repulsie la toți. Dar el putea să ne aducă servicii și trebuia să-l utilizăm.

Un agent în serviciul Sovietelor din 1934 cunoaște destul de multă lume. Prizonier, Raichman se va dovedi, fără îndoială, tot atât de prețios ca și în timpul cînd era un instrument inconștient în mina lui Mathieu.

În anchetă, Raichman a trădat-o și pe metresa sa Malvina Graber, care s-a pus, de asemenea, la dispoziția noastră.

Aceasta era și ea o captură aleasă. Curieră a rețelei, ea îi avea legătura cu grupul care opera în Elveția. După cum a arătat în timpul interogatoriului, trecuse de nenumărate ori frontiera franco-elvețiană. Încă din primele zile ale arestării sale, ea a dat Comandoului o informație capitală referitoare la Marele Șef. Dădea fund situația creată după descendera din Altbates. Kent nu a vrut să o lase pe metresa sa să calătorească singură cu fal sau pînă la Paris. A pus să fie însoțită de Malvina. Imprudență, Margareta a destăinuit acestuia că destinația sa finală era Marsilia. Comandoul va ști deci unde să-i caute.

Curînd nemții au descoperit și alt lucru ce ducea spre Marele Șef. Fortner se lauda că descoperirea acestuia îi aparținea și aparține lui.

„După victoria asupra Franței în 1940 — arată el — autoritățile Reichului au făcut câteva propoziții foarte interesante țării noastre neutre, ca ele să creeze întreprinderi comerciale pe teritoriile ocupate.

Aveam nevoie de furnituri, de mărfa de tot felul și nu știam în ce măsură se putea conta pe colaborarea oamenilor de afaceri francezi, belgieni sau olandezi.

La Bruxelles, ca și în alta parte, aceștia Prime li s-au dat condițiile necesare pentru a și desfășura munca. Ei puteau să telegrafeze sau să telefoneze în toată Europa, conduceau la primăria de la noi permise de liberă trecere necesare deplărilor și care le făceau. Într-un cuvînt, pentru aceste firme era ca și

cum starea de război nu exista. Nu am născut totuși prudenți și exercitându-se supraveghere asupra a lor. În a est fel am ajuns la un moment dat să am o discuție asupra activității societății Simexco în cadrul lucrărilor de afaceri din America de Sud.

Simexco era una din firmele cele mai importante din Bruxelles; ea avea contracte considerabile cu Wehrmachtul și conducătorii săi se deplasau mereu. Ceea ce m-a neliniștit era numărul extraordinar de mare de telegrame pe care firma le schimba cu Berlinul, Praga, Parisul etc. În legătură cu aceasta, am stat de vorbă cu șeful serviciului însărcinat cu supravegherea comunicărilor telegrafice și telefonice. El a afirmat însă cu toată convingerea că firma Simexco era una dintre cele mai serioase și că nu exista nici un motiv să fie privată de privilegiile sale.

Spusele lui n-au fost însă suficiente ca să-mi adoarmă bănuiele. Am hotărât să merg să-l văd pe intendentul militar din Bruxelles. Cu ocazia deplasării mele în acest oraș, am vizitat birourile comerciale ale Wehrmachtului în acest oraș. Când i-am cerut părerea asupra firmei Simexco, a exclamat: «Oamenii aceștia sunt foarte buni. Dacă ar fi să dau o notă, eu le-aș da o notă foarte bună. Deoarece ei sunt singurii cu care noi avem cu adevărat un contact personal.

Ei ne invită deseori la dineurile și recepțiile lor și trebuie să vă spun că sîntem tratați regește...»

Pe mine contururile acestor vorbe nu m-au deosebit de o nădărmărie. Simexco trebuie să depună eforturi mari ca să ajungă la o asemenea încredințare. Dar care era scopul lor?

Am cerut intendentului să-mi vorbească puțin de conducătorii firmei. Mi-a spus că vechiul director, un sud-american, fusese înlocuit de un belgian, Narcis Duail, dar că, după părerea lui, rolul cel mai important în cadrul conducerii îl are un om de afaceri șvab, la Paris. Acesta făcea călătorii frecvente la Bruxelles, mai ales ca să aprobe beneficiile firmei și inten-

dentul meu îl întâlnise de multe ori. Vorbea despre el în termeni cei mai elogioși, afirmind că era vorba de un om excepțional dinamic și eficient, partizan hotărât al cauzei germane. I-am cerut atunci să mi facă portretul lui fizic. De la primele semnalmente menționate am simțit că mă trec sudurile. Am scos din portofoliu una din cele două fotografii găsite în Atrebat și, uitându-mă la ele, am întrebat dacă îl reprezenta pe cel despre care vorbeam. Răspunsul fu afirmativ. În acel moment mi s-a părut că ochii Mariei Șef ne priveau zîmbind ironic din fotoraie. I-am cerut să mi facă și portretul fostului director. Va închipuiți surpriza mea cînd mi-am dat seama că acesta nu era altul decît Kent. Iată cum se putea să fi flutase atîta timp intendentul german din Bruxelles. Directorul firmei Simexco și contractelor pe care aceasta le încheiase cu Wehrmachtul, Trepper și oamenii săi știau tot felul de lucruri despre germanii din Belgia, despre echipamentul lor, despre contractele Feretian din Atlantic. Firma participa activ la el și, în plus, oamenii intendentului erau nevoiți, date fiind funcțiile lor, să călătorească mult și să întâlnească mulți oameni care la rândul lor făceau multe lucruri și, desigur, furturile lui Kent de atunci erau multe limbi...»

După unele informații deosebite, descoperirea combinată cu o analiză a firmei Simexco nu s-ar fi datorat furtului lui Franz Fortner și denunțului lui Efremov. Când Trepper nu trece conștient de aceasta din urmă, îi semnalase și existența firmei Simexco, recomandându-i să stea departe de ea, pentru că depășea în activitate a lui Kent în fruntea firmei, totuși era prea în vîrstă. Este adevărat că și Fortner cunoștea o parte din ceea ce la firma Simexco se făcea în timpul cercetărilor care precedaseră asaltul asupra sobelului din Atrebat, constatase că un sud-american, care locuia la nr. 101 lucra pentru serviciile economice germane. Dar restul de ceea ce să ne îndoiim de Fortner? Sinceritatea lui asvîră greseli, dar viața găzduiește a fost exemplară și nu ar fi echidantă începem

și o punem în discuție când el evocă în sfârșit unul din succesele sale.

Cele două părți nu sînt de altfel, de neîmpăcat: denunțul lui Elremov poate că a pus capăt unei anhee deja foarte avansată.

O dată Simexco demască, ce se va face cu ea?

„Am avut informații asupra a două miliarde de rezerva Fortner. Aceia erau niște oameni, de afaceri bețegeni care, aparent, nu lătau în ce viață se baga ea. M-am dus la Simexco trecînd drept ofțiter de la Intendență și dîndu-mă ca un arhivier de scriitori pentru a pute de ocupa. Am fost primit de Nazaria Dradly. Nu se învîrtuiea în noaptea naștere la vreun lanț. Măa întrebă așa cum ai fi, făcîndu-mi un comerț bazat pe primul un el este obișnuit. De altfel, nu avea nimic de scrisori și afacerea a rămas bătă. Ca să și mă mai multe, am hotărât să nu așteptăm pe nimeni și să supraveghem firma, interceptîndu-i mai ales telefoanele.

Sosind la Bruxelles, m-am gîndit că n-ar fi fost bine să mă instalez la sediul Abwehrului: adversarul m-ar fi remarcat repede. Era avantaj, să ai încă o idee a un bărbat în care să mi pot pune sub un pseudonim un amator. Am avut norocul să găsim liberă o încăpere situată chiar alături de cea în care se afla sediul firmei Simexco. Mai mult, ne despartea un perete alb de câțiva metri și doar a aproape totul dintr-o cameră în cealaltă.

Pe ușă am fixat o plăcuță cu următoarea inscripție: „H. Rappert, agent pentru importuri și exporturi.”

Dacă fusesem în relație foarte avantajoase cu nemții, firma Simexco era foarte rentabilă. Cînd căsă se umplea de bani, Katz sau Grosser el venia de gîta și făcea cîștatul. Corepondența cu cursala din Marea era foarte de rezon prin aceea că era transportată de un courier special, care lucra la un vagon restaurant pe un tren de persoane.

Personalul firmei, care știa că Simexco se ocupa și cu diferite afaceri „la negru”, vedea în aceasta o simplă măsură de precauție, foarte justificată.

Unul dintre oamenii cei mai valoroși ai Orchestrei Roșii este baronul Vasili de Maximovici, refugiat ras din timpul revoluției din 1917. Deși pare paradoxal, fleral lui Trepper a sesizat că acest omuleț cu o figură ștearsă și picioarele d forme, crescut în spiritul antisovietismului, poate fi pînă la urmă convertit să lucreze pentru sovietici. Cum a procedat? Ce fibre ale sufletului i-au făcut să vibreze? Caci, fără îndoială, nu a fost vorba de o interesare pecuniară.

S-ar părea că agentul motor a fost dragostea lui Maximovici pentru „Mareșala Rasic”, mai puternică decît avera sa pentru regimul sovietic. Totul este nebulos. Un lucru este însă cert: Marele Șef era un mare psiholog.

Maximovici, a cărui profesune este aceea de inginer, este copleșit de colonelul german Hans Kuprian în comuna pe care o conducea, comisie însărcinată cu recrutarea de lucratori pentru Reich din rîndul prizonierilor din Franța. Aici o cunoaște pe Margareta Hoffman Scholz, secretara colonelului, o fată bătrîna, vechea care îl așteapta pe Tat Frumos, al ei de un sfert de secol. Vasili se poartă cu ea foarte amabil și i ofera cîteva mici cadouri. Asta fu de ajuns ca să declanșeze dragostea domnișoarei Scholz. Dîndu-i că Kuprian îi ofera lui Vasili un post foarte bun de inginer la Uzinele Henschel din Germania. Vedeți pe voia o altă vară a furtuna în mîna domnișoarei secrete. Aasta însemna despărțirea de Vasili. Dar, miracol! Acesta refuză oferta. Domnișoara Scholz este naava de bucurie și nu se îndoiește nici o clipă că Vasili a făcut asta ca să rămîna lângă ea. Săracuta de ea ar fi fost profund decepționată dacă ar fi știut că rîndul ei a refuzat la recomandarea de Marele Șef. Acesta i-a explicat lui Maximovici că el ar fi mai de folos la Paris decît în Germania. Totodată acesta i-a dat următoarele indicații: „Pune la pînă

Acesta i-a dat la încredere deplăcută o remitoaică ce a stat asupra aproape un an de zile ca să nu fie arestată de francezi nu poate avea intenții urite...

Maximovici care tocmai refuzase postul oferit de colonelul Kaptan se duce la Camera Deputaților ca să se informeze asupra ofiterilor Serviciului Muncii. Acolo o întâlnește pe Kathi și, stînd de vorba cu ea, îi ghicește adevăratele sentimente. Menține atunci legăturile cu ea și constatănd că ar putea fi atrasă în rețea, i-o descrie lui Trepper.

Acesta este însă foarte prudent: se teme de o încercare de pătrundere în rețea. Kathi, evident, nu i-a vorbit lui Maximovici de apartenența ei din trecut la serviciile sovietice, așa că mîrginit doar să-și manifeste cu discreție antinazismul.

De aceea procesul de recrutare a ei este plin de precauțiuni. Ca să o cunoască, Trepper aranjează să fie invitată de sora lui Vasili într-un restaurant echipat din belșug cu oglinzi. Instalată la o masă vecină, el scrutează toate oglinzile pentru a se asigura că nu este nimeni în lat. Constatînd că totul este în ordine, trece la etapa a doua: întâlnirea cu Kathi. El hotărăște ca aceasta să aibă loc pe un peron al metroului prevăzut cu numeroase ieșiri. Kathi îi cere lui Vasili semnalațiile celui pe care trebuie să îl întâlnească și parola de recunoaștere. Vasili nu i dă nici una, nici alta, explicîndu-i că partenerul său o cunoaște deja. În tot acest timp, ea este supravegheată pas cu pas de către Katz, pentru a se stabili dacă poliția nu era pe urmele ei. Totodată, în metrou, alți membri ai rețelei plasați în puncte strategice, pîndesc apariția domnilor de la Gestapo, care, de obicei, sînt îmbrăcați cu impermeabile puțin mai lungi și pe cap au pălării tiroleze. Întîlnirea decurge cum na se poate menține. Kathi își manifestă dorința să se facă folositoare.

Se trece atunci la etapa a treia: punerea la încercare. I se cere să scrie timp de două zile o felie de scrisoare. Le dă. E considerată atunci ca fiind cîștigată și se trece la linia următoare. Kathi furnizează documente însoțite de Trepper și unei oarecare

d-ame Giraud. Acoperită de Katz, ea o întâlnește pe Kathi în metrou și primește de la ea, ascunse în ziare, rapoartele redactate de doctorul Kleefeld.

D-na Giraud are ordin să stea pe străzi cel puțin șase ore înainte de a se întoarce acasă, cu credinciosul Katz mereu pe urmele ei. Apoi trebuie să păstreze acasă documentele timp de trei zile, după care nu ea, ci soțul ei va merge să le ducă Mareșului Șef.

Prea multe complicații? E adevărat. Dar dacă toți șefii de rețele ar fi acționat în acest fel, grămezile de cadavre lacute de naziști n-ar fi fost atât de mari.

Prin Kathi, Moscova cunoaște planurile germanilor privind trimiterile de oameni în Reich pentru muncă. Kleefeld știe totul: contingentele fixate pentru fiecare țară, precum și — lucru prețios — industriile care au prioritate. Dar Kathi merge și mai departe: ea îl aduce în rețea pe un francez, funcționar de la Serviciul Spațiului Wehrmachtului din Paris. La prima vedere, interesul prezentat de acesta este mic. În realitate, însă, lucrurile nu stau așa.

Grupurile specializate ale Marelui Șef nu se pot ocupa de amănunte: ele tratează cu generali, nu cu plutonieri. Dar Trepper, ca și șefii rețelelor de rezistență — Rémy, Sainteny, Marie Madeleine Fourcade și alții — dispune de o infinitate de agenți ocazionali; are și el armata sa de „spioni-mătură”. Apoi nu trebuie să uităm că rețeaua are și o activitate de rezistență străine etc.

Rezistența reușește să obțină informații chiar de la Wehrmacht. Unele dintre elementele ei de acțiune sînt tinere militante, care au sarcina să se împrietenească cu soldații și ofițerii și să stoarcă de la ei maximum de informații. Sarcina lor era delicată pentru că, așa cum se apreciază într-un raport: „...aveau de-a face cu oameni care nu vedeau în ele decît obiectul satisfacerii pozelor lor. Or, în aceste condiții, a-i ține la distanță și a rezista în fața lor era foarte dificil”. Sarcina deosebit de realizat. Se poate spune că trecerea de la „zona erotică” la „zona politică” cerea o mare artă.

Dacă operațiile de obținere a informațiilor se vădese a fi bine puse la punct, nu s-ar fi putut pune problema rezistenței lor. După capturarea lui Hersch Sokol și a lui Wenzel se pune problema găsirii unui înlocuitor. Analiza arată că cel mai indicat ar fi Kent.

El are un emițător și prezența lui la Marsilia nu a fost sesizată de poliția din Vichy.

Dar Kent, aflat încă într-o anumită măsură sub impresia panicii prin care trecuse cu cîteva luni înainte și căzută din ce în ce mai mult sub influența Margaretei — tot mai refractară față de activitatea amantului ei — încearcă să se eschiveze. Invocă boala, dă din vreme în vreme declarații de război cu soția, dar Trepper nu se lasă impresionat de aceste declarații. El vede că din rezistență trebuie să se facă ceva și că aparatul este în perfectă stare de funcționare.

Dar Kent nu se descurtează și persistă în atitudinea lui caracteristică. În aceasta stăute, Trepper își dă seama că nu se mai poate conta pe el.

Centrul se îndreaptă și îl copleșește pe Marele Șef cu cerșetări pentru inactivitatea adjunctului său. Acesta preferă să nu răspundă telegramelor lui Kent, ca să nu îl demoralizeze de înviu, tot ce se putea spera de la ex-Marelui Șef era ca el să rămână ghidat în defecșionul lui fără să atraga atenția contrașpionajului francez asupra rețelei.

Robinson are și el un emițător, dar îi este frică de aparatură de radiotelegrafie și a lăsat totul. De aceea, refuză să propună Marelui Șef. Acesta nu mai întrevide decât singura posibilitate să îl folosească pe Pierre și Lucienne Giraud.

Pierre are treizeci și patru de ani, iar Lucienne treizeci și doi. Ei au fost recrutați de vechiul lor prieten Katz și folosiți ca agenți de legătură.

În primăvara lui 1942, pe cînd Sokol și Wenzel mai erau încă în libertate, Grossvogel întâlnise cuplul la Saint Ieu La Foye, lângă Paris, cu un emițător dat de Hautol — familia Giraud — care na să se miște în manipularea emițătorului. Dar cînd Trepper le cere să ia legătura cu Centrul — după arestarea lui Sokol și Wenzel — ei dînesc că nu pot. Dezolati de acest bascoare, Trepper le dă mîna lor de agent de legătură dar, în același timp, cauta să recruteze și însuși un radiotelegrafist apt pentru a fi folosit în rețea. Investigațiile lor sînt în amănunte de succes: Trepper reușește să recruteze pasarea rată care știe deja să manipuleze postul No. 601 este Valentino Leander, republican și om de referință în lumea dărilor esențiale. În Catalonia, în lăsar de comitate, Trepper găsește și obține la scurt timp la rețea un emițător în stare de funcționare de transport și un om de la Paris, Grossvogel, care poate acest lucru o viață a Fechter, Saint Oise. Într-o zi, Trepper dă semnalul unei misiuni de urgență. De obicei, Trepper dă semnalul unei misiuni de urgență și nu se dăruiește ca ea să aibă loc, apare Gestapo și nu se dăruiește.

ențărare care era într-o parte a gării. Sotul Gnaud reușise să fugă. Tricomi era în via de jură la Paris în 1910, dar vor duce parte în război la aceeași Escadron, în mod curios, nu este în via de neam. După război el s-a învârtit în Spania, unde s-a născut în via de jură la jură din armă. Pentru că Valentin Escadron, fost luptător în armata republicană, să se poată învârti în Spania franchistă, fără îndoială că politica spaniolă trebuie să fi fost convinsă de convicțiunea sa politică. Nu am putea jura că Grossvogel venise la Pecq în urma denunțării sale, dar ipoteza pare totuși justificată. Pentru rețea lovitură este însă destul de grea legătura cu Centrul este mare afecțiune. Marele Șef trebuie să găsească un om cu numele un radotelegrafist, ci și un emițător.

Ceea ce l-a impresionat în mod deosebit nu este totuși pierderea emițătorului, ci situație mult mai neplăcută: punctele de vedere ale Centrului asupra activității rețelei devin substanțial deosebite și centrul vede că el se face înțeles ca asera. De altfel, nemulțumirile sale față de optica Centrului sunt destul de vechi, primele fiind ca venirea în via de jură la jură la jură. Atunci el a insistat pe Centrul să-l informeze despre planul „Barbarossa”, dar acestea fuseseră primite cu mult scepticism. Răspunsul Centrului a fost că nu se putea pune în discuție împotriva sa.

Când se constată însă că avertismentele lui fuseseră justificate, Centrul, avid de informații, începu să-l preseze cu cereri și instrucțiuni. „Pianistii rețelei se văzură obligați să stea lipiți de aparatele lor cîte cinci ore pe zi. Trepper protestă, se rugă, amenință. Dar Centrul rămase neînduplecat. Nimic nu-l mai putea convinge decât pe Marele Șef și Alvin Sokol și Wenzel au rămas din nou alături de el, ceea ce a fost transmis prea mult timp. Nu lăsați amintirea căd căruia textele telegramelor să fie distruse imediat după citirea lor. Directorul își menține ordinul dat că acestea să fie păstrate timp de douăzeci și

patru de ore pentru a putea fi repetate în cazul cînd ar fi fost greșit captate sau descifrate.

Nu putem deci imagina stuporea și furia de care lăsese cuprins, după atîtea apeluri la prudență, cînd i se adresează telegrama în care Centrul indica adresele celor trei șefi ai rețelei belgiene și îi cerea lui Kent să înceapă acțiunea spre a lua legătura cu aceștia.

Trei adrese de o importanță capitală sa fie menționate într-o telegramă care putea fi captată și descifrată — cum s-a și întâmplat de altfel. Un asemenea mod de lucru Marele Șef nu l-a înțeles. Presupunind că adresele respective trebuiau să fie foarte urgente și, ca atare, nu se putea recurge la alte mijloace de comunicație, nu au fost cel puțin repartizate în trei mesaje, întrucît trebuia să se codare diferite, în așa fel ca să se mășcure posibilitățile dușmanului de a le descifra pe toate? Începînd din acest moment Marele Șef deveni foarte ermetic față de Centrul ca pînă la identitatea „surselor” sale, adresele lor, cîștele de întâlnire etc.

Centrul se indignează și aproape că strigă: trădare! I se arăta că nu trebuie să se sperie pentru că el se referea la legătura cu Kent și să-l determine să se învârtă la Bruxelles. Marele Șef răspunde că el poate judeca mai bine situația pentru că se afla pe teren, în mijlocul evenimentelor. Kent va rămîne la Marsilia și Romeo Springer la Lyon.

După prinderea lui Efremov Trepper avertizează imediat Centrul. Răspunsul Directorului: „Stim. Nu e prezent prin radio că a avut niște neplaceri cu o problemă cu deosebire dur și a aranjat să se elibereze”. Acest lucru îl știe și Marele Șef, dar el nu este prețul plătit de Efremov pentru eliberarea sa — trădarea rețelei. Dar cum să convingă Centrul că așa stau lucrurile?

Grossvogel și Paunol pleacă la Bruxelles să lămurească problema. Concluzia lor e categorică: Efremov a trădat.

Marele Șef trimite un mesaj la Centrul. Răspunsul Directorului: „Frica v-a zăpat. Ordon să se reia imediat legătura cu

Efremov⁶. Trepper, Grossvogel și Paunol se mărginiră să saridă amarnic.

Wenzel e prins. Marele Șef avertizează Centrul. Răspunsul sună astfel: „Vă înșelați. Wenzel continuă să emită și ne trimite un material excelent”.

Olandezul Winterink e arestat. Trepper anunță din nou Centrul. Acesta răspunde: „Sinteți nebun. El continuă să ne furnizeze informații, tot atât de bune ca și înainte de pretinsa sa arestare. Pacat că a singurele.”

Dacă nu era încă nebun, Marele Șef simțea că are să devină.

Nu aște după nimeni de el. Căci a să facă o explicație necesară. Trebuie să se arate că Marele Șef se forțază să respingă această teribilă bănuială: există la Centru unul sau mai mulți trădători în solda germanilor, al căror obiectiv este să distrugă rețelele, acționind din interior.

În cazul acesta ce este de făcut? Dar dacă cumva Directorul credea că el Trepper a călăuzit planul de lătmare și a călăuzit lucrurile pentru acesta?

Oare nu s-ar putea ca, văzută de Moscova, dexteritatea lui de a scăpa din capcana lui Trepper, prea cinstită ca așa albă ca să fie adevărată. Dacă lucrurile stau așa, pentru că și informațiile pe care le furnizează el sînt considerate false.

Dar, în eventualitatea că s-ar fi coborît atât de jos încît să ajungă să ajungă la pînă în falsul de rapoartă este evident că el ar fi putut să se protejeze pe lîngă el. Wenzel și Winterink. Deci, în asemenea împrejurări, este evident.

Atunci nu mai rămîne decît o singură posibilitate: Centrul este în lătmare în ceea ce privește informațiile furnizate de funcționarii rețelei. Este evident că este așa.

Trepper înțelege jocul nemților: să pună la dispoziția în a muncii. Sîntente informare adevărate ca să lă facă să le accepte și pe cele false. Cei care îi manipulează pe Efremov, Wenzel și Winterink, evident au primit această autorizație. Centrul continuă să se facă în continuare.

Și cum informațiile transmise de către cei trei camen înainte de arestarea lor erau de o calitate deosebită, trebuie ca și scopul Funkspielului să fie extraordinar și foarte grandios, pentru ca Wehrmachtul să consimtă să furnizeze informații de același nivel. Marele Șef i se pare neverosimil totuși ca stăpînii Funkspielului să mizeze pe un joc atât de mare numai pentru a lăclăda o rețea.

Funkspielul ascunde deci altceva — dar ce?

Marele Șef trebuie să aște, pentru a lua măsurile necesare de punere la adăpost a rețelei. Amenințarea este atât de mare încît merită un risc pe măsura ei. Vasili de Maximovici primește ordinul de a încerca să facă o pătrundere pe lîngă unchiul logodnicei sale, locotenent-colonelul Hartog, care face legătura între statul major german din Paris și cel din Bruxelles. Poate că el este la curent cu planurile Comandoului. Vasa merge curajos în bataia pustii, deși știe că unchiul nu lă iubeste. Și tocmai această aversiune îl salvează: după cîteva vizite se rețara lui Hartog domnișoara Krenziger îl informează că șeful său dorește să-l scutească de acum înainte de plătirea conversației...

Marelui Șef nu i mai rămîne decît decît să aștepte o altă împrejurare mai prielnică: dacă, bineînțeles, va mai avea timp.

SFIRSITUL BERLINELZILOR

Începînd de la 14 iulie Gestapoul exploatează filmul descoperit de Kludow filmă identificate caprele rețelelor: reze Harro Schulze Boysen, ofițer din Luftwaffe Arvid Harnack, oberregierungsrat la Ministerul Economiei Adam Kackhoff, scriitor cunoscut, autorul piesei „Till Eulenspiegel” dar totuși filme cinematografice „Praga film”

Schulze Boysen și Harnack sînt personalități de prim ordin cunoscute de întregul Berlin ca fiind parte din esta rezistenței. Ne explicăm acum cum de au putut să ajungă la Moscova secretate cele mai bine pazite ale Reichului.

Doi directori ai Gestapoului, Panzinger și Koppkow, puse în sarcină să conducă ancheta Superiorilor Reichului, Gertzel plasat direct sub ordinele marșalului Malle, ei sînt vechi specialiști ai luptei anticomuniste. Sînt surpriza la gradația berlineza a Orchestrei Roșii se dovedește că nu au dat mai decît o celulă comunistă. Compartimentarea minime era inexistentă. Informațiile se aranjau prin telefon mesaje erau transmise prin poștă. Lista neagră a Gestapoului măcară se înșă în fiecare zi. Panzinger și Koppkow își propun să ajungă la captarea rețelei pînă la identificarea tuturor membrilor ei.

Simbătă 29 august, dezordine în imobilul Funkabwehrului
Kludow și tinerețea sa se mută la locul de muncă în birouri mai
spătioase. Totuși, se distinge o atmosferă de ambianță de săn-
ceră veselie studentească.

Dar, o dată terminată instalarea, Kludow anunță că în ziua
următoare, duminică 30 august, se lucrează pentru a se recupera
ziua pierdută. Consternare în rândurile subordonaților. Afară
poate doar de Horst Heilmann. Acesta este un element nazist
aflat în cel mai înalt grad de încredere. Cum el convenise cu niște
prietenii să meargă cu vaporii pe Waagsee în ziua următoare, a
treburilor, aveți reze că nu va putea să meargă. Pentru această
cauza, el nu îl însoțește decât pe Kludow și
heima în samar horenez. Servicierea îi răspunde că stăpînii e-
l puse. Horst așa atunci narat de telefon al lui Kludow (pen-
tru a aparatul la care fusese instalat în biroul cel nou) spre
a fi cautat de persoana care trebuia să meargă în excursie.

În ziua următoare pe la orele nouă dimineața un țîrit de
telefon îl întrerupse pe Kludow din lucrul său. El luă receptorul
din furcă și auzi aceste cuvinte:

— Schulze-Boysen la aparat. Vreți să-mi vorbiți?

Kludow că oia se fî. Alina lui îi reced năseră în mare
amăleza din cauza că el fusese postat să fie
demascate, rămase înmărmurit.

— Alo? Scuzați-mă, nu am înțeles bine.

— Schulze-Boysen. Funcția mea de serviciu mi-a transmis
chiar acum mesajul dv. Trebuia să vă sun urgent. Despre ce
este vorba?

— Mesajul meu?

— Ah, probabil funcția de serviciu și-a notat greșit numă-
rul. Scuzați-mă.

— Vă rog.

Cînd Kludow îi anunță pe superiorii lui că vorbise la tele-
fon cu Schulze Boysen, aceștia crezută că munca sa îndrăgita
distrusese nervii: auzea voci... I se vorbi de permisiuni care o
ca l relaca, dar el se încapătina să neghe halucinația. Pînă la
mîia reuși să se facă crezut. Schulze Boysen alarmat față îndo-
cala de supravegherea Gestapoului voise să vîndeze terecul tele-
fonind Funkabwehrului.

Se hotărî atunci să se treacă imediat la arestarea lui. El fu
arestat pe strada și se răsîndi pînă la alegerea a zvonul unei
misiuni secrete în strătate. Sîtia sa Libertas a fost arestată
după cîteva zile, în timp ce se întorcea dintr-o călătorie de la
Brême.

Pe 3 septembrie fu arestat și cuplul Harnack.

În celulele de la Prinz Albrechtstrasse fură îngrămădite
într-o săptămîna o sută optzecișapte persoane. Printre ele se afla
și Horst Heilmann, membru activ al Orchestrei Roșii, indit at
în serviciul de decifrare al Abwehrului, cel care îi lăsase lui
Schulze-Boysen numărul de telefon al lui Kludow.

Tinărul Horst Heilmann fusese membru al Uniunii Tine-
retății Comuniste apoi al Partidului Comunist, dar a căzut pe
la nazism și se remarcase prin devotamentul său față de re-
ge și a sa pentru a servi mai întîi în centrul radio al Abwehr-
ului, apoi în secția ultrasecretă a descifrării. Dar îl îndușe pe
Schulze Boysen, care îl reconvertește. Tinărul Horst regește la

lul lui, să l recit pe Alfred Tsvetkov care luase în ser-
viciul cifrului. Timp de un an, acesta din urmă i-a furnizat in-
formații foarte prețioase.

Întrebarea care se pune în legătură cu Heilmann este: ur-
mătarea, oare el n-a aflat că Kludow a reușit să descifreze
telegrama care a pus Gestapo-ul pe urmele celor doi? Unii cred că
Heilmann a aflat despre descoperirea activității șefului său pe
29 august, în timpul mutării, dar că nu a încercat să l prevină
prin telefon de teamă să nu-l alarmeze pe nemti.

După alții, deși Heilmann cunoștea progresele lui Klud, probabil că nu știa în ce etapă decisivă trecuse acesta dezvoltând mesajul Directorului către Kent: secretul nu ieșise în cercurile superioare ale Abwehrului.

În ce-l privește pe Arvid Harnack, acesta provenea dintr-o familie care se laudă cu o contribuție la dezvoltarea culturii. Tatăl său, profesorul Otto Harnack, s-a făcut renumit ca jurist, fiind primul care a susținut că era cunoscut și că se putea afla în Germania un specialist în istoria dreptului. Arvid a devenit profesor de drept la Universitatea din Bonn în 1918. Arvid a petrecut timp într-o organizație umanitară, apoi s-a convertit pentru totdeauna la comunism.

În 1920, el și soția sa, Rebecca, și pleacă să lucreze în Statele Unite economie și istoria partidelor politice. După doi ani, el și soția sa se mută în Statele Unite, în orașul Madison, Wisconsin, unde el devine profesor de drept la Universitatea Wisconsin. În 1925, el și soția sa se mută în Germania, la Bonn, unde el devine profesor de drept la Universitatea din Bonn. În 1933, după luarea puterii de către nazisti, Harnack a intrat în Ministerul Economiei și a devenit membru al serviciului de informații. El și soția sa au fost arestați în 1942 și au fost executați în 1942.

În 1933, după luarea puterii de către nazisti, Harnack a intrat în Ministerul Economiei și a devenit membru al serviciului de informații. El și soția sa au fost arestați în 1942 și au fost executați în 1942.

În 1937, soții Harnack au făcut o călătorie în Statele Unite. Prietenii lor au insistat să nu se întoarcă în Germania nazistă și le-au promis că o să-i ajute să se instaleze în Statele Unite. Harnack a considerat că aceasta era soluția ar trebui să se întoarcă în Germania nazistă și le-au promis că o să-i ajute să se instaleze în Statele Unite. Harnack a considerat că aceasta era soluția ar trebui să se întoarcă în Germania nazistă și le-au promis că o să-i ajute să se instaleze în Statele Unite.

În 1939 a făcut parte din delegația germană care s-a dus să negocieze la Moscova acordurile comerciale prealabile pactului germano-sovietic. La întoarcerea sa la Berlin a fost mutat la serviciul relațiilor cu Statele Unite.

Când a izbucnit războiul, Arvid Harnack era unul din funcționarii cei mai importanți ai Ministerului Economiei. Era suficient să teară, ca să obțină imediat toate amănuntele posibile asupra oricărui sector al vieții economice germane inclusiv producția de război.

Harro Schulze-Wechsungen s-a născut în 1912 dintr-o familie de aristocrați, monarhiști prin tradiție. Era strănepot al a marșalului von Tirpitz, gloria națională germană. Tatăl său, capitan de flota, a comandat o nava puternică în cursul primului război mondial, în timpul celui de-al doilea război mondial statul major al generalului care comanda trupele germane din Occident.

La șaptesprezece ani, Harro a intrat în „Jungdeutscher Orden”, organizație naționalistă și conservatoare care înfățișea tradițiile și sentimentele familiei sale. După ce a absolvit o universitate, el s-a detașat de organizație și s-a întors în țară în timpul nazismului și comunismului, a căutat să găsească o cale să dădea la o revoluție totală a științei, literaturii, societății pe care el o considera perimată. A înființat revista „Aktion” în care colaborau personalități cu diverse convingeri politice.

În 1933, în timpul luării puterii de către Hitler a fost arestat de SS-ști pentru că a permis comunistilor să scrie în revista sa. A fost închis într-o închisoare până la SS-ști și maltratată. El s-a dat drumul în viața demersurilor politice sau care au pus în naștere vizi și foarte influențată în relațiile lor.

După aceea a intrat într-o școală de aviație pentru că el și soția sa obțină brevetul de pilot. S-a consacrat atunci studiului limbilor, învățând daneza, suedeza, italiana, franceza și rusa.

În 1936 s-a căsătorit cu Libertas Haas-Haye. Vlăstarul unei ilustre familii germane, ea era nepoata prințului Philippe von Eulenberg, prieten intim cu kaiserul.

Putând apăsa pe datoriile capacităților sale lingvistice și mai ales datorită apartenenței sale la Luftwaffeului, Harro Schulze-Boysen a intrat la „Institutul Hermann Göring”.

Folosindu-se de posibilitățile oferite de noua sa poziție, el a început să colaboreze cu serviciile de informații sovietice, cărora le-a transmis informații în special cu privire la planurile de ofensivă franchiste în Spania.

În 1936 Schulze-Boysen pune bazele rețelei sale. Ea reunește șase prieteni siguri, nucleul a ceea ce va deveni secția berlineză a Orchestrei Roșii.

În 1940, păstrându-și în același timp și posibilitățile de intrare la „Institutul de cercetări”, Schulze-Boysen a fost încorporată la secția atașatilor care lucra pentru Luftwaffe. Funcțiile sale îi creau posibilitatea să ia cunoștință de rapoartele secrete trimise de către ambasade germane în atșatului militar aceluiaș timp pe la curtea germană la Ambasada Germaniei în Straine. El a reușit în jurul anului 1940 să vadă odată cu el care a făcut niște discipoli de un devotament absolut.

Sotia a lui Schulze-Boysen, Minna, a fost o mare servitoare de filme culturale.

Când a rămas în urmă germanii sovietici Harro Schulze-Boysen era în stare să transmită Moscova informații militare de cea mai mare importanță, ceea ce privea înzestrarea forțelor armate. Să-l găsim el făceau un cuplu cunoscut de întreg Berlinul și văzându-l pe care o duceau îi puneau în contact cu persoane din sferele cele mai înalte ale regimului.

EPITAF PENTRU DOUA UMBRE

În virtutea relatiilor sale de serviciu Schulze-Boysen a cunoscut pe locotenentul Herbert Gollnow. Acesta era un bărbat de oarecare foarte modestă, dar foarte ambicios. El a fost foarte impresionat cînd a văzut că un om ca Schulze-Boysen, cu relații atât de mari, îi acordă atenție. Boysen l-a invitat să participe la conferințele pe care le ținea la Academia Afacerilor Straine. Aceasta a fost prima etapă. A doua a constat în a-l convingea că el avea toate cele bune o limbă străină. Cunoașterea engleză de exemplu era indispensabilă pentru a face o carieră adevărată.

Schulze-Boysen i-a sugerat să dăruieze unele lucruri care îi erau necesare pentru a putea să facă o carieră în viața lui.

Au fost două răspunsuri. Primul venea de la un profesor bătrîn care pune, evident, unele condiții financiare.

Schulze-Boysen l-a sfătuit pe Gollnow: „Mergi și-l vezi pe profesor, poate că este puțin interesant”. Gollnow a fost impresionat de sfatul lui Schulze-Boysen. El i-a spus: „Mă simt foarte rău și nu pot să vorbesc cu dăruire astăzi în engleză și nu știu de ce”. Gollnow l-a bînd o ceașcă de ceai. Gollnow l-a întrebat: „Ce este acestament și de aceasta femeie din înalta societate a Berlinului?”

o vagă intrare asupra ei în viața ei. Ea l-a îndepărtat cu un gest al mâinii și a spus cu zâmbet: „Nu vă gândiți la asta! Nu e vorba să vă cer bani: sint prea fericită că am ocazia să vorbesc limba mea”.

Gollnow i-a povestit despre vizita sa lui Schulze-Boysen care l-a bătut pe umăr și a exclamat: „Formidabil! O femeie frumoasă și lealtă, nu e așa? Harnack e în țara îndoaia un mare norocos”.

În fapt, era foarte incomod pentru el să stea în salonul soților Harnack, cu ceașca de ceai în mână, atent la Mildred, care îi recomandă să se uite bine la gura ei, ca să învețe să pronunțe cuvintele. Totodată găsea că era ciudat că, deși stătea cu Mildred ore întregi, soțul său nu se sîchisea de acest lucru. Totuși, într-o zi acesta intră în salon și purtă o discuție foarte caldă cu Gollnow. La sfârșit, îl întrebă ce atribuți îndeplinește în armata Gollnow și după ce la tot a marmurit că nu avea dreptul să răspundă la această întrebare, Harnack zîmbind, i-a spus: „Nu ești un soldat, ești un ofițer de rezervă angajat în Ministerul Economiei și al Transporturilor”. Gollnow i-a spus atunci că l-a văzut pe Axel. Din una în alta, conversația a ajuns la subiectul lui Axel. Harnack a deplîns imobilitatea lui în ultimii ani, că nu se mișcă din 1941-1942. „Nu vă reamintiți că eu am fost în armată și am să se miste?” „Mă gândesc cu o anumită încredere că nu ești în viața vreoaia ofensivă, așa fi fost imediat pus la curent?”. „Domnule oberregimentar, în această noapte eu stînc pot să vă fiu informat că da.” Și Gollnow, încîntat că poate să se afișeze cu ceva, a dezvoltat că el a fost pentru o vreme în un regiment de prizonieri în nordul Germaniei. Apoi, pe neașteptate, s-a făcut tăcut în țara lui și de la o vreme, în timpul victoriei ofensive. Evident, s-a știut după aceea că rușii primiseră toate planurile refulate de la el. Dar pentru că el și de că statele majore știu că cu dăruia Axel și par să a caucazienilor și care în ultimul pentru sabotaj era însă un anunț elocvent

de negădunt, care dovedea Moscovei că planul de ofensivă asupra petrolului nu mai era o ipoteză teoretică și că se trecuse deja la stadiul de pregătire practică.

De îndată ce ceilalți au aflat că Gollnow era maleabil, totul a mers foarte repede. A intrat în acțiune Libertas, soția lui Schulze-Boysen, care i-a sucit capul. Gollnow a lăsat să-i scape tot ceea ce știa, și știa multe. În epoca aceea Abwehrul trimitea comandouri de sabotaj în spatele liniilor rusești.

Datorită informațiilor lui Gollnow, mai unul dintre comandanții acestora n-a mai revenit vreodată de acolo. Gollnow a furnizat și informații chiar și asupra întâlnirilor de agenți în Anela, asupra încercărilor de sabotare a avioanelor de cură lungă care făceau legătura S.U.A.—Portugalia etc.

Pentru înțelegerea personalității membrilor celor mai mari rețele berlineze se încep cu câteva cuvinte despre ei. Arvid Harnack este descris de prietenii săi astfel: „Fanatic, rigid, mandator și foarte energic. El nu e a un om de viață. Totdeauna serios, n-avea de loc simțul umorului. Era în acest om un fel de paritanism limitat și docil mare. Soția și Michael aveau trăsăturile lui”.

De asemenea, Axel von Harnack, vărul lui Arvid, face parte din aceeași caracterizare. Arvid avea o inteligență vie și totuși nu îndreptat spre meditație și rezonanță. El a expus în viața sa o verșă și, totodată, dispus să practice. O curiozitate din natură. Avea, de asemenea, tendința să fie sarcastic în discuții și când discuta cu un interlocutor care în era inferior. Era foarte arătos și avea o mare încredere în sine, bazată însă pe rezultate indiscutabile”.

Chiar și fostii membri ai Gestapoului admit că Harnack era inteligent și serios. Panzinger ca e nu e a de la prost, petrește ore în șir discutînd cu el probleme politice și economice.

Harnack se impunea însă prin cănsentimentele de aproape totdeauna că plătise. Aceasta se dat va mai ales faptul că el nu

Într-o dată era atât de trist și rătat din punctul de vedere al lui Oster și al prietenilor săi să contribuie la doborârea fiilor Germaniei cu puștile engleze și franceze, dar nu cu puștile rusești. Să admitem că așa ar fi. Dar contestarea alegerii făcute de Schulze-Boysen nu trebuia să-l împiedice să aducă puștile rusești. Săle împiedicau încrederea sa și curajul de care a dat dovadă. Căci de atunci el a dat un altan în țara ce lui Oster i se ridică oxanale.

Memoriile lui Ulrich von Hassel, unul din șefii rezistenței germane, sînt intitulate „De la o altă Germanie”, adică de la o Germanie necontaminată de nazism și pe care îl combătea Schulze-Boysen făcând-o să se simtă din ea. În celălalt „Altă Germanie” erau Alwin Dillies (un aliat) și ai lui Fabian von Schlabrendorff (un camarad de rezistență), toți trei legați de Germania de la Bonn, el face mai ales parte dintr-o „altă Germanie”: cea de Est, unde, fără îndoială, s-ar fi aflat și el astăzi.

Pentru marele public, căruia îi pasă prea puțin de înalta politică și de meandrele ei, un trădător este un trădător, oricare ar fi stăpînul lui, și Schulze-Boysen are toate șansele să nu fie considerat decît un spion, trădătorul țării sale.

Acceași părere o au mulți și despre Richard Sorge. Cu toate acestea el a dat în fața lui Stalin și în fața lui Mao ce nu mare se așteptau să aibă. Și atunci, după ce Stalin și Mao au dat el nu e în complicitate cu țara de la care el a fost trădător, el a rămas în mână.

Lumea se minunează de saimoasa sa telegramă, care a permis în parte victoria sovietică în Moscova, dar nu se mira de ceea ce a făcut. Și atunci, după ce a facilitat victoria din fața Stalingradului. În Sorge, tehnicianul este recunoscut și el este. El a fost în fața lui Stalin și a fost la capătul în este trecută cu vederea.

De ce?

Pentru motive multiple. Mai întâi pentru că prin atitudinea sa șocase filistinismul mic burghez al celor din jur. Purta un palamariș negru și discuta pînă în zori, în barurile la modă, poezii și praealistică. Din punct de vedere politic nu înclina neapărat dreapta, nici spre stînga.

După cum afirma Ernst von Salomon, Schulze-Boysen susținea că are să facă să sara în aer această lume învechită și plină de prejudecăți. Era partizanul unei revoluții naționale pe care vroia să o realizeze cu elita și nu cu masa. Hitler în ochii lui, nu era decît un individ foarte vulgar, cu care nu trebuia să te compromiți.

Familia credea probabil că nu va întîrzia totuși să-și amintească că este descendentul amiralului von Tirpitz și că, mai devreme sau mai tîrziu, va reveni la tradițiile și ritualurile acestuia. Ea ar fi avut poate dreptate, dacă n-ar fi fost micul burghez Hitler...

Dar iată că e arestat de SS-îști, închis într-un buncăr și bătut măr de niște indivizi care nu înțeleg nimic din frămîntările lui politice. Aici destinul lui Schulze-Boysen face o cotitură hotărîtoare. În focul buncărului, această argilă moale deșertă un bloc compact și dur. Un bloc de „Nazi” care să uite suferințele și umilinta. Niciodată n-are să le-o ierte. Lui Schulze-Boysen care i vede în strada că lăcomia și că lăcomia învinsă, i-a spus: „Mi-am pus răzbunarea mea la frigider. Și acum sînt cu cei care luptă împotriva acestor oameni”. Șase ani de viață în vașcă la Hoge-Bas-In. În 1945 el a fost eliberat. „În 1943 am fost aruncat în închisoare de către SS-îști și de mai multe ori după aceea. De atunci, nu mai am decît un scop: răzbunarea!”

La fel s-a întimplat cu Klaus Fuchs, care, în aceeași epocă, era maltratată și el de SS-îști.

El va părăsi Germania, va lucra la descoperirea bombei nucleare, va fi arestat și judecat. Dar în Fuchs a fost ceva mai mult decît de o simplă chelșăneală.

104

boiului, „oamenii aceia” sînt prin forța lucrurilor compați cu frații săi — poporul german, și nu neapărat numai nazistii. Ei nu există echivocuri din acelea în care se zbat atîția germani anti-hitleristi care se enufmează văzînd căgînd singele com-patrioților lor într-o acțiune nesabuită, dar încearcă în acel timp o mîndrie ascunsă față de isprăvile îndeplinite prin varea acostui sînge. Ei vor zdrobirea lui Hitler, dar nu înfrîngerea Germaniei. Nu este vorba de a nu ști propriu-muritorii noștri de dreptate, ci de a nu reacționa la „Clubul senocelu” lui Buchman ca la o convingere de stînga. De mai mult, ei vor să se bazeze pe un bun prieten al nostru, și de vreme ce vor să se bazeze pe un asemenea prieten, ei vor să se bazeze de drept pe ceea ce se vede în războiul nostru. Apoi, ei vor să se bazeze pe ceea ce se vede de către temutul nostru secretariat național, care va trebui să treacă prin toate cele care sînt necesare pentru înfrîngerea nazismului și pentru călătoria noastră în pace. Dar ei nu au fost în măsură să facă ceea ce trebuie să facă. Le-a lipsit tăria sufletească și puterea politică de a se baza în spatele cetățenilor. La Seattle, Washington, ei au de pînă la pînă la cîțiva oameni care să-l ia din mîini.

Un document care a fost într-adevăr foarte mare pentru
securitatea noastră și nu vină niciodată în ochi. Altfel n-ar fi
fost Anna K... de la Stalingrad, n-ar fi
fost un informativ și... de importanță ca un plan de
securitate. S-a arătat că... de la pe care Ahwel
at... în... cu... de... ale căror nume Sch...

Da este vorba de un caz de violență sexuală, este necesar să se ia în considerare și aspectele legale și psihologice ale cazului. Este important să se asigure că victimele sunt protejate și că agresorii sunt pedepsiți corespunzător. În același timp, este esențial să se ofere suport psihologic și medical victimelor, precum și să se lucreze la prevenirea unor astfel de incidente în viitor.

Foarte curioasă este că, în ciuda faptului că el era omul
lui Boyesen. Un lucru este sigur: că el era omul
furtunilor; ele singure puteau să-i ofere posibilitatea de a
utiliza vitalitatea. El fusese în Berlinul de dinainte de 1933 ca

un vas imobilizat din lipsă de vînt : a fost nevoie de tîcănitul
gîșilor pentru ca să se întindă, în sfîrșit, pînă la a fost nevoie
de incidentul cu buncărul pentru a da un impuls acestei forțe
potențiale, gata să se dezlănțue.

Arvid Harnack și Schulze-Boysen au parcurs timp de un
zile la brat acest drum presarat cu nopți și rătăcirii
său la plîsete, orbi la sînge și la lacrimi, anul atîrnat
necruț în sensul istoric — celălalt preocupat mereu de a se
scuti.

Succesele contraspionajului german, care reușise să facă
cunoscut la Bruxelles, Amsterdam, și Berlin naționalismul
fascist pe Hitler, deși acum avea o mare excitație în
mădărețelor, a eficientă a posibilităților de a dă-
ruia de a transmite datele pe care le culege și a aștepta
în timp în care frontierele erau considerate de neopre-
tut în timp în care Europa era ținută în frân de un război
fără precedent. Gestapo-ul și Abwehr-ul au putut să
găsească ca un ce preț și în cel mai scurt timp pe un răz-
boi pas la pas și insuficient această creștere. Hitler cer-
rea de la Himmler un raport zilnic asupra acestei probleme
când al Orchestra Royale a parasiert către Bruxelles și
s-a dus la Paris ca să lăsa pe Mado și
la fruntea sa Karl Goetz un excelent pianist și
o echipă de elită, înălțată cu vreo douăzeci de oameni,
care la Paris conștient neuitat al Abwehrului. Gestapo-ul
și contraspionajului francez.

În fața comentariu, răspunsurile la Franz F. și re-
stantul Mochetului pe lângă comentariu și apoi
puse de autor asupra colegilor lui.

— Wally Berg?

- Bratul drept al lui Gering. De vie cîntăreşte un
M. aproape un pînă. Fra un oio dîr fa a nu mîsă upa. E
adevărat măcelar

- Richard Voss?
- Fizicește, contrariul lui Berg: foarte înalt, lat în umeri, părul blond. Și el, tot un măcelar.
- Otto Schwab?
- Da, un om mic... avea un caracter suplu, conciliator. Prefera abilitatea în locul forței
- Ella Kempka?
- A, secretara... o blondă destul de drăguță... asista fără emoție la toate interogatoriile: venea de la Berlin, unde lucra la sediul Gestapoului; acolo mai văzuse scene asemănătoare
- Eric Jung?
- Înalt și subțire, alură de sportiv. El s-a arătat totdeauna foarte amical față de mine. Cu prizonierii era altceva... un măcelar
- Rudolf Richter?
- Dur! Extrem de dur! Chiar și cu femeile el era laa milă.

SIMEXUL ASEDIAT

La Paris, Comandoul s-a instalat în strada St. Louis, în palatul securității franceze; i s-a alocat un șir de birouri la etajul patru. Încă din prima zi a instalării, șeful Comandoului, Paul Trepper, a dat diurnal pe straz. În Abraham Raichman, șeful Comandoului, de a găsi firele care duc la Trepper. Paul a rămas surprins că Gestapoulul investise ca întreprindere în cercetare. Raichman a venit la Paris însoțit de amanta sa, Malvina. El este hădăreț, plin de viață și nu are nicio banalitate în vorbă. El este un bărbat care se raportează în fiecare dimineață la un secretar, care îi dă un calendar. Vede stăruie pe calendarul și pe calendarul doi oameni își luau de obicei aici micul dejun.

Raichman dă tircoale citorva „cutii poștale” cunoscute în țară. Trepper dă lașă un mesaj prin care se anunță o întâlnire cu Marele Șef și-i fixează chiar și o întâlnire.

În ziua respectivă și în locul indicat, Gestapoulul îl are pe Raichman și-l pune în fața lui. Trepper nu se arată nici o polițienescă cu mâinile legate și-l pune în fața lui. Trepper nu se arată nici o polițienescă cu mâinile legate și-l pune în fața lui.

Comandoul mai deține și o altă pistă: Simona Pheter. Ea lucrează în biroul de viză al Camerei de Comerț din Paris. Ea contribuie ca și funcționara de la Bursa din Bruxelles la desfășurarea conspirației a unei țări, a corespondenței de la Paris.

... arginse pînă atunci să
... dăduse clipa să treacă la
acțiune.

O scrisoare pusă la poștă la Bruxelles cere Simonei Phet
... în ... și un agent venit în
Belgia ... scrisoarea este un
fals. Ea încă îl înconjură în Bruxelles data și ora întîln
care ... Prudenta, e
... și constata ca
... înainte de intrare

în sală a șefului său, simulează o criză de nervi. Constatat
se string în jurul ei. Șeful vine, vede grămada de oameni strîng
presimte un pericol și o șterge. Acesta era Leon Gross.

Raichman, care cunoaște puțin rețeaua pariziană și deoc
are perspective de a stabili legătura cu ea, poate face înva

am la Lyon unde sînt rețeaua ... din rețea
bruxelleză : Germaine Schneider, Romeo Springer și Schuma
Raichman îi cunoaște pe toți și ar putea să înnoade ușor
contacte. Faptul că Lyon este ... nu mai const
un obstacol pentru Comando, căci cu o lună mai devreme, în
septembrie 1942, în urma negocierilor cu guvernul de la Vichy,
sa ar fi să se deschidă ... transportașului german

Amiralul Canaris a venit personal la Paris ca să trateze
această problemă cu trimisii de la Vichy. Datorită complez
... Abwehrului
Gestapoului au trecut, la 28 septembrie, linia de demarcație.
... la Lyon în locuințe închiriate dinainte. Principala
lor misiune era să descopere și să „distrugă” vreo douăzeci de
posturi clandestine ascunse în această regiune, care emiteau spre
... cu ajutorul
Raichman, pe care l-au expediat la Lyon, și pe membrii rețelei

Cît despre echipele trimise la Marsilia, ele au să-i hărțu
pe Kent și pe Margareta Barza, care, după Maivna se
... în acest oraș. O nimica toată față de valoarea Marelui
... Dar, la urma urmei, ce știu ei după unsprezece luni de
... despre el ? Au fotografia lui, găsită în Archives ...
... pseudonimul lui, Gilbert, dat de Miva Sokol. Știu de la
Wenzel și Efremov că e instalat la Paris, dar nimic mai mult.

Trei centrale radio distruse (Bruxelles, Amsterdam, Berlin).
... de agenți atestați dar, din cauza unei complicități ...
ceșii, nici un fir care să ducă la șeful spion !

Poate că prin Simex...

Guéring cunoaște Simexul parizian datorită suprapoz
... asupra Simexoului bruxellez : cele două firme schimbau
... corespondență de afaceri. Guéring și Fortner
... să se informeze despre Simex la sediul Orga
nizației Todt.

„Atunci, declară Fortner, noi am hotărît să nu trecem cu
... precauțione, să evităm orice nămeț a presăi care
ar fi putut duce la descoperirea noastră.

Te elina să procedăm așa pentru că era vorba numai de Ma
... Ne am prezentat deci la sediul Organizației Todt pe
... și am cerut să lîmprimi de la ...
... obținem de legătură al Gestapoului cu Organizația
Todt. Pentru a nu da de bănuț ne-am prezentat drept reprezen
... germane venit să trateze afaceri la Paris.

Hauptsturmführerul Nikolai a refuzat să ne primească. A
... prezentat cu o autorizație de la generalul Schep
... ofiterul nostru a devenit foarte amabil
l-am arătat fotografia lui Trepper și l-am întrebat :

— Îl cunoașteți ?

— Cred că foarte bine ! Este un om de afaceri care ne pro
... pentru ...
... după ...

Eu îl simpatizez mult.

— Am vrea să-l întâlnim. Se poate?

— E chiar foarte simplu. «Ausweisul» său pentru zona liberă era expirat. Trebuia să-l prezente la o întâlnire cu mine la telefon pentru a cere reînnoirea lui.

Ne-am prezentat la el cu cea mai mare discreție asupra celor discutate. După ce a fost identificat de Nikolai, în loc să acceptăm încredințarea sa, el a vădit din proprie inițiativă, el i-a scris că «ausweisul» lui a expirat și i-a cerut să treacă pe la el să-l reînnoim. El ne făcuse un pocinog de toată frumusețea!... Dar, e drept, Nikolai nu știa că era vorba de Marele Șef. El credea probabil că noi aveam cu el o problemă banală.

Nu mai rămânea decât să inventăm altceva. Dar ce? Cum să-l prezentăm? După ce ne-am gândit puțin, am hotărât să-l prezentăm ca pe un comerciant. Să continuăm jocul început cu Nikolai. Să ne prezentăm la Simex ca oameni de afaceri și să propunem firmei o operație comercială. Nu a pus cu grijă planul la punct. Noi urma să venim de la Mayence ca să cumpărăm la Paris diamante industriale. Pe vremea aceea, diamantele industriale erau o marfă foarte rară și foarte căutată. Se plătea un milion și jumătate de mărci de diamant. Aceasta era o sumă cu care puteai momi pe oricine.

L-am întrebat deci pe Nikolai cum să procedăm ca să propunem afacerea Simexului. Ne-a spus: «Nimic mai simplu. Aici, la noi, lucrează o oarecare doamnă Likonina. Ea îi cunoaște pe toți oamenii de afaceri din zona liberă. Dacă vrei să faci o afacere, trebuie să mergi la ea. Ea te va introduce la Simex. O rusoaică albă. La Todt, toată lumea îi cunoaște. De fapt, ea este o femeie dintr-o familie foarte bogată. Anul trecut, ea a fost în Germania și am propus alături de ea o afacere. S-a refuzat, dar s-a înțeles, și ne-a permis să mergem la ea. De ea s-a vorbit foarte mult pe la comercianți

la noi. Giering și eu mine, am spus că era vorba de o sumă foarte mare, unde ne investeam toate disponibilitățile noastre. Ea trebuia să înțeleagă că noi aveam nevoie de bani. Și ea a spus că contractul trebuia semnat de directorul Simexului, o persoană. A fost de acord și ne-a promis că are să-l găsim repede.

Răspunsul a sosit rapid, așa cum am convenit, de la fostul patron al Simexului nu putea semna contractul. S-a dat oare de inimă și era la cură. Cădat. Și Nikolai te-a informat că el era să-l ducă de o boală de mână și că se lăsa uneori să-l ducă la castelul din Ardennes în Spa. Așa că noi am trimis o echipă acolo. Nimeni!

Am spus doamnei Likonina: «Fă-măi, oricât. Nu înțelegi? Trebuie să-l găsim, aranjați chestiunea sa na?». În ziua următoare, ea a venit complet entuziasmata: «S-a aranjat, se va da la Simex în ziua respectivă să semneze contractul». Noi pregăteam semnarea la Bruxelles, pentru că acolo era sediul nostru și aveam conditi mai bune de a acționa. Pe seară, pe mare și...

Am hotărât, Giering și eu mine, să-l arestăm pe Marele Șef la Gara de Sud a orașului Bruxelles. La 10:00 el va

Am aranjat ca toate ieșirile și intrările gării să fie pazite bine și am luat o echipă de-a Gestapoului cu noi, pe peron. Cu toate acestea, mărturisesc că eram foarte nervoși. Așteptam să-l vedem pe Marele Șef. El era cunoscut ca fiind un om foarte important. El avea să se saldeze cu împăratul pe lângă Marele Șef nu avea să se lase așa ușor arestat. Nici Giering nu era în apele sale.

Trenul sosește, noi supraveghem călătorii și, pe cine vedem, îl arestem. Pe doamna Likonina? Singură. Ce de epuție! Ea vine să-l găsească pe Marele Șef. El nu a putut să vină. Ea ne spune: «Îmi pare rău, el nu a putut să vină. Dar eu am împăternit să semnez contractul. Dacă tu semnezi

dispuși să tratați, eu voi merge mine să caut diamantele la Anvers.

Am refuzat, natural, și am pus să fie supravegheată. S-a dus direct la Simex*.

După încercările lui Raichman, după invitația adresată Marelui Șef de Nikolai de a reinnoi „ausweisul” și după tratativele privind cumpărarea de diamante industriale, afacerea cu împrumutul lui Nikolai este cea de-a patra cursă întinsă Marelui Șef. Indemnăt de Giering, Nikolai îi solicită lui Trepper să-i împrumute 40.000 de franci și lasă să se înțeleagă că de procurarea acestei sume depinde situația lui în armată. Giering și Fortner sperau că Trepper va profita de această ocazie pentru a-l corupe pe omul Gestapoului de la Todt. Dar cel care tratează cu hauptsturmführerul și-i varsă suma solicitată este Corbin și nu Marele Șef. Pentru ca totul să fie în ordine, Nikolai plătează și o chitanță. Deci, Trepper îl are la mână și poate să-l facă să cinte cum vrea el. Are să intre până la urmă în armată? Așa va fi? Nu știm. Dar, în orice caz, Marele Șef nu nădărnicește. După ce a vădit că Nikolai nu nădărnicește, el și Simeon și Samson și Samson. Rădărea lor a întrecut orice limită.

Ei ignorau însă un fapt (Giering până la moarte; Fortner până la citirea acestor rânduri) Maria Likonina i-a trădat. De la prima lor întâlnire, i-a mărturisit Marelui Șef, plângând cu lacrimi amare: „Nemtu mă pun să lucrez împotriva dumneavoastră: vor ca eu să vă vind...” Trepper, om bun, a bătut-o pe spate și i-a spus: „Hăi, bă, nu mai plinge, nu e rău...”

În realitate, era destul de grav și el știa acest lucru. Menghină se strângea peste „acoperirea” sa comercială. Timp de câteva zile Simexul și Simeonul au permis să părăsească țara și să obțină toate „ausweisul” necesare pentru a putea trece la frontieră.

parte de Gestapo. Dar era timpul ca prăvălia să se închidă. Se știa că sa personala nu era în joc nici aceea a Bătrânei Trepper, Katz și Grossvogel nu mai puneau piciorul la Simex, iar Corbin și funcționarii săi nu știau unde se găsește el.

Dar ce avea să se întâmple cu Suzana Conte, la care se ducea mina? Dar cu Jules Jaspard? Atunci Corbin, omul care basmău pe ochi și care nădărnicea pe tot ce îl trecea la o poartă și au văzut profunzimea se prăvăliei lui unora de execuție? Dar cu Keller care credea că avea pe lângă el o armată de binclăcări ale cărei noțiuni se vor afla în mână și prizonierilor francezi?

Trepper prezintă atunci rețeaua sa strică ca a unui dealer înșelător. Jaspard și Kent vor trece în Africa de Nord unde vor deschide un nou birou la Alger. Apoi, funcționarii vor putea să ajungă din nou la el. Trepper va fi în viață apoi. De altfel, Jaspard și Kent în 15 noiembrie vor vizita pentru Alger și avasese convenit să-l viziteze la Châtaineau, guvernatorul general al Algeriilor, dar ei nu au fost. Așa că fusese mercu aminată.

Kent se opunea cu puterea din cauza Mariei și părăsirea de fugă în Algeria. El nu voia să părăsească Marsilia.

La 8 noiembrie, trupele americane au debarcat la Marsilia și astfel Simexul a avut o parte de separe. Același noaptea a invadat zona liberă.

La una patruzeci de o săptămână după aceasta Kent și Marie au fost arestați.

Arestarea a avut loc la 12 noiembrie la 100 de metri din strada Abbe de Hippocrene 85. În ziua aceea se ducea la ora obișnuită venise să-l viziteze pe Marele Șef. Așa că prin vizetă, s-a deschis și a fost lăsată a de o parte care s-au năpustit în apartament. Acolo erau doi francezi. Așteptau de din zori ascunși în becul care

Kent a rămas imobilizat. Margaretă a izbucnit în plins. A scuturit pînă la casa și au deservit într-un seitar niște scheme bizare, care i-au făcut să se simtă vinovate de hăcure. I-au prăbușit pînă la fondul căpătîi. Între două suspine Margaretă a explodat cu rîsul în ea au avut niște rîsul de trăsături decupate dintr-un ziar de modă.

Cei doi prizonieri au fost duși la comisariatul gării Saint-Charles unde au fost examinați de un control corporal. Femeia care se învârcinase să o controleze pe Margaretă i-a găsit în buzunarul mantoului o castană. A luat castana cu două pensete și a chemat în ajutor: „Atenție! Are cu siguranță exploziv înăuntru!” Tot comisariatul era în fierbere. Ambalată cu grijă, castana a fost trimisă la laboratorul municipal. Kent și Margaretă au petrecut prima lor noapte de detenție la comisariatul Saint-Charles, culcați pe cimentul înghețat. În ziua următoare, la 13 noiembrie, i-au dat pe mina Gestapoului.

Arestarea fusese executată de poliția franceză, dar pe baza informațiilor furnizate de către Gestapo. De luni de zile, mașinile de poliție erau în căutare de transmițător pînă la sfîrșitul străzilor Marsiliei în căutarea Șefului Mic și a prietenei sale. În fruntea echipei, Boemelburg, sturmbannfuhrer S.S., care, ca și Giering, era un bătrîn polițist, membru eminent al „Organizației internaționale a poliției criminale” (care avea înainte de război rolul actualului „Interpol”).

Singurul lucru de care dispunea Boemelburg la început în acțiunea de descoperire a spionului era fotografia lui Kent găsită la Atrebates. Dar, mai tîrziu, datorită informațiilor adunate la Bruxelles, a aflat un amănunt care îl putea ajuta în „identificarea” lui Kent. Când a văzut poarta de intrare în oraș, a văzut o poartă de intrare. A văzut că poarta a fost fată pentru că un chelner de la un restaurant și-a amintit de el și a văzut că poarta de intrare în oraș, comparînd zăre de la ora

și dînd o apropiere ceea ce constituia un indiciu că locuiește într-o prăjitură. Într-adevăr, cercetările efectuate în zona respectivă au dus la stabilirea imobilului și a apartamentului în care locuia.

La 13 noiembrie, pe la sfîrșitul după-amiezii Kent și Margaretă au parat Marsilia în două noapți ale Gestapoului. Boemelburg era cu Kent unul din locuitorii săi. Margaretă a văzut o sumă de dăruire de poliție în oraș. Boemelburg a văzut mașinile. Era bine înarmat, pe lângă pistolul său, ca să reținea să nu organizeze o mișcare de prizonieri elibera pe prizonieri.

Cînd s-a inserat, s-au oprit la Lyon într-un hotel rechișit. Kent și Margaretă au fost închisi în aceeași cameră. Kent a luat hainele pentru a se călători și a se călători. Margaretă a rămas calm. Se măcina numai să răspundă la întrebările poliției sale de dramă. Nu te mai gîndeai la asta! Lisa Margaretă, peripețiile acestea ale lor se făceau nădărnice înăuntrul uruguavene a lui Kent.

A doua zi, pe la sfîrșitul după-amiezii, caravana a sosit la Lyon. Prizonierii au fost închisi în strada Saint-Sauveur. În aceeași cameră dar erau supravegheați de un gardian care i-a recitat Margaretăi toată noaptea versuri.

În dimineața celei de-a treia zi, mașinile au luat drumul spre Bruxelles. Polițiștii marsiliezi au fost înlocuiți cu gărzi franceze. Kent și Margaretă au fost conduse la Bruxelles. În Bruxelles, cînd a intrat la hotel, Margaretă a văzut un sunet sinistru. Margaretă Bareza, care de cînd se născuse avansase în viață pe un covor de trandafiri, avu o criză de nervi. Inima sa nu rezistă. Cînd își reveni, auzi un medic spunînd: „Dacă o mai țineți la închisoare, n-are s-o mai ducă mult.”

Au fost introduși, tot împreună, într-o celulă. În timpul zilei erau sub supravegherea constantă a doi gardieni, care se schimbau la fiecare două ore, iar noaptea un agent al Gestapoului se

calca în celulă. Aveau dreptul să vorbească între ei. Conversațiile lor se limitau la lucruri neimportante. Kent rămânea mereu placid. A fost supus din nou interogatoriilor fără să se recurga la brutalități. Împreună cu lui Frank și cu alții, au fost urecați într-un Mercedes și duși la sediul central al Gestapoului din Berlin. Kent a fost închis într-o celulă de la subsol. La câțiva pași de el dormeau Harro Schulze-Pöppel și Arvid Harnack, pe care îi întâlneau cu un anumit interval. Zvonurile din Berlin pentru a-i ajuta să-și organizeze sistemul lor de transmisii.

UNDE ESTE GILBERT?

Pe 18 noiembrie, pe la orele nouă și jumătate, un agent Kent a primit un telefon de la Nikolai. „Vădese că din nou a fost închis pentru zona interzisă este gata, treceți să vă întâlnim”. S-a dus imediat la sediul Todt. Nikolai l-a primit și l-a condus la chie și îl anunță că va trece pe la Simex în cursul aceleiași zile. Kent era un client care voia să încheie un contract cu acest birou. S-a prezentat într-adevăr însoțit de un executor. Împreună s-au dus la birou ca îl interesa problema de mare importanță. De atunci a promis că are să facă tot posibilul ca să găsească o soluție care îl interesează. Atunci a vădit că era un agent de încredere și a rămas pe loc, inspectând cu atenție toate hărțile și hărțile întinse pe birou.

În acest moment, într-o cameră alăturată, Alfred Corbin primește vizita fratelui său Robert. Acesta din urmă nu era la curent cu activitățile clandestine ale fratelui său mai mare. Se afla vizitându-l la spital, abătut, ca și cum ar fi fost rănit. Era prima dată când îl vedea pe Alfred în viață. Robert era cel care era cauza acestor stări pentru că el era de tăcut și de rezervat când era vorba de viața lui intimă.

În Alfred Corbin îi era într-adevăr frică. În vârstă de 17 ani, îl a întâlnit pe Marele Șef care l-a lăsat să se descurce

...asta ca pe... Keller... îndemnat să dispară imediat
Corbin... De ce să fac? N-aa nimic împotriva mea,
nu o pot... S-a dat... să mă compromită este
Kent. Dar din simțete, l-am lăsat să se ducă acasă."

Il... pe Keller... de la Le pzig în timpul călă-
toriei... se vede că e... "acoperite" primele
contacte cu rețeaua berlineză

Surprins de... Corbin a repetat: "Săte-
r... adevărat...". Marie-Sel a indicat atunci din unghi
Apă... Ascultați-mă pe mine. Ge-
... Corbin a refuzat.
El... altuia. Kent nu ca-
... pentru ca nu
vea dovezi

Il chemă pe Keller și-i spune: "Du-i pe domnu de la
neata la restaurant". Keller îi invită pe Nikolai și pe Jung în-
... în fundul unei po-
a... de la apetitiv nemtu-
de... lăsa această murdărie de
ceasornicari, populată numai de lași etc."

Keller, cetățean elvețian, a simțit cum i se taie pofta de
mîncare. De ce acest atac nemaipomenit împotriva patriei sale?

E adevărat că un tată elvețian, o mamă englezoaică și o
născută în Rusia făceau o stare civilă reștă din comun. C...
... și simpla din at...
unui falsificator. De aici această fină manevră psihologică: să
atace Elveția în prezența lui Keller; dacă era cu adevărat ce-
... să-l facă să
Keller... să-l lăsa să
nasul în fărfurie sa și să-lacă. N-aa... să se certe
... au atins o asemenea grosolănie încît
n-aa mai putut răbda și, ca să se răzbune, l-a lăsat pe Nikolai

Nikolai... propus lui Keller să treacă în ziua următoare
... Todt cu Alfred Corbin și și-au dat întâlnire la orele patru

La 19 noiembrie, la orele 10 dimineața, la casa Simexului a
... Cea care s-a dat să deschidă a fost o funcționară
... Mignon. Pe pahet, vreo zece...
— Poliția! Domnul Corbin este aici?

— Nu.

— Vă rugăm să intrați în biroul dumneavoastră.

P... s-au răspîndit apoi prin cele douăsprezece camere
... dar n-au descoperit o... pe Suzanne Com-

Alfred Corbin și Keller, prinși în exterior, au trebuit să
... să vină în dimineața aceasta la Simex. Doamna Mignon
... la prefectura poliției, iar Suzanne Comte în strada
Saussaies.

Alfred Corbin și Vladimir Keller urca pe Champs-Élysées
... cinematografului Marbeuf. P... țara un steu
Keller, prost dispus, îi spune pentru a treia oară sefului său
N... hotărît, acest Nikolai nu-mi place. Un otel al...
... în același timp afaceri. Ce vrei să...
... Corbin, pierdut în grădine vâle, urm...
linșitoare.

Keller distinge prin mulțime pe un... de...
... pe care îl cunoștea la Haye...
... îl propune un lot de...
grăbit. S-a aranjat. Keller îl ajunge din urmă pe Corbin și se
indreaptă împreună spre sediul firmei.

Intrară. În hol, ca de obicei, era multă lume, mai ales sol-
dați germani. Keller își face loc spre ascensorul din fundul ho-
... Corbin după el. În... pune mina pe
mînerul ușii ascensorului, aude că-l strigă cine... "Herr Keller!"
Se întoarce. Dar n-aa să răspundă, că mîinile îi și sînt prinse
într-o pereche de cătușe. La fel se întîmplă și cu Corbin.

Și după un sfert de secol de la această acțiune Vladimir Keller se va minuna încă de această dexteritate.

În fața lui cu pistolul în mână, lung amatorul ocazional de fier de sud, la sfârșit, pe lângă siliți cu automatele îndreptate spre el îi blochează ieșirea spre strada Marbeuf.

lungă, și, așa pe o dată, pînă n-avea spic această reșire
și se spunea să ia la a doua zi, căci de a lungul trînușului.
Nu se știa ce se făcea, dar se știa că dînd Keller pusese nara
pe mîna lui, căci așa. Așadar, fiindcă era foarte palid, el
capul dat pe spate, și el, pe jumătate închis, el murmură
: Bata mea, fîra Dumnezeu să salte, vala pe papa al ei.
Neamțul așezat înăuntru se întoarce și spune : „Fi, hai, po-
dum, că lăsa, se știe, că de la comitetul dîmneavăstră, el
cel puțin se abține”.

Keller este zapăcit. Ce vrea să spună Corbin? E nebun! El uitase că își făcuse chip de câine și că Gastero nu se bărase nasul în coșciugul lui de sticlă. Între timp el se gândea la ceea ce spusese Corbin și îl pune însă pe gânduri.

Mașina oprește într-o curte. Keller este dus de Jung în biroul său.

— Ia loc !

Abia se așeză, că și primește o palmă :

— În picioare. S-a zis cu viața frumoasă!
Născutul...

Neamțul îi ordonă să-și golească buzunarele, adăugînd
imediat :

— Dați-mi mai întâi „ausweisul” pentru zona interzisă. Ah, nu l-ați folosit

„Ausweisul” era o capcană. Nemții speraseră zadarnic că elvețianul acesta foarte suspect se va folosi de el ca să îndeplinească misiuni secrete în zona interzisă.

— Unde este Gilbert ?

Keller nu știe. Primește o ploaie de palme și lovituri de pumni.

— Unde este Gilbert ?

Keiser afirmă că habar n-are unde este Jung deschi le un
și scoate de acolo o sfoară pe care o înnoadă în jurul pi-
prizonierului. Ia apoi un baston, pe care îl introduce
între legatură și-l învîrtește pînă ce sfoara, întinsă pînă la refuz
a în carnea pacientului. Înainte de a începe această operație
a dat drumul la maximum rădăcului, așa pe nășuta

Keller a înțeles manevra. În acest fel voia să-i acopere stricăciunile de durere. Atunci îi spune :

- Nu va obosiți. Eu am o particularitate psihologică cu care sunt sensibil la durerile altora. Din cauza acestor dureri se ajunge la un prag, nu mai simt nimic. O palmă va lovi de dor dacă eu nu simt nimic. Am avut o dată o boală de vedere despre aceasta cu medicii și mi-au spus că este un caz foarte rar, dar că se poate explica din punct de vedere științific.

Înză a rămas descumpanit. Nu ştia ce să facă. După ce
se uită puțin la hoști și ramona tot la ce sunt. A tot ră-
scolit năl printră lezături și i-a spus lui Kelle:

Nu se reprozeaza, aneuri, ca noi sa de la Gerdani mamanti, dar nu este adevarat. Aici în strada Sansaues nu am putut lua nici măcar toate materialele de construcție care i le-au lăsat francezii.

În timp ce perorica "ny" teste last n l Stoma si al azl
 n pe ontele la Keller. Acesta pvece in tva o p mnd
 in tmo ce Jung istovit cu unde a tla x si si e
 ca a ncat un vispo de la el. Deznala fca o na
 Keller sa se ridice si i adu nst rza o afala de , duc si de
 p decizind

A la este pentru gluma d-voastră de a lăsa
-ați lăsat să achităm nota de plată.

Se la orele opt seara Keller și Cohen sunt lăsați în
trăsura a Gestapoului. Stau unul lângă altul pe banca a doua
etaj. Sunt transportați la Fresnes și achița în cele două ore.
Măile le sunt puse în cătase la spate, ceea ce face ca somnul

să fie imposibil. Giering preferă să nu riște însă nimic, pentru că se teme de sinucidere.

Fortner și el și-au împărțit sarcinile. În timp ce SS-istul scria Simex I pe zădărniciul Abwehrenda opera la Bruxelles în locurile Simex I. Nu da a doua oară a poliției n-a ce a putut el să facă pentru Fortner a fost de ajuns să iasă din biroul său din strada Royale și să bată la poarta învecinată. Dar a fost răstănit de un agent de securitate care l-a silit să se retragă. El de asemenea a fost răstănit de un agent de securitate care l-a silit să se retragă.

Cu toate acestea, Fortner nu renunță: el dispune de numele și adresele tuturor și feribundilor de la Simexon și poate să-i culeagă cînd vrea.

Încep interogatoriile lui Alfred Corbin și Koller. O singură întrebare dar de data asta repetată: unde este Gilbert?

Răspund că nu știu.

Giering nu crede și cere la Berlin să i se trimită un specimen în torturi.

Pînă atunci Corbin și Koller se ocupau de "comagelile" și datorate aceluiași fapt că după cum va scrie Alfred Corbin în inventarele sale de însoțitor nu e grav. Cît despre Koller nu a sa pot fi luate în considerare și discutate pe o calitate binevoitoare.

Între timp sînt arestate și soția și fiica lui Corbin. Regimul lor este foarte liberal. Robert Corbin și soția acestuia pot să vină să le vadă cînd vor, să le facă cumpărături și să ia masa cu ele. Dar germanii exersează cu abilitate asupra doamnei Corbin o presiune psihică. Nu mai pot să se debaraseze de băieții lor. Într-o zi Corbin și Koller au fost răstăniți de un agent de securitate care l-a silit să se retragă. El de asemenea a fost răstănit de un agent de securitate care l-a silit să se retragă.

În ce o privea pe doamna Mignon și pe doamna Koller, Giering se prezenta ca totul altfel. El nu știu nimic de ele.

... Dar dacă nu pun mîna pe Gilbert, Alt ed Corbin nu va să-și lase pielea acolo.

Ca nervi zdrobiți, hartuța de aceste voci comuniste, a se și scutur, d-na Corbin ratacește prin apartamentul unde tot nu se poate de soțul său, care, acum, este poate brînzat de rău. Începe să strige către lung și celalt. „Dacă aș putea să vă spun ceva vă aș spune. Dar nu știu nimic. Abia acum.”

Pe 24 noiembrie, la orele unsprezece, o amintire nesemnată a trecut prin cap. Într-o zi Gilbert l-a spus că l-a văzut pe Alfred Corbin și a dat atunci adresă de domiciliu. De ce ar ascunde acest amănunt gardienilor săi? În ochii ei nu era decât o legătură de afecțiune între ea și Alfred. D-na Corbin este convinsă că el s-a servit de soțul său, fără ca acesta din urmă să-și dea seama.

De ce atunci să existe între vîta lui Gilbert și ea o legătură? Informația pe care o da ar fi dat o probă și o dovadă. Durerea de dinți a Marelui Șef data de mai mult de o săptămînă și, desigur, el terminase tratamentul încă.

Adresa dentistului? E exact pînă la cînd nu se poate să fie un păcător de șah îl poate să-l înșelă și să-l înșelă.

O șansa la o mie pentru ca lui ea să-l găsească. Giering și-a dat șah și apoi mai Giering și Koller se lăsară să-l găsească la dentistul respectiv și au cerut să-l cetească în mod normal. Aflați în tratament. Pentru că asta s-a dat și Giering și Koller să se prezinte în dapa amînzării de dincolo de ultima ședință.

Cei doi trepidează de bucurie. Înseamnă că li se mai oferă o șansă, pe care nu trebuie s-o mai scape.

Arrestarea lui Corbin și a Siziemei Corbin nu e surprinzătoare. Marelui Șef O prevăzuse și la acea dată și s-a vădit în prima contracare, așa ca avea conștiința imediată.

În ce o privea pe doamna Mignon și pe doamna Koller, Giering se prezenta ca totul altfel. El nu știu nimic de ele.

tenența celorlalți la rețea și, fără îndoială, nevinovăția lor, care
avea să triumfe.

Ceea ce îl frământa însă mai mult decât orice pe Marele Șef era faptul că Centul nu mai avea ncredere în el. După pînă la el la arestarea lui Werze, Etremov și Winterink. Marele Șef continua să dea crezare mesajelor lor și să ignore avertismentele sale.

Trepper era mai puțin ascultat la Centru decât S.S.-istul Giering

Să crezi în amăgala Funkspielului e un lucru foarte grav. Trepper, comisar de la Securitate, credea că acest Funkspiel nu era un scop pentru Comando, ci un mijloc, platforma de pe care se putea lansa o manevră mai ambițioasă. Ana de Maximovici, sora lui Vasili, fusese descoperită. Era grav, tragic, dar logic. Descoperită, ea fu „contactată” de Comando: era innebunilor, pentru că n-avea o justificare rațională, cel puțin la prima vedere. Trepper habar n-are cum a fost demascată. El nu știe că Maximovicii au căzut din cauza unei triple descoperiri. Maximovicii descoperiră că Trepper era un agent dublu, că el fusese polțier frate. Avea o altă misiune: să pătrundă în zona cucerită de Comando. Trepper și Săbău, de la Comando, s-au căsătorit în fața legii cu Vasili, cetățean străin.

Se poate închipui că o asemenea de stinca ale
să-luptă cu ea... Klad...
...descriind telegram...
...de ambasad...
...la Vasili. În strea...
...unui bomba...
...an Hanm. În ea se...
ciza: „Persoana noastră de încredere a văzut stricăciunile; ace-
stea sînt neglijabile” Din ancheta întreprinsă de Abwehr a resul-
tat că, după ce și-a depus cererea de autorizare a căsătoriei,
Margareta a făcut o călătorie în Germania și a trecut prin

Într-o interogată, aceasta intră în panică și martorul este călăuzit, într-adevăr, pe logodnicul său.

Comandoul îl lasă pentru o clipă în pace pe Vasile și trimite în grabă un emisar la Ana.

Aceasta aude propunându-i-se un tîrg extraordinar: nu i

Amintizat de Ana, Trepper îi da o adresă din orașul său natal, în care este atestată acordarea cu Kati. Murlele se auzesc însă acest aranjament, și Vasile nu mai poate să se mulțumească. Neliniștit ca nu are ce să facă, se duce la casa lui Trepper: „Dacă vin să mă caute, mă sinucid în momentul arestării; prefer să trec imediat pe lumea cealaltă”.

Mareșel îi răspunde: „Nu te știu și se pare că tu ești
1. ... a consilier ca este cea mai bună soluție raportată la su-
lume decât fiind cu tine un număr cât mai mare de SS-uri.”

Până acum, în încercarea de a-l aresta pe Marele Șef, Căpitanul magistru se născuse de-a pururi întru o înfruntare scame că se apropia sfârșitul.

În seara zilei de 23 noiembrie, și-a reunit pentru ultima
oară pe lângă ea garda. Katz și Grosser și Arel au primit
de la o altă telegramă adresa Ducei, omul care a scris
într-o scrisoare la lui de a nu fi cenzurat. Săptămânal
în ora Kent este, probabil, cenzurat. Săptămânal
Dar y este mai grave decât toate acestea sunt altele de
a se afla în legătură cu H. em. v. Wenzel și Wenzel
cu 2 m. ca voastră credeți mai mult. Către o lădă pe mare

supremă recomandare: -Dacă din nenorocire sînteți arestați,

CADEREA

În marea — povestește Fortner — Trepper m-a întrebat dacă eu sînt de la Abwehr sau de la Gestapo. În răspuns eu sînt cîtor din armata germană. A parat uşurat şi a adăugat: «Ca mine s-a sfîrşit. Am să vă spun unele lucruri, dar va trebui să adăugaţi ca nu voi putea să vă spun chiar totul».

Natură! ca eu şi Goering am rămas omiţi de această declaraţie nesperată. Dacă Marele Şef accepta ca să absoarbă această înserare sfîrşit al spionajului sovietic în Vest. De la penă a născut conversaţie, am încercat atunci stabilirea unor relaţii mai detaliate. Am vorbit despre viaţa şi familia sa, de căsătorie şi turism. Vorbeam foarte liber şi trebuie să vă spun că n-aveam nevoie să mă forţez ca să-l ascult cu simpatie. Era un om foarte calm şi calm. Aveam impresia că am în faţa mea un vechi camarad cu care schimbăm amintiri*.

După autobiografie, a urmat o adevărată confesiune a activităţii spionajului, în timpul căreia Constanţul a a căutat cu grijă ca să-l. După cum afirma Trepper, prin politica acestor confesiuni, înlocuirea severă a născut, unde s-a vădit că de pe urma centralizării pentru ca este posibil să se cîştige înţelegerea multe legături la un singur om. Între altele, făcând lucrurile, şi restul reţelei să se reţină în cunoştinţă.

prins a doua zi. Strada nănenților de a l prinde era însă nejustificată pentru că el nu mai juca decât un rol episodic în rețea. Fiul său era acela care devenise o „sursă” importantă. Tânărul acesta celi-absolvent al unei facultăți tehnice, fusese înrolat cu forța în Wehrmacht și trimis să lucreze la construcția Peretelui din Atlantic. De fiecare dată când venea în permisie la Bruxelles, îi dădea tatălui său cite o grămadă de documente.

Așa s-a stins definitiv rețeaua belgiană. Fără însă ca Trepper să fi contribuit cu ceva la lichidarea ei.

Gestapoul s-a deplasat și în strada Dragonului, la Marsilia unde își avea sediul una dintre sucursalele Simexului. Aci l-a arestat pe Jules Jaspar, pe soția sa și pe o tânără secretară. Margaretta Muxet. Bărbatul Jaspar fusese însă fost director al „Foreign Excellent Trench-Coat”, când s-a auzit acuzat de Gestapo de apartenență la rețeaua de informații sovietică, a devenit roșu ca racul și a strigat: „Ah, ticăloșii, și eu care credeam că lucrez pentru Intelligence Service!”.

Apoi a căzut grupul din Lyon, condus de viteazul Romeo Springer. Acesta reușise să stabilească contacte interesante cu personalități importante: belgianul Balthazar și consilierul Sărilor Unite, Generalul. În Lyon a căzut chiar în momentul în care transmitea centralului informații cu esec. Tot atunci a fost arestat și Otto Schindler, germanul Schneider, cunoscutul lui Wenzel, reușise să fugă, dar a fost prinsă mai târziu la Paris. Romeo Springer s-a apucat cu arma în mână, dar nu a reușit să pună mâna pe el decât după un timp arătat asolul. Arestat și transferat la Paris ca să fie arestat și arestat pe la strada condusului de etapul trecut din Lesnoy s-a aruncat în gol și a rămas mult timp veșnicie. Totdeauna fusese curajos.

Așa s-a sfârșit efemera rețea lyoneză.

Unii dintre membrii marcanti ai rețelei — Katz, Grossvogel, Maximovici și Robinson reușiseră să scape. Aceștia însă au fost trădati — după cum afirmă documentele germane de Marele Șef. Mai întâi l-a trădat pe Katz tătina, sora tovarăș de luptă din Palestina, locotenentul său cel mai devotat. Din odată îl lăsa Giering, el l-a telefonat și l-a lăsat în stare în statul net al Madeleine. Micul Katz a fost arestat și dus în strada saasa și pus față în față cu Trepper. Acolo l-a spus: „Katz, tu ești să lucrezi cu domnia acestia. Jocul s-a sfârșit. În anul serviciilor sovietice, spionajul se cheamă „joc”. Pe urmă l-a trimis pe Vasili, apoi a venit rândul lui Leon Grossvogel, șeful grupului major al rețelei. Neobosit organizator, Grossvogel pusea în pondere rețea de fidiere care ducea la asasinat și sigarete, opavitații, ar fi putut ajunge să se rădăcească în lume. Nu s-a scut din planurile sale decât o singură dată, în timpul lui de către Marele Șef.

Cu privire la evenimentele acestea, Fortner relatează: „Eu nu am fost la primele interogatorii ale lui Leon Maximovici. După ce Giering a fost lăsat în stare în viață de Rudolf Richter, care se ocupase de Ana. Au întrebuintat toate mijloacele pentru a-l face să vorbească. Inteligența din Lupte, cunoscută al Armatei Roșii, nu i se putea reproșa că a lucrat împotriva țării și să facă datoria. Da, Maximovici l-a lăsat în stare în viață! L-am întrebat: „Cum ați putut dumneavoastră, un rus alb, să-i ajutați pe comuniști?” Mi-a răspuns: „Am fost cu mine în viață când am cunoscut în viață că eu nu sunt în viață. Rusia nu sunt rasimamente de tot. Așa că eu pot să accept să se dezmembreze patria”. N-am mai zis nimic: raționamentul mi s-a părut just.

Până la urmă, Vasili și Ana Maximovici au vorbit. A avut un mare succes, un scandal enorm. Partea din rețea din viața de la Paris era în furtună. La fel, arăsa și se va alina. Va dați seama, cu relațiile pe care le aveau...

Ucrainienii au avut să se de ancheta pentru că tot ceea ce
... Wehrmacht și administrație militară cădea în sarcina Ab-
... SS-istii nu trebuiau să și bage nasul aici. Am con-
tinuat deci cu acești oameni. Din rețeaua propriu-zisă, Max-
movici ne-a dat-o pe Kathi Voelkner. Noi știam că Raul era
primea de la Paris formulare administrative în alb. Max-
movici a mărturisit că ele erau furnizate de o funcționară de la
Organizația Sauckel și mie nu mi-a trebuit prea mult timp să
descopăr că era vorba de Voelkner. Ea nu era la Paris, era pe-
cată la Königsberg cu patronul său. Când s-a înapoiat, m-am
prezentat la biroul ei și am găsit-o în genunchi, pe punctul de
a deschide o casă de fier.

— Dv. sintetizi d-șoara Voelkner?

— Eu știu pentru ce veniți: să mă arestați.

— Exact.

Kathi Voelkner era o fată blondă, mai degrabă mică, dar
... Adrog ca patronul său...
întors a doua zi și mi-a făcut o scenă extraordinară: «Ce, sin-
teti nebun? Fata aceasta este ireproșabilă» etc. «Fiți, vă rog,
căci 7 ani recomandat ca să o scutiți de la arestare ca nu s-ar
arestat dumneavoastră înșivă. Voelkner a dumneavoastră este o
...»

A rămas buimac la auzul acestor vorbe. Apoi mi-a indicat
numele amantului ei — un italian — Podzialdo și adresa lui.
Ne-am dus... dar tatăl nu era acasă. Interesată
... Kathi a refuzat să vorbească. Ne-am întors la d-
... chestionat pe veci. O femeie ne așe-
... pentru... Așa l-am găsit în
... depindea însă de un alt
serviciu decât Voelkner.

Această Kathi Voelkner era o fată din aceeași specie cu
Sofia Poznanska, cifratoarea din Atrébates. Nu ne-a spus nimic,
absolut nimic! Podzialdo însă, ne-a povestit tot: călătoriile de-a
lungul Europei, șederea la Leningrad etc.

Podzialdo era un om slab, fricos. Ne-a spus că prietena
sa ratea uneori rapoarte secrete la mașina de scris ascunsă la
... și că noi am găsi chiar și câteva copii ale unor rapoarte.
Ne-am dus acolo cu Kathi și, când am descoperit mașina de
scris, ea a început să se agite. A trebuit să-i prindem mâinile
... la spate. Atunci a strigat: «Asta nu mă dă răgaz»,
... și a răsuflat minile și le a lăsat în față. O aleva ată-
... Am ris cu toți și i-am scos catapile.

Podzialdo ne a mărturisit, de asemenea, că el era în lega-
tună cu un funcționar de la Serviciul pentru spațiu al Wehr-
machtului de la Paris. Un francez. Acesta a fost omul care
... a putut să ne facă... Se ocupa de... J... l... er

... este format din mii de... fiecare o dată la Paris. Altele spus, era vorba de un
... însoțit cu punerea la cale a vizitelor... Pa-
... către fiecare soldat german în scopul... nota-
... Inviatale erau individuale... se putea re-
... de pe front unități întregi. Asta însemna că, datorită
... de la Serviciul pentru spațiu al Wehrmachtului,
... putea sa reconstituie în mare parte... de ba se
... a Wehrmachtului. Eh, domnule, aceasta era... fără ex-
... Rețeti ca francezul n-avea de... în... sa
... lăstele. Dar el câștiga o... a... care
... cu asta și îl lasau să o facă. Asta... în lam-
... la cite opt ani muncă silnică.

... a fost singurul conlaturat. M... l...
... a lui Maxmovici, a primit... an. Pe-
... au primit și obținut... cu Max-
... Dar ce scandal! M-am dus... pe...
... Schauberg, însărcinat cu problemele... Ge-
... neral. După ce m-a ascultat, a început să... Pe te as-
... să trec așa de ușor. Dar, ce filosof, era...
... chiar și un fel de... se a ca
... să se sustina reciproc. Dacă... ar fi...

tot adevărul, ar fi văzut roșu în fața ochilor! Am căzut din nou să le năvălim celor de la Ecclia rapoarte care să denunțeze mult faptele, așa încît ei n-au știut niciodată cît de mult se compromisese statul major...”

Interogatoriile la care este supus Kent sînt fructuoase

[illegible]

La 21 ianuarie George I. a anunțat pe Adolf Hitler, ca o persoană care are o influență asupra Marchei și Führerului, nu va sta expunând telegrafice sale. Hitler, după ce a văzut că telefonul — ascultat pe George — nu transmitea ca vocea lui, și de înlocuirea acestuia, a ordonat pe Marele și Führer să-l cazărească în celula războiului fierbinte. Acum, aruncați-l în temnița cea mai adâncă din Paris și luați-l de lanțuri, ca nu cumva să escapeze. Acesta era, naștră un fel de a vorbi. Reichsführerul și adjuncții săi imagină pentru captivul lor un rol pe mărura personalității lui. În fața lui a prins pe șeful spionajului sovietic din Europa de Vest, și astfel se putea căuta pe tot în fundul vicanelor celule.

la sfârșitul zilei ale lui decembrie. Kent este informat că
va fi transferat la Paris. A fost, Mașină Șef și Mășină Șef, din nou
de către voi în instanță. Cele ale celui mai de seamă Funkspiel din
ce au existat vreodată. Kent acceptă. Treptat își dăduse de
consimțământ.

SUPLICIUL

Berl nezu se fan mai bine

Termințele din Berlin a lăpostesc o suală răpitoare. Cu o
Oportunitate dintre ei, cei mai importanți sînt încheiați cu un Căpitan
pauză. Se găsesc aici tineri și bătrîni, muncitori și femei din
toată țara, militari și studenți, comunisti și social-democrați
amplasat heteroclit de oameni, anle fetele a clasele sociale
de care ei pare să-și fi delegat reprezentanți

La Bruxelles y Paris se abre por la desparada de la ca-
da la tapa sine caderea unei lincati de z.l. de celul rezist

Aici, în momentul cînd cei doi stilpi ai rețelei au fost arun-
cați în întregul edificiu, s-a prăbușit. O sută optzeci și pe-
nașpe nu o sută optzecișapte agent, iar avea de la-
cruș da cu brațele. Cestipolul. Cite doi el, stă cu ex-
cusele lor de legăturile cu Tepper și Kent de sările în
saje care îl puneau pe soldatul german în fața liniei de
rusești.

Un pat năna, cel mult cincisprezece. Agentii lui Eduard
Fischer și Wilhelm Hellendorf, parafraza că o lăna mare la Praga
Orientală și blocați de atunci la Hamburg. Aici trăseau cu
tăți împreună cu cincisprezece docheri comuniști.

să separe propaganda de munca foarte importantă a emis an ar
... de. Exigența a de a fi că o asemenea propaganda dirigiu
... ideala prin a lăd seputa. Ar fi fost îngrozitor dacă s-ar
fi compromis astfel sarcini mult mai importante. Harnack pro
... da nu tinea nece de a cuvintul. A continuat să le fi a
pe amândouă pînă la sfîrșit."

Oare nu era acesta ceea ce îl făcea să se moare de
... pe lăd seputa pe una pînă la capăt.

Sau... putea îndeplini terribilă sa
... genozitatea, cu
... în schimbul unor re
... care l-a salvat de salbatic în lăz
... el avea poate nev
... — pentru a s
... de a sîfui patre o...
lăd...

Membrii rețelei sînt învă torturați. Heinrich Kummerow, ne
maiputînd îndura suferința, înghite sticla spartă a ochelarilor
săi: nu moare totuși. Atunci își deschide venele; i se dă ime
diat îngrijire medicală și din nou scapă.

Cu ajutorul unui material tăios își despică carnea între
degetele de la picioare... pe care erau
să le infecteze... de cangrenă. El fusese a l
... de la „Loewe Opta Radon”, firma de
... de radiometrie, ingenios sabo
... un sistem de ghidaj pe
... ale unei bombe reconoscătoare.

Walter Husemann, ajutor, încearcă să se arunce pe o fe
reastră deschisă și să ducă după el în cădere pe SS-ul P
zinger; sînt prinși la fir și cade în gol.

John Se... a reușit să se sinucida

Pe... Weslek sa vorbeasca
... în ceafa

Schulze Boysen și Harnack, deși sînt arși salbatic, rezista
... Se face apel atunci la arsenalul supliciilor medievale:
... cu apăsarea unei cercuri de
... să vorbească.

Se încearcă apoi să se acționeze asupra soției lui Schulze-
Boysen, Libertas, carea i se promite că i se va salva viața dacă
va face declarații adevărate. Însămintata a refuzat relațiile
ceste.

Pe... îl încredin
țaza încă deținute cu care împarte celula și care, în fapt, este
informatorul Gestapoului. Libertas merge pînă acolo încît
lăsa cunoscă că aceasta dispune de anume relații apite
care poate scoate din închisoare serbo... din
... pentru niște prieteni, în care face o... de men
... despre mai multe persoane și le
... cunoscînte. Acestea ajung, bineînțeles, în d...
rețele de Gestapo rețelei.

... se încearcă să se
... aventuroasă și caecum...
... pentru a călege...
începat în mărăcinii ei și s-a pierdut.

De... care fa
... mai multor...
... în stat, avușese efectul...
... a membrilor ei.

... a
... a fost clau...
... a vorbi despre ea...
... la moarte. Iată ce spune în...
... Gestapoului. Nu pot...
... asemenea fapte. Acuz...
... cu mentalitate înăpoiată...
... a

facnis pentru casierii tertului prin enarmitatea sumelor care i se vărsa. Serviciile sovietice sunt zise că și prefera oamenii de culoare, agenților plătiți. Dar Schelha era pe atunci consilier de a hasada la Vășevai unde se jaca o partidă diplomată a cinea. El era cel mai îndest să informeze Moscova asupra certatilor germane de a alpi. Pe omia la coalția antioveretă

Raportele sale erau puse cu șase mii cinci sute de dolari virat prin Chase National Bank din New York, via Creditul Lyonez.

În timpul războiului Schelha a fost chemat la Berlin, dar a contencat să primească știri mari de la sovietici. În februarie 1941, lui i s-a remis, prin intermediul Ilsei Stöbe, care transmitea rapoartele lui Schelha, suma de treizeci de mii de marci. Pentru luna mai triza plinul „Barbarossa” i-a trimis pe de la marea rusă ca ocoalelor și l-a obligat pe Director să găsească un nou sistem de comunicare. A reușit la Kent. Pe 28 august 1941 el și un sapian în manta de fetoasa telegramă ca cele pe „Alte”. Kent primea un mesaj prin care i se ordona să ia contact cu „Alte”, care locuia în Wielandstrasse 37 — Berlin, și să mențină o legatură radio independentă de grupul Schelha. Boyer, Kent a lăsat la casa cu un specialist în transmisiuni, o nuntă de Karl Schelze pe care i-a prezentat Ilsei Stöbe și l-a încredințat cu transmisiunile rapoartelor lui Schelha. Telegrama în care se menționa pe numele de „Alte” a fost deciprată ca și celelalte.

Pe 12 septembrie 1942, Ilse Stöbe îi ajunge din urmă pe tovarășii săi la închisoare. Refuză să mărturisească ceva, în loc să se arunce în jurul ei. Continea să o interogheze. Dar numai în vederea obținerii mărturisirilor sale vor Himmler și Goering să cîștigă timp, ei văzând mult mai departe, gurile interceptării unei armate. Dar, acum se confirmă că Directorul credea că a descoperit minunea minunilor, codul „Alte”.

La începutul lui septembrie, stația de recepție germană din Praga interceptează și descifrează această telegramă adresată de Director unei rețele de rezistență cehă: „Avertizați „Alte” Berlin — Charlottenburg 37, Wielandstrasse, de sosirea viitoare a lui Köster”.

O temere de-a Gestapoului se instalează în apartamentul lui Stöbe. Doi polițiști se ascund într-o cameră a imobilului din Praga. Capcana în care va cădea Köster e gata și va permite șefului să fie amestecat Ministerul de Externe în scandalul Orlovski. Dar iată că o lovitură de tranșet petreacă dintr-o parte, iar nazistii ocupate mereu cu întinderea de curse una pe alta le face dintr-o dată sălbătește afacerii de mentelor din Stockholm.

... pe o pistă falsă? Ori, pur și simplu, informația din elvețian era inexactă?

Pe 26 octombrie, pe la orele cinci după-amiază, cinci poliști plasati în fața apartamentului Ilsei Stöbe au văzut trind în imobil un om de talie mijlocie, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. S-a pașit înăuntru și au ieșit pe strada. Agentul Gestapoului era înarmată cu un revolver. Într-un moment de oclăg, erau gata să-l aresteze pe om, dar el s-a prevădat reactiv și a fugit în cazul cînd ar fi descoperit substituția.

Au trecut cinci minute. Omul reapăru. Nu mai avea valiza și în mînă ținea o valiză. Unul dintre poliști a ieșit și l-a arestat. Celalalt se grăbi să intre în apartament. Femeia, răsbind în bucurie, a zărit pe omul Fra chiar Koster. Valiza era un emițător. El a cerut să-l întâlnească pe Schelha și i-a spus că îl va găsi în aceeași seara la cafeneaua „Alte Wehrmacht”. A cerut să-l amenințeze în privința lui Schelha, că el nu va da acestuia sfatul să meargă drept la satul său, ci să-l ducă la un loc de muncă de șase luni omului care îl emițător. După ce în 1948 Koster s-a dus la întâlnire, el a fost arestat. Nimeni nu știa că era Heinz Kohnen, care în timpul războiului era la Koster. Tatăl lui era la Leningrad și participa la celebra „Opération Radio-Noire”, încercare de a demoraliza Wehrmachtul pe calea undelor; în fiecare zi nemții ar fi trebuit să primească pe patru ori la rebeliune și să se arunce în război, ceea ce ar fi trebuit să le cunoască fiind că el era un soldat. El s-a dus la Moscova. Centrul lui de lucru era la Putsch. Într-o zi de reanunțare a rețelului, el a fost arestat. A fost arestat de către Albert Heide, care a fost arestat de către Koster în apărarea lui. Heinz Kohnen s-a dus la Leningrad. În seara 26 octombrie, în Praga, Olanda, la Moscova a fost pașit în a lua contact cu Schelha.

... se, ca zeu. De ziua lui, pe la orele cinci, el a dat de... era rare și mediocre, deși postul de la Ministerul... de înclinația postului, spre de exemplu, în seara... germane. Explorarea pașilor lui, pe la orele... în truca ce l dădă. Ex de la... B. la... din 1942 nu era aceeași cu cea a veselei Varșovii dinaintea de război. Schelha ar fi dorit, probabil, să se retragă din acest „joc”, unde își risca viața, dar partida Directorului nu putea... așa ușor. Heinz Kohnen... la Moscova... să reamintească acest lucru. El era, pe la orele... și a vechi entante care data din 1948. De la sura de îmbogățire nu era suficientă pentru a reînălzi entuziasmul lui Schelha, amenințarea cu predarea chitanței Gestapoului, fără îndoială că era mult mai convingătoare.

Nu știm dacă Kohnen a fost torturat, dar a vorbit fără să se gândească la nimic, zdrobit fiind de faptul că, în apărarea lui, el zărește marturisitorii prietenilor patru pașii. Unul dintre entantari declară: „Am pașit în fața lui, dar le sa... Moscova, trădarea pe care... la... ca el... totuși pot să văd, pe la orele... profesorilor și prietenilor lui etc.; s-a simțit demarat și a trădat”.

Ilse Stöbe a vorbit și ea, convinsă că tăcerea sa n-ar mai fi folosit la nimic de acum înainte; Rudolf von Schelha a vorbit la arestarea sa la postul de funcție. În Constanta... a reușit să-l cumpăna pe R. la... Că... el... acesta își făcuse sima de muncă în casa de SS... la cancelaria lui Bornani. Că... de R. el... vor avea cite un reprezentant în boxa acuzaților.

Procesul însă nu se putea deschide înainte de a se reglementa afacerea documentelor de la Stockholm.

Nimeni nu știe ce gânduri îl frământau pe Schulze-Boysen în celula sa și sint greu de înțeles planurile unui om care nu

ma avea decât o singură carte în mână, de care însă depindea
viața sa. Hitler a fost extraordinar până la capăt, reușind chiar
derularea tentativelor sale să-l facă să tremure pe bancherul.
Apoi, în locul lui, s-a înfrământat sălbatic de această oportu-
nitate de a-l exorciza, iar la arhivat pe Panzinger și pe
ca. Documentele de la Stockholm vor fi publicate de la pînă
existența unui singur membru al organizației și al fetei
pentru a rezolva problema. Hitler n-a așteptat. El a declarat
și cu Gestapo. El a declarat lui Panzinger că ex-
decalare a comunității d'aceluia dacă s-a garantat că
existența nu va avea loc înainte de 31 decembrie 1941. În an-
mă 1941 El a decis convins că Hitler va pierde și
acostărat. Gestapo a făcut cunoscută această
acostărat. Pe care la Himmler, Goring și
ruber. Hitler va încheia. Schulze-Wechsungen cerea de
ca totuși să fie prezent și să se vor face aceste
ca Gestapo să-l facă în fața lui promisiunea. F
povestite. Hitler a intrat în cameră cu un
Panzinger l-a încredințat solemn că acordul va intra în
de îndată ce va fi pusă la cale asupra asan-
mentului. Acesta a fost acordul. După o clipă
Hitler a declarat că Hitler a declarat
mentul nu a fost acordat. După Ministerul
Hitler a declarat că Hitler a declarat
un măr de putere. Șeful comisarilor era
Dacă nu, Hitler a declarat că Hitler a declarat
Hitler a declarat că Hitler a declarat

dar cae conlaminat la moarte trebuie să fie înghițit sau de-
cimat. În Germania nu se spinzura. Curtea era compusă din
trei judecatori. Acuzăria urma să fie susținută de procurorul
Manfred Rieder, oberstgeneralsat din Luftwaffe, caruia i s-a
dat ota zelului său fanatic, porea de locopol lui Hitler.
Așadar desemnați din oficiu nu au avut timp să se alege de
ce să se pare, de altfel, ca unul dintre ei nu nădărușea
sufletul.

pronunța pedeapsa cu moartea, ea nu va fi aplicată.

— an.

dominate usua — poate chiar că o să-i dea drumul la
șitul procesului. Dosarul procurorului se sprijină
regime pe declaratiile ei și domnu de la Gestapo i-au
că ea este ceea ce era în Anglia „un martor al Coroanei”
cunoașterile și marturiile ei împotriva complicilor să
s-o absolve de pedeapsă. Deri și ea, Libertas, „martor al G
tapoului”, se va bucura de binefacerile prevederilor acestei
E adevărat că în codurile germane nu se prevedea nimic
acest sens, dar de mult timp justiția din Germania făcea ce
voia cu codul. Libertas este sigură că o să iasă din

citiva spectatori în sală: ofițeri ai Gestapoului și reprezen
tanți ai diverselor ministere implicate în scandal

Roeder a fost la înălțimea reputației sale. Lui îi era sufi

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me
saj se va raporta la G...
Roeder a fost...
deapă cu închisoarea” și spuse că fûhresul nu va fi niciodată

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me
saj se va raporta la G...
Roeder a fost...
deapă cu închisoarea” și spuse că fûhresul nu va fi niciodată

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me
saj se va raporta la G...
Roeder a fost...
deapă cu închisoarea” și spuse că fûhresul nu va fi niciodată

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me
saj se va raporta la G...
Roeder a fost...
deapă cu închisoarea” și spuse că fûhresul nu va fi niciodată

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me
saj se va raporta la G...
Roeder a fost...
deapă cu închisoarea” și spuse că fûhresul nu va fi niciodată

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me
saj se va raporta la G...
Roeder a fost...
deapă cu închisoarea” și spuse că fûhresul nu va fi niciodată

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me
saj se va raporta la G...
Roeder a fost...
deapă cu închisoarea” și spuse că fûhresul nu va fi niciodată

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me
saj se va raporta la G...
Roeder a fost...
deapă cu închisoarea” și spuse că fûhresul nu va fi niciodată

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me
saj se va raporta la G...
Roeder a fost...
deapă cu închisoarea” și spuse că fûhresul nu va fi niciodată

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me
saj se va raporta la G...
Roeder a fost...
deapă cu închisoarea” și spuse că fûhresul nu va fi niciodată

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me
saj se va raporta la G...
Roeder a fost...
deapă cu închisoarea” și spuse că fûhresul nu va fi niciodată

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me
saj se va raporta la G...
Roeder a fost...
deapă cu închisoarea” și spuse că fûhresul nu va fi niciodată

cau chiar libertatea...
Curtii martiale; el putea s-o confirme sau s-o infirme. Dar în
acest caz deosebit Hitler își rezervase el acest privilegiu, ca
pret al renunțării la un tribunal al poporului.
Soarta celor treisprezece stătea deci în mîinile lui. Un me
saj se va raporta la G...
Roeder a fost...
deapă cu închisoarea” și spuse că fûhresul nu va fi niciodată

Pe 22 decembrie 1942 trei zile mai târziu, li s'au unsprezece
aveau să moară.

Execuția lui Herbert Gollnow și a colonelului Gollnow
fusese amnată pentru că aveau nevoie de ei în al doilea proces
cu Medal Harnack. Local lor fusese luat de Rudolf von
Scheliha și Ilse Stöbe.

Ziua de 22 decembrie a fost lugubră și rece; un vânt
glacial din est sufla în direcția Berlinului.

Femeile au fost decapitate, conform legii. Pentru a des-
coperi faptul că Libertas s-a dezvaluit ca tovarăsa de viață
și confidanta sa, Gertrude Breiter, era infamatoarea Curtea
la care ea nu credea de stăpânul ei, Libertas în sala ma-
mei sale:

Mă așteptam să vedeți cupa amară până la fund și
să știți că persoana în care aveam deplină încredere Ger-
trude Breiter nu a trădat și ea nu am trădat, din cauza
pasiunii. Voi merge la libertate și să revin lângă tine și să
te ajut să faci totul pentru gresala mea.

A doua zi, pe 23 decembrie, mama ei, frumosa și
liberă, a fost găsită renunțată, alergase la Berlin și
se la pînă la birou ochii ei pentru că s-a se dea fete pe
cruțul de Crăciun pe care îl pregătise. A fost respinsă
și li s-a spus că Libertas fusese executată cu cinci
noaptea de Anul nou, epuizată, înghițită de groaza și a fe-
meie s-a dus la prietenul său, mareșalul Göring; acesta îi ce-
rea adesea să cînte la pian pentru invitații săi. Göring a simu-
lat că nu știe nimic.

În cursul după-amiezii, cîntăbărlari au fost transferați
Prinz Albrechtstrasse la închisoarea din Plötzensee înainte
de a se prinde celula. Harro a ascuns într-un interstiu al pe-
retilor un poem pe care îl scrisese atunci.

Îl privea pe un alt prizonier de existența lui, care dă-
dă la el și se uita să se dădă prin ruinele mobilului. Ca pen-

trădare poemul scăpase intact. El se termina cu stînga urmă-
toare:

„Argumentele ultime

Nu sînt streangul sau cuțitul

Și-ai noștri judecători de azi

Nu vor fi și la judecata de pe urmă”.

Au fost închiși în opt celule. Fiecare condamnat a avut
dreptul să scrie o scrisoare de adio.

Iată ce a scris Arvid Harnack familiei sale:

Dragii mei,

Pe cîteva ore, eu am să părăsesc această viață. Aș vrea
ca voi să nu mulțumiți încă o dată pentru tot ce faceți cu
care înconjurat, mai ales în timpurile acestea de ură
care li nă la această dragoste povara nă să părăsiți
ușoară. Sînt, deci, calm și fericit.

Aș fi vrut să vă mai văd o dată pe tot dar nu e po-
sibil. Gîndurile mele se îndreaptă spre voi; fiecare trebuie
să știe asta, mai ales mama.

Pentru ultima dată, vă îmbrățișez pe toți.

Al dumneavoastră, Arvid

P. S. Trebuie ca dumneavoastră să sărbătoriți Crăciunul
ca de obicei. Aceasta este ultima mea dorință”.

Harro Schulze-Boysen scria:

„Dragi părinți,

Iată momentul a sosit. În cîteva ore voi părăsi „scula” mea.
Sînt perfect calm și vă rog și pe dumneavoastră să fiți la fel
și alături vestea cu nepăsare. Lucrări atît de importante sînt azi
în lume pe acest pămînt încît o viață înmăscă care se stinge
nu mai contează.

Despre ce a fost, despre ce am făcut eu, nu vreau să mai
vorbesc. Tot ceea ce am făcut, am făcut din capul meu din
inimă și cu convingere.

Hans i-a scris Ildei o scrisoare în care o îndemna să nu se frăminte pentru viitor și să se bazeze pe carea Hans i-o oferea viitorul.

Aminarea nu sosea. Hoffmann, sufocat de cruzimea acestor evenimente, se gândea probabil la fiul său, venit pe lume la 27 decembrie în închisoarea unde era închisă soția sa. Ilde Hoffmann se gândea probabil la fiul său, venit pe lume la 27 decembrie în închisoarea unde era închisă soția sa. Ilde Hoffmann se gândea probabil la fiul său, venit pe lume la 27 decembrie în închisoarea unde era închisă soția sa.

Ilde Hoffmann se gândea probabil la fiul său, venit pe lume la 27 decembrie în închisoarea unde era închisă soția sa. Ilde Hoffmann se gândea probabil la fiul său, venit pe lume la 27 decembrie în închisoarea unde era închisă soția sa. Ilde Hoffmann se gândea probabil la fiul său, venit pe lume la 27 decembrie în închisoarea unde era închisă soția sa.

Gardienu i-au scos pe condamnați din celulele lor și i-au adunat în curtea închisorii. Acolo s-au așezat pe bănci și au așteptat. Gardienii i-au scos pe condamnați din celulele lor și i-au adunat în curtea închisorii. Acolo s-au așezat pe bănci și au așteptat.

Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei. Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei. Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei.

Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei. Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei. Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei.

Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei. Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei. Unul din colțurile perdelei s-a ridicat și câțiva s-au ridicat și ei.

MARELE JOC

[illegible]

a vorbit dintr-o Presă sovietică: „Orient de cârmă ar putea fi lucrul acesta: tacind el ar fi trădat Moscova”.

Fortner probabil s-a se înșală confundind Orchestra Rădădă la sunetul tăutur cu rețelele năvălitoare pe care Central le va monta mult mai târziu, când va fi pace. Că dacă Moscova ar fi dispus în Franța de asemenea rețele Trepper nu ar fi fost frământat atât de mult de problema transmiterii, căci asemenea situație arată că el ar fi ordonat să fie recrutate cîțiva radiotelegrafisti din rezervă.

Trei rețele? Să zicem că da. Poți găsi cadre, poți recruta agent, poți forma radiotelegrafist. Dar sursele? Ele nu se pot înmulți după dăruie. O sursă nu se formează, se descoperă și se captează. Teoria lui Fortner se aplică doar în cazul lui Gersvoger, sau al lui Katz. Trepper poate să a tradăze pe a vechi camarazi, ei au înlocuitorii lor în rețeaua de rezervă. Dar cine îl va înlocui pe Maximovici? Cine o va înlocui pe Kathi Voelkner?

Minuțiozitatea Directorului nu merge totuși pînă în a prevedea în 1942 „surse de rezervă” și „surse care dorm”...

Puțin importă slabiciunile explicației lui Fortner. Acesta l-a arestat pe Trepper și a petrecut cu el mai multe ore. El este convins că nici frica de suferințe, nici frica de moarte nu l-ar fi făcut să vină ca. Răpărtile Gestapoului, și l-a arestat. Trebuie deci că a fost un motiv la mijloc. Care?

Specialiștii francezi au toți aceeași părere.

Trepper, o dată arestat, nu s-a mai gîndit decît la protejarea Partidului Comunist și a organizațiilor sale satelite. Arestarea Comitetului Central era urmată de îndepărtarea de la putere a tuturor trădătorilor. La pînă în ultima zi a războiului, Franța și a năvălitorilor ei așteptau de reușita a invadării Germaniei. Importanța indicată de el că ar fi fost lăsat să se încredinșeze la o misiune de a-l conduce pînă în cel mai mult...

Central însă era de o prudență extremă. Rămînd la contact el manifestă o oarecare imitare din aceeași cauză.

Acest comitet fantomă se înconjoară cu o asemenea protecție în tîrziu trebuie cel puțin cincisprezece zile pentru ca să ajungă la cea mai mică dintre întrebările mele. Tot el în ultima departe, adaugă, nu fără să recunoască: „Comuniștii pot să ne dea lecții în materie de prudență”. Motivele acestei prudențe și ale îndurării germane sînt evidente. Arestarea Comitetului Central ar fi dat o lovitură mortală rezistenței germane în întregime. Or, prin Trepper, Gestapoul avea posibilitatea să ajungă pînă la el.

Acesta probabil i-a predat pe cei care mai rămăseseră din rețea și să convinga Gestapoul de bunăvoința și de sinceritatea spre a scăpa astfel numeroși oameni, care de altminteri le erau cei trădați.

Dar dacă ipoteza era adevărată, asta nu înseamnă că ea este exclusivă. Există oare vreo certitudine că atît de rău și de copleșit fusese cu adevărat determinată de raționamentul care i se atribuia?

M-am dus la Stuttgart să discut în această privință cu Heinrich Reiser.

Reiser este un om voinic, cu părul alb, tăiat foarte scurt, cu o față aspră și pielea roz-lăle pe un sfîrșit, în mîini și brațele și vorbește în franceză cinci ore în șir fără un gest, fără o mișcare, fără o tremurătură a feței. El vorbește cu o precizie dește. Fiecare cuvînt cîntărește o tonă.

Fusese hauptsturmführer S.S., dar un bătrîn copoi profesional și Giering. Specialist în contrașpionaj a fost în perioada Paris la începutul ocupației. Giering a sîdit Comandoului, făcea continuu naveta între Berlin, Bruxelles și Paris. Infantul Reiser însă, nu se mișca din loc. Giering supraveghea

totul pe scară internațională, iar Reiser era adjunctul lui, care comanda în Franța.

În Spania — în pînă la Orchestra Roșii am luptat încă înainte de a cunoaște Comandantul — pe sîn Sokol eu l-am arestat.

Nu știu dacă e lăsată pînă la răsărit. Credeam că era vorba de o rețea de rezistență arestată la ordinele Londrei. Berling a cerut mîlă. Dacă eu fuses torturat, aceasta s-a întâmplat la Berlin, nu la Paris.

Încă de la sosirea mea în Franța, eu le-am spus oamenilor mei că nu trebuie să brutalizăm pe prizonieri. În secret, nu am spus nimic din ceea ce am spus. De altfel, la sfîrșitul războiului, noi am fost arestați de francezi și ținuți foarte mult timp în închisoare, dar a doua zi s-a terminat pentru o neașteptată schimbare.

Dacă am fi torturat, nu ne-ar fi dat drumul așa ușor. Pentru recalcitranți, pentru cei care nu voiau să vorbească, era un secret că se dădea un raport independent — servind pentru o anumită funcție. Se putea că avea lacrimi foarte frumoase.

Pe Katz eu l-am arestat. L-am prins cu ajutorul lui Raichman, care cunoștea cîteva adrese ale unor oameni ce aveau legături cu Katz. Am constatat că toate adresele acestora s-au pierdut, dar am avut un rezultat. Pînă la arestarea Marele Șef eu nu cunoșteam că era dar după aceea Katz pînă la închisoare. Se putea că avea un lapostal. Într-o noapte s-a refugiat la o prietenă, o comunistă, pe care Raichman ne-o semnalase.

Supraveghetorii m-au alarmat și m-am dus și l-am arestat.

Oare să-l înșele memoria? L-am întrerupt: „Domnule Reiser, cred că trebuie să confuze. Katz s-a fost trădat de Trepper și de alții. Nu e adevărat. Marele Șef n-a trădat pe nimeni din activitate, dar pentru simplul motiv că nu s-a cerat să trădeze. Dacă ar fi lăsat să trădeze, eram aceluși prezent în permanență.”

Raportul Gestapoului e totuși explicit. Trepper i-a telefonat lui Katz și i-a fixat o întîlnire la stația de metro Madeleine în fața monumentului Morris. Cînd Katz a fost adus în strada Saint-Sauveur, Trepper i-a spus: „Trebuie să lucăm cu domniile acestor. Lucrul s-a sfîrșit.”

Reiser se așază puțin mai bine pe scaun, își măsura o hîmă și zise:

„Am spus-o pe mine, domnule. Dacă vreți să înțelegeți ceva din afaceri asta, nu trebuie să credeți nici un cuvînt din ceea ce spune Gestapoul despre Marele Șef. Mai înțelegeți? Nici un cuvînt!”

SOARE ȘI CEATĂ

Marele Șef l-a adus în strada Saussures. Aici a fost prinz de stăpînul locurilor, sturmbannfuhrerul SS Boemelburg care cu două săptămîni mai devreme plecase să-l aresteze pe Kerst a Musiba Boemelburg, vazîndu-l pe Trepper, a exclamat: „Ah în sfîrșit îl avem pe ucoul sovietic!”. În timpul juratelor ce oră care a urmat, Comandoul a telefonat la Berlin vestea și l-a urcat pe prizonier într-o mașină, care l-a dus la închisoarea din Fresnes. Mașina în care era dus prizonierul fusese în adăla de alte cîșin, taxte de polițiști înarmați. La Fresnes nu a petrecut decît o noapte chinuită, căci, conform instrucțiunilor a fost legat cu mîinile la spate.

A doua zi Comandoul l-a adus pe Trepper din nou în strada Saussures și l-a băgat într-o celulă împovărată la parter.

Avea să rămînă aici două luni și jumătate. I se făcea hrană bună și țigări.

Cum el suferea de o boala de inimă, un medic al Wehrmachtului venea și-l îngrijea la fiecare trei zile. Reiser povestea chiar că prizonierul avea permisiunea să facă cîte o baie de dea sau de trei ori pe săptămîna într-un spăliu de la ultimul etaj al autobulului. Intrucît prizonierul se plînsese de

plăc sol în care îl arunca în acțiunea. i se dădu un dicționar hîrtie și un creion pentru ca el să poată să-și omoare timpul liber cu perfecționarea cunoștințelor sale de limbă germană. Interogatoriile sale se desfășoară pe tonul cel mai familiar. Ele aveau, de după amiază, căci dimineața membrii Comandului nu erau în cea mai bună formă intelectuală. „Safereau de malmareala” căci nopțile și le petreceau prin localuri. La noapte se întâlneau într-un bar răsesc. Aceasta însemna însă nu un amuzament să răsădă în ambianța Orchestrei Roșii. De chetă, Comandantul o întâlnea aici pe cîntăreata Suzy Solidor, care îi seduse și îi anexă clientelei cabaretului său personal din strada Sfînta Ana numărul 12. Acolo, în fiecare seară Giering și oamenii săi își regăseau metresele (femei aparținînd serviciilor civile ale Wehrmachtului, și angajate ca tîlci considerabile de alcool, ascultînd-o pe blonda Solidor cîntînd cu voce etalată „Aveam un camarad” sau „Lili Marlene”. Aceste cîntecuri melancolice nu excludeau bîna de poză. De exemplu într-o zi Suzy înapoiată de la Berlin povestea că a văzut gîndul înaltă impiedicată cu drapele cu inițialele SS. Era vorba natural de standardele desfășurate în marea 1. Himmars. Dar cîntăreata simulînd că ignora evenimentul spusese: „Nu trebuiau totuși ca, în onoarea sosirii mele, să se obosească să-mi pună inițialele pe drapelele acelea”.

După dejun, Giering și Trepper se instalau în fața unei mese de cîntec și a unui bîc enorm de cafea. Palavrăzau după amieze întregi ca doi vechi camarazi, făcînd schimb de amintiri, și numai rar cite o îndepărtare de la o conversație le amintea că nu erau de aceeași parte a baricadei. Într-o zi, de exemplu, Giering îl anunță că Armata Roșie trecuse recent Niprul, adăugînd: „Cei de la Berlin au început să numere flăcările care se despart de front”. Atunci Trepper îi povestea anecdota celebră că în 1918 kaiserul își manifestase față de aliatii săi că dăduse de a viața frontul. Acesta, zîmbînd, i-a răspuns: „Răbdare! Sînt curînd are să vină frontul la noi”. Giering

devine palid la față și prizonierul său, care înțelege că a mers prea departe, adăugă: „Dar, știți, fluviile curg cînd într-un sens și cînd într-altul”. Această remarcă avu darul să-l liniștească pe Giering. Șeful Comandoului slăbea fără încetare și vocea sa nu mai era decît un gîhăit cavernos, cancerul înainta mai repede decît Armata Roșie.

Trepper îi împătimea suferințele și-l încuraja să mănînce consumul de alcool — singurul mijloc, după el, de a face să se reducă durerea fatală. Curios, Marele Șef devenise un te de consilier medical pentru Comandă, distribuînd în jurul cabaretelor și slătarilor gratuite. Clientul sau cel mai asiduă era asistentul lui Giering Willy Berg (Hügel¹) pentru pretențiile sale la Comandă. Această suferințe, după ce bea, erau extraordinare. Marele Șef îl reconforta spunîndu-i: „Eu unsose o farmacie parăzina care deține un remediu miraculos, va trebui să ne găsim o cura acolo într-una din aceste zile”.

Cuînd prizonierul obținu permisiunea să iasă în oraș. În primele zile cînd a părăsit temnița pentru o plimbare, mașina lui a fost în permanență însoțită de două mașini ale Gestapo-ului. Apoi, cînd a fost redusă la jumătate și mai tîrziu suprimată deloc, Mașina mergea deci singură pe străzile Parisului. Cînd Trepper aflîndu-se doar doi pîndamîi. Mașina lui a fost precătată a fost abandonată, prizonierul a fost lăsat să se deplaseze un singur gardian care era cel mai adesea Willy Berg. Acesta din urmă îl implora de nenominate ori să-l lăsa să meargă la faimoasa farmacie, dar Trepper refuza mereu să-l lăse să meargă, și lăsa Berg să stăie prin a crele ca să meargă și să simplu povestea că remediu miraculos

și pînă la urmă, ar rețelelor belgic și olandeză au trimis de urgență un agent la fel de blind. Efrenov și Wenzel au fost găsiți într-un apartament rețezit în strada Au-

¹ În germană Berg înseamnă munte, iar Hügel — colină. — N.A.

... în Bruxelles. Winterink era la Amsterdam. Comandoul, din prudență, considerase că era mai bine să-i utilizeze numai pentru redactarea mesajelor. Se temea ca ei să nu aibă niciun acces de conștiință și să aducă la cunoștința Moscovei situația lor. Cei care s-au așezat deci primii la „pian”, încercând să rennoască dialogul cu Moscova, au fost specialștii germani. Întrucât ea lor însă a eșuat, Centrul a continuat să nu răspundă.

Nu e de mirare, întrucât „pianist” are tehnica sa personală. În semnificația sa tot atât de individualizată ca și vocea sau arpeggiile site digitale, el emite după un ritm mai mult sau mai puțin rapid etc. Interfăcutul său de la centrală îi creează nămele și îl identifică după felul cum lucrează. Dacă „pianistul” e înlocuit, el poate descoperi imediat înșelătoria.

Dupa câteva săptămâni de tentative ne reușite, Comandoul a hotărât ca în transmiterea mesajelor să fie folosit capta. Centrul „pianist” renunță la contactul cu Centrul. Acesta se mira: „Ce s-a întâmplat?”

Comandoul îi pune să răspundă: „A fost o narecare confuzie datorită arestărilor: acum totul e bine”.

Căderea materialului transmis a liniștit curând îndurerile Moscovei. Așa a început idila. Un fost membru al Funkabwehrului povestește:

Pasajul prizonierilor pentru munca lor devenise o adevărată tanc. Condițiile lor de viață erau acceptabile. Se bucurau de o mică libertate și relațiile personale cu ofițerii germani care îi supravegheau s-au îmbunătățit continuu”.

Acstei libertăți în hogate într-o atmosferă de nemuritoare reciprocă au influențat și la urma în caldura camerală. Era aproape ca un copil. Mămărit pentru că aveau nevoie să se abțină și pentru că erau la a de tehnica radioului, despre de care vorbeau dintr-un timp. În al doilea rând, se aveau împreună de din nou, la prânz măncau aceeași mănăcară, făcându-și un loc comun. Se simțeau ca niște glorie care au fost reținuți dintr-un timp. Timpul este o mare pentru ei aproape în mod

... războiului se estompau. Nu e mai deo... de o calitate de cazarmă, înhamata la aceeași... ca pas...

Dupa câteva săptămâni, dar fi fost gica unui vizitator sa... a mea dintr-o data pe prizonierii de gardieni... Comandoul a fost informat despre acest fenomen. S-a în... e și să se... impetiva unei fraternizări excesive, dar za... tanc. Omul așa este făcut.

Într-o zi din luna ianuarie 1943, Wenzel și simpaticul său supravegheau în camera în care se găsea emițătorul. El în viața se stinsese. Era frig. Neamțul se așază pe vine și așază... Wenzel se aruncă asupra lui, îl poartă zdravăn și se stese... afara. Cheile de la ușa de afară erau în... îl în... pe gardianul său și o luă la goană pe scară. A nse în stradă și se făcu nevăzut. Cu toate cercetările întreprinse de Comandou, Wenzel n-a mai fost găsit. Ingerul său parter îi lăsa la „pian”. Avusese destul timp să studieze tehnica prizonierului. Centrul nu a remarcat substituția. Nemții i-au mutat din închisoarea lor de aur pe cei doi prizonierii. Winterink și Efremov au fost închisi în cele două... concentrate din Breendonk, lângă Bruxelles, plătind cu o detenție mai dură libertatea lui Wenzel.

De acolo ei au continuat Funkspielul.

La Paris, data dulceagă a Marelui Șef fusese tăbuită de... a celor din rețea capturati de Comandou... o lovitură de pumn, îi zdrobise ochelara... fără sa era plina de tăcut. De asemenea... se smălțesera unghile. În arata degetele în... „Nu am spus nimic”. În cel... cu știm cum a fost torturat acesta, dar... chiar și după ce a fost avertizat... după sine moartea soției și a copilului... darca sa se datora dragostei pentru ei. Arestind-o

pe doamna Grossvogel. Comandoul o amenințase că va uide copilul sub ochii ei dacă nu l ajută să l atragă pe sotul său într-o cursă. Nenorocita consimțise Grossvogel, în ciuda îndurătorilor sale se dusese la apelul ei și fusese arestat. Asta se petrecuse la o săptămână după arestarea Marelui Șef. Dece această variantă a arestării lui Grossvogel pledează pentru nevinovăția lui Trepper. Robinson a fost capturat câteva săptămâni mai târziu de Reiser și Fortner. Conform afirmațiilor lui Reiser Comandoul l ar fi descoperit mergând după unele fiice ale Cominternului. I s-a fixat o întâlnire și el s-a dus

Ghemuit în fundul unei mașini a Gestapoului, Trepper a asistat la arestare. Când Reiser l-a avertizat că îl vor duce acolo pentru că s-a aplecat eventual la identificarea lui Robinson.

Ma ele Șef i-a răspuns: „Pe acela, arestați-l dacă vreți. El nu mi-a făcut decât neajazuri, nu ar fi o pierdere pentru nimeni.” Robinson, care se pretindea jurnalist, locuia într-o cameră de hotel, în care domnea o mare dezordine: cărți și dosare umpleau pînă la refuz sertarele și se înșirau pe mobilă. Reiser și Fortner l-au condus pe prizonierul lor năuc în birourile Comandoului. Acolo Fortner a început interogatoriul, fiind conform obiceiului său, foarte amabil cu prizonierul, ceea ce îl făcuse pe Robinson să exclame: „Dar de ce sînteți atît de dragi ca mine?” Liniștește Fortner nu știa ce să răspundă și begărea. Apoi atunci, Willy Berg, care venea să examineze cu prizonierul, îl vede pe Robinson. Acesta ascultă cîteva întrebări și răspunde apoi, aparent satisfăcut de tonul interogatoriului, se napustea asupra prizonierului și-i dădea cîteva palme pe spate. Robinson se ridica, arînd: „Ce vreți de la mine? Eu nu sînt de ă un zău!” Fortner, foarte enervat, strigă la Giering: „Dacă începeți să-l loviți, eu mă duc!” Giering nu o făcuse pe Berg să iasă afară, dar începînd din aceea zi, Fortner nu mai fusese în grațiile Comandoului. Fortner știa că Giering și Berg îl gaseau de mult timp de un formalism plictisitor. Prima dată cînd vazuse semne de lovituri pe fața unui prizonier el îi spusese:

Cererii care i-a fost adresată, Roeder i-a dat următorul răspuns: „Pe lângă că Hitler nu e în garda împotriva oricărui deces în fața sa, el nu are nici o forță. Trebuie procedat așa ca și cum nu sfi ar fi nimeni. Trebuie să se damnească”. La na mai apar trei luni de detenție în închisoare și a terminat cu amenințări nedreptate la adresa lui Goebbels care ar încerca să mai intervină în fața curții. „Mă gândesc”, a spus Hitler, „că dacă Fika von Brockdorf ar compari în fața acestui tribunal, Acuzarea n-a invocat încă nici o faptă care să-l condamne definitiv, nici o dovadă care să-l dovedească vinovat. Trebuie să-l lăsa, deci, să pronunțe de dreptul său la condamnări la moarte.”

Mădăraș a întors în camera sa și a așteptat să vină s-o caute. Era foarte slabă, în corpul ei frumosa coafură blondă care-i era prințapala ei păr albă devenise albă. Preotul Poelchau semăna totuși încă dintre radele sale. „Era foarte curajoasă, pe deplin conștientă dar e marșe vizibil cu lumea exterioară. Pentru a deveni insensibilă la durere, se înconjurase de un zid, excluzând din universul său tot ceea ce era de ordin sentimental: reacțiile sale intime, familia sa etc. Numai fotografia mamei sale o mai scotea din cind în cind din această atitudine. Tinea ea ca dădusem nate dar pasionante și ochii ei se umpleau de lacrimi. După ce acoperea fotografia cu lacrimi, își regăsea calmul”.

Pe 15 februarie, a tradus în englezește câteva din versurile lui Goethe

A doua zi, cind au venit s-o ia ca s-o ucidă, ea a spus doar atât: „Și totuși am iubit mult Germania”.

A mers la esafod cu pas hotărît, între doi gardieni.

Pe 23 februarie, sărbătoarea Armatei Roșii, Comandoul oferi ursului său sovietic o „cușcă” demnă de el. A fost condus la Neully, într-un hotel particular situat la întretaierul Boulevardului Victor Hugo cu strada Rouvray.

„Cușca” era înconjurată de o grădina, o construcție destul de fragilă, cu o fatadă de colane albe, care îți dădea în primă impresie un timp ușor de trecut. Gestapo-ul o rechiziționase pentru a și găzdui pe prizonierii săi de război. A fost văzut aici fostul ministru spaniol Largo Caballero, colonelul de la Roque și mare număr de oameni de stat francezi. Aici zecile de voluntari slovaci asigurau garda. Regimul liberal, fiecare deținut dispunea de o cameră cu tot felul de cărți din abundență. Mesele pregătite în afară erau servite în camera. Ușile erau închise cu cheia, dar erau suficient de bătănușă ca să ajungă imediat paznicul, gata să satisfacă orice cerință rezonabilă.

Dacă femeile de serviciu făceau curățenie numai cu asprătură.

Gestapo-ul avea dreptul la o plimbare zilnică în jurul fetei. În jurul curții, fie în jurul careului de legume pe care portarul Prodhamer și fetele sale le cultivau cu diaceste, în spatele hotelului, în grădina care înconjură grădina fusese acoperit cu tablă neagră ca să nu se vadă prin el, dar tot mai rămăseseră câteva spații.

Prin noaptea putea să audă zgomotele orașului, conversația vecinilor și chiar șoaptele amoroase ale perechilor care veneau fără teamă să se reazeme cu spatele de grilaj, pentru că în fața sentinela nu făcea de gardă în afara hotelului. Femeile rezistenței. Gestapo-ul conta pe faptul că pastrează în rețutură asupra identității perechilor, dar în realitate de multe ori o deslășurare de forță. Experiența a dat dreptate. Să-l găsim pe gestapo-ul casei era tot Boemelburg. Acesta a venit în înțelegerea lui Trepper însoțit de un călău. După un schimb de cuvinte, Boemelburg a amăguit. Pe călăul meu, a chemat „Simex”. „Banuam că așa îl cheamă”, a răspuns Trepper, pentru că și unii comunisti obșnuiți să dea călăuilor numele de „Haber”. Eu am găsit însă întotdeauna că aceste persoane sunt numite Boemelburg a strimbat din umeri. Acest Boemelburg a început de cum sărăcă din pat, după care începu să tragă cu o trăgătoare cu pistolul. Fetele erau înșelate, fetele erau arse și fetele comuniste sau ale unor perechi erau ucise de Gestapo.

Și cei de la Simex sînt la Fresnes, dar numai Alfred Corbin și Suzana Cointe știu pentru ce.

Pară la sora specialistului Terline în tot ce a comandat. A plecat la Alfred Corbin procedul să-l țină în siguranță cu o armă.

Pe 20 noiembrie, s-o a și fetele să au fost reținute în aceeași cameră din Fresnes și li s-a ordonat să se așeze în fața

spire perete. Auziră pași ce se apropiau : două sau trei per
intrară în celulă. O voce cu accent german sfătuia pe
să facă mărturisiri complete dacă nu voia să vadă pusă în
care o oarecare amenințare.

Cele două femei au auzit atunci vocea lui Alfred
răspundea că nu avea nimic de spus. Neamțul o sfătuia pe
Corbin să-l indemne pe sotul său să mărturisească. Ea
cîteva fraze, dar Alfred Corbin rămase liniștit. Cei trei
nieri au fost duși iar în celulele lor.

De se... , prezenta... bacilaureatul...
dusă de mai multe ori în strada Saussaies pentru a fi interogată
de Reiser. Acolo a făcut cunoștință cu unul din interpreții Ca
tapoului, oboerscharfuhrerul S.S. Siegfried Schneider, un
drăguț și foarte bine crescut, care trebuie că o simpatiza mult,
pentru că a acceptat să se ducă să caute în strada Cernuche
cărțile de școală ale Denisei.

Pe 3 decembrie sosi specialistul în torturi. Alfred Corbin a
fost dat pe mîna lui la orele șase și treizeci : n-a ieșit de acolo
decît după trei ore într-o stare aproape de comă.

Ședința debutase cu ciomăgeala coapselor, șalelor, picioa
relor și tălpilor ; după aceea s-a trecut la instrumentele de tor
tură medievale — aceleași poate care serviseră și pentru Schul
ze-Boysen și Harnack. Trei interogatorii de acest gen au avut
loc în luna decembrie, apoi specialistul a plecat iar la Berlin
cu valiza lui micuță în mînă ; Alfred Corbin n-a putut fi deter
minat să vorbească.

Keller fusese interogat în două rînduri de Jung, cu pămînt
lă... și... instrumentului...
p... suportat mereu cu aceeași tălmăc.

Într-o zi, l-au anunțat că trebuie să fie gata de plecare.
Apoi au... în cealaltă...
stofa... Reg... am ordin să va pun...
că s-a sosit sfîrșitul, căci ceea ce văzu în mîna soldatului era o

glia... l-au pus și îl conduse pînă la mașina...
lă... Pe drum...
răspunse. În acel moment...
a... Grossvogel. La cel de al treilea...
uluitoare : Simexul ascundea o rețea de spionaj.

Dintre toți prizonierii, Keller s-a adaptat cel mai bine la
viata de penitenciar. Cătușele îl privaseră mai întîi de somn,
dar... tehnician...
fiecare seară, pentru a le pune din nou în zori. Din cînd în cînd
... și gardianul în timpul zilei...
... de domăreți și doi de ani...
... de Crăciun el și-a împartit pînțitul cu Keller. Pe urmă
... a fost impuscat de compatrioți...
o sensoare unui prizonier.

De la un timp, prin celula lui defilau în fiecare săptămînă
... de gardieni...
și veneau cu lacrimi în ochi să-și descarce sufletul lor îngrozit.
Keller îi consola cît putea mai bine.

Toate acestea l-au făcut să obțină postul invidiat de „adu
car” de sapă. El putea să circule pe coridoarele închisorii...
... cîteva fraze cu prietenii săi de la Stox. Avea...
... de încurajarea lui. Închisarea de la Fresnes nu era...
... particular din Neuilly... pe casa... de la...

CONVOI SPRE BERLIN

La vineri 1443, dimineața, Jang a cerut să fie alături de Abel Corbin și Keller. Ce doi se revedeau pentru prima dată de la răstarea lor pe 19 noiembrie precedent. Keller îl privea pe Corbin slab, foarte palid, cu o voce stinsă. El s-a părut că nu a fost definitiv. Impresia pe care i-a făcut-o la Keller era una atât de paternică cu cât Corbin nu prezenta nici o urmă extenuată de tortură. Aa fost înca într-o rașună și răpădărită cu Jang au plecat spre Paris. Când traversau poarta Curtea Abel Corbin a murmurat: „Vai, n-am să nu i văd pe ei din nou aici”. S-au oprit în fața palatului din Elisei.

Jang a ordonat ca pozmerii să fie dați în judecată și să se afle în libertatea „Parfums Coty”. Acolo era Curtea de Justiție cu proclama jurația rădădă, condus de comarierul P. L. L. a III-a de la Curtea. Cu alte cuvinte Curtea martorilor a lăsat în feul.

Curtea la etajul șase și intrarea într-o cameră în care se afla câteva bănci, o masă și bastal la Holger. În fața drapele naziste.

Un ofițer german se apropie de Keller.

— Eu sunt avocatul dumneavoastră, povestim noi, să a întâmplat.

Keller, ex-șeful de securitate la Saxe, insistă asupra faptului că nu este posibil să se probeze activitățile secrete ale lui. Celălalt îi spune:

— Bun, am să încerc să vă scot din încurcătură. Dar, ori-
când ai la îndemână o scrisoare, va sfătuiți să nu protestați.
Prietenul dumneavoastră vorbește germana?

Nu, Corbin nu cunoaște această limbă; Keller îi va servi
ca interpret. Dialogul e de altfel scurt:

— Domnule Corbin, vă dați seama de gravitatea cazului
dumneavoastră?

— Da.

— Cred că înțelegeți o anumită realitate: eu, în calitate
de avocat, nu pot să vă ajut. Trebuie să vă așteptați
la ceva cât se poate de rău.

— Știu.

Rar s-a mai văzut avocat atât de deosebit și apărare atât
de suprovizată. Corbin însă nu se mira de asta: parecă ea se
resemnase cu soarta sa.

Încetul cu încetul sala se umpluse de ofițeri care veneau
să se așeze pe canapele. Apoi, unul și-a făcut apariția, cu pe-
chelele în mână. Acesta nu era altul decât Manfred Roeder,
procurorul general al procesului belincilor. „Copilul lui Hitler”
continua vânătoarea, lăsând în urma lui o diră de sînge.

După ce obținuse pedeapsa capitală pentru vreo șazeze
membru al rețelei belincilor, plecase cu echipajul său judecăto-
resc la Bruxelles, de unde foarte repede îi trimisese călăului un auto-
transport de condamnați. Iată acum la Paris, unde a venit să
reglementeze problemele rețelei franceze.

Într-o seară, la sfârșitul zilei, și prezintă rechizitoriul.

De ce? Keller sare întruiele. Acesta nu e decât un
câtăvaș, un simplu agent. În timpul războiului, în sala
de judecată, s-a simțit că este un simplu agent, în declarațiile lui a
dat dovadă de ezitare. Roeder îi ordonă lui Keller să se așeze
și-i citește sentința: „Cinci ani muncă silnică”. Avocatul n-a scos

un cuvânt în cîuda sfatului său. Keller strălăcește la fața în-
săși, pentru că n-ai făcut nimic, se poate așa ceva? Atunci, apărătorul se ridică și nu mai are nimic de spus.
Vă rog să vă mai gândiți! Roeder citește apoi sentința
pentru deliberare împreună cu asesorii săi — niste ofițeri
superiori de la Luftwaffe. Revine din nou la fața în-
săși: „Trei ani muncă silnică”.

Veni apoi rîndul lui Alfred Corbin. Roeder îl întreabă:
„Vă dați seama de gravitatea actiunilor dumneavoastră?” Co-
bin răspunde: „Da”.

Se trece imediat la citirea sentinței. Pedeapsa cu moartea
prin decapitare. Apărătorul n-a deschis gura. Roeder strigă:
„Vedeți, chiar și pentru spanzurarea
condamnatului”. Atunci, Alfred Corbin, care era la
cîrmă, cu vocea lui slabă, aproape în șoaptă: „Asta n-are
importanță, dumneavoastră veți pierde azee”.

Roeder, stăcînd, iese din sala tribunalului. Într-o clipă
a dat înapoi la Fresnes. Alfred Corbin n-a scos nici
un cuvînt. Scara, cînd i-a dat lui Robert Corbin ameli-
ta, Keller i-a suflat: „Fratele dumneavoastră a făcut un
cîrmăș. A primit maximum. Aprape tot cîrmăș. Orice
cîrmăș a primit maximum”. Au așteptat la Fresnes pînă a
fi condamnate la moarte. După un an și jumătate
de închisoare, obiectul german era de a se trece la execuție.
A fost executat exact la o suta de zile de la procesul de sentință.

Din pe 15 aprilie, hai dăbură în închisoare. Într-o zi
a fost prezentat rețelei și a alinată în curte. Nu a fost
exact și identitatea lor. Frații lor erau: „Goswold”,
„Max”, „Katz”, „Robinson” și „Linc”. Timpul
prezent: frați Corbin, de la Alfred Corbin, de la
Lepard, Robert Brever, Sazana Corbin, Corbin, Sazana

Căva ul lui Hersch Sokol nu s-a sfârșit totuși în cazemata din sala de tortura. El a condus pentru un ultim interogatoriu; a fost suspendat de tavan și comandantul lagărului a asmuțit oințele asupra lui. Atunci, ultima pîlpîire de viață din trupul rănit al lui Hersch Sokol se stinse. Cîteva zile mai târziu, Myra era transferată la închisoarea Saint-Gilles.

Cu la la Sarr G des fustecă adăst și e, să na trenul s'ie
Brl. Fe per n'ia al nat tot S'mexoul Charles D'st's,
t'ou l's N'au n'd'auisoara P'nsant, elv'etianul Robert Ch'rist
ten, editorul Henri de Ryck, Jean Passelecq.

Suie a fost cel de tga. Louis Thevenet, mort in 17
 r. s. a. c. p. d. a. p. el. P. ntre c. se mai aflau Raach, p.
 n. Hall. H. c. k. d. o. n. n. a. G. r. o. s. s. w. e. g. e. l. A. u. g. u. s. t. i. n. S. e. x. e. c. u.
 . l. d. e. p. o. n. e. d. e. l. a. O. r. e. n. d. e. t. r. a. d. a. t. l. u. F. o. r. t. n. e. r. d. e. E. f. f. e. n. s.
 t. r. e. t. e. d. e. p. o. n. e. c. d. a. t. l. a. a. s. a. a. v. e. m. d. o. v. e. z. i. c. a. e. r. a. c. i. e. s. t.
 Myra Sokol

Alături de cei doi, avem și cu privire la compoziția
sistemului de prezentare a Biondack Sistem siguri de prezentare
faptul că prezentați: Henri Seghers, Beaublet, Nazatin Dr. &
Camille, Bob Isbutski și Alamo

...când l-a văzut pe peron

Dacă nu s-ar fi oprit, ar fi plecat cu trenul spre Berlin
nu vor supraviețui decât nouă

Contessa von Brockdorf s-a dus la supliciu ca la sărbătoare risipind în fața esafodului. Cei care au asistat la exe-

căuta și au rămas umili, pentru că deși nazarii știau că meară,
se pare că n-au înțeles niciodată că se putea muș și fierici.

Ultima scrisoare a unui condamnat la moarte are în general un scris liniștit, ca și cum condamnatul ar fi la extre-
mărea vieții, s-ar despărți de zgomotele acele. El nu s'ar lăsa
să cadă armele, nu s'ar mai gândi la altceva decât la ceea
ce este în fața morții. Chiar și Harro Schulze-Beysen s'a purtat cu
lăcomie la ultima sa scrisoare. Nu același lucru se poate spune
și de scrisoarea lui Walter Hassemann a unui militant co-
munist pe care a scris o tataluș sau înainte de a fi decapitat.

Dragul meu tată,

Fii tare, eu voi muri așa cum am trăit: luptînd pentru
vîntul unei clase sociale. E ușor să te cheme corăbier, atîta
timp cît nu trebuie să-ți verse sîngele. Dacă sînt eu alăvurat
cum ești, a venit timpul să fac dovada aceluia corăbier. Nu știu
cînd trebuie să mă crezi. Nimănui nu i va fi dor să mă vadă
genuș. Dacă trebuie să mor, asta înseamnă că am dat
mălaia de fiul tău, învinge și durerea, tu o vei învinge, sacno de
măcelar. Trebuie să o duci la îndeplinire pentru că ești
pentru tine, pentru că fiii tăi nu mai sînt băieți, ei sîntă fe-
niciul meu tată, care a trebuit să sacrifice idealului său tot ce a
avut mai scump pe lume.

Păzbuil nu va dura o vecinicie și ca te vei vedea Glines te o la f și acela care au lăsat acest d o a și se d vor n o a n a și învăța că fiecare slabitate se poate e ca valm de vire De aceea trebuie să rămân tate La n a o ut n re din viață, afară doar, poate faptul de a nu fi făcut tot ce ar fi trebuit să fac.

Oh, tată, dragul meu părinte, cel puțin dacă aș ști că tu nu le vei stinge din cauza morții mele... Rămii tare, tare, tare!

Walter Husemann, cel care, interogat in Pratz Albrechtstrasse, nu poate sa se arunce pe o fereastra fiind cuprins de un atac de Panzinger. — N A

Cu nume răspunde la Karl Hamburg. Cum se poate că un asemenea om are dreptul astăzi să vorbească public în Germania? Supraviețuitorii grupului berlinez încep să se miște și multiplică protestele lor împotriva activității politice a lui Roeder. Prudent, acesta abandonează batalia — dispare. Un om care l-a cunoscut bine și care a servit ca și el al treilea Reich nu va muri și... În definitiv, el nu și-a făcut decât datoria. Și dacă el ar fi fost condamnat la fel ar fi trebuit să se procedere cu toți prizonierii Germaniei. Dar acest Roeder era atât de dur, atât de implacabil, atât de respingător, încât înțeleg acum bine de ce supraviețuitorii au încercat să-l înlocuiască. Ceva răzvrătit însă se va constata că el trăiește la Taunus, lângă Frankfurt. Acesta este un frumos tirguzor, interesat cu vile pentru weekend. Aici a fost ales apator de primar. Duce o viață fericită și prosperă împreună cu soția sa și fiica mai mică. Cea mare se află în S.U.A. unde este căsătorită cu un american.

Roeder povesteste cu plăcere: „În 1965, când am fost revizitat de fostul guvernator din Michigan...”. Sau: „Ultima dată când un șef al C.I.A. a venit să-mi facă o vizită...”. Are o vilă modernă, construită în stil pur californian, ca un omagiu adus prietenilor săi americani. Un „Oak” mare și un „Fiat” mare.

Comisarul Koppkow a avut ceva mai puțin noroc. El a cazat în murele căderii. Acesta l-au transferat la Federație și l-au interzis timp de patru ani. Când au terminat, șefii serviciilor secrete engleze s-au temut că, dacă îl vor elibera, va fi înhățat imediat de alții — de pildă, de sovietici.

Atunci i-au întocmit un certificat fals de deces, pe care l-au trimis secretariatului său eliberat aceluia pe nume Cordes și i-au permis să se întoarcă în Germania, cu condiția să nu ia legătura cu cineva din familia sa ori dintre cunoscuți.

Koppkow a respectat cu strictete instrucțiunile: știa că Moscova nu avea pentru el familia din Hamburgului. Timp de

ani a trăit solitar, lucrând la o firmă de textile. În 1954 războiul rece a devenit căldut și englezii au considerat că acum nu mai putea să învie Koppkow a fost autorizat să si adauge numele de Cordes numele sau adevărat și să se mișcare așa.

Comisarul Panzinger a avut și mai puțin noroc cu compatrioții săi din Germania de Vest. La sfârșitul războiului a ajuns într-o năpastă. După cinci ani a constatat că nu i se mai putea întâmpla nimic, s-a dus și s-a instalat la München.

În 1961 a fost încă disperat și căsuța din Bonn a deschis o altă une-găd călără împotriva lui. Când a aflat Panzinger s-a sinucis.

ESAFODUL

On Alfred Cohen in connection with the case of the
 anastomosis between the stomach and the small intestine
 of the patient known as "the case of the stomach
 and the small intestine" (Cohen, 1900, p. 100). Alfred
 Cohen and his colleagues have been the first to show that
 the stomach and the small intestine are not only connected
 by a common blood supply, but also by a common nerve supply.

11. La disputa va a ser a la vez una disputa por la
 defensa de la Iglesia. Por lo tanto, el debate no se
 centra en la doctrina, sino en la persona. La disputa
 se reduce a: ¿quién es el verdadero representante
 de la Iglesia? La respuesta es: el que se
 comprometa a defenderla, a defenderla en
 el mundo, a defenderla en la vida. La
 Iglesia no es una institución, es una
 persona. La Iglesia es el pueblo de
 Dios, el pueblo de Cristo. La Iglesia
 es el pueblo de Dios, el pueblo de Cristo.

In acest jurnal el se adresa la "Marele Comandant" la încheierea anului 1912: "Vă felicităm, Iubite, de sărbătoare ca și de obicei, în felul la care Oamenii înțeleg să sărbătorească. Nu vă lăsați să vă sărbătorești ca sărbătorește, ci sărbătorește de adevărat așa cum este omul, înțelegându-și că viața este un lucru minunat, plin de înțeles și de înțelegere."

damnați de mai mult de șase luni nu mai aud nimic
du-se de asta. Vor să insceneze un nou proces așa
toată lumea? Tot ce se poate. După cum se vede,
bun și vreau să mă întorc acasă cu tine, așa cum mi-ai ce
Am revenit eu din Belgia, din războiul din Franța — de ce
reveni și din această călătorie în Germania?

Intenționez să las această afacere cu Simexul în seama fra-
telui meu, dar nu pot să nu vă scriu de la Căsed. Mă gândesc
nu numai că am o afacere interesantă, ci că și la țară, în
brame de import-export va fi mult de lucru. În orice caz, am
să schimb numele casei."

19 mai: „Calculez, fac pronosticuri în ce privește sfârșitul
anului... Îți vine să înnebunești? Și chestiunea e cu atât mai
agasantă cu cât de ea depinde soarta mea... N-am nici o iluzie
în ce privește procesul care va avea loc aici. Totul este să găsesc
execuție”

20 mai: „Am făcut un semn prietenesc lui Keller, care este la prima etajă. El nu mi-a răspuns, dar a căutat să se uite la mine. El nu se uită niciodată înspre fereastra mea. Pare cufundat în reflecții adânci... fără îndoială că și el calculează sfârșitul războiului!”

+ tunc: „Ce dimineată îngrozitoare. Tovarășul nostru de
luna...
...
dimineată au venit să ne trezească: am crezut că veneau să oc
caute pe toți pentru ultima plimbare

Ne amănăm să scriem în acest an fel de scrisori
scumbe, dar de data de 1 ianuarie de anul acesta
am de gând să scriu câteva. Ce scriam? De
zece ani nu scriu nimic, așa se pregătea ceva. De
și scriam, dar nu de scrisori. Poate că este
din partea mea. De data aceasta scriu ceva, nu se întâmplă.

ce s-a întâmplat băiatului de care tu am vorbit în seara dragă
mea ca să fi foarte calm. Simt că te pot și cum spuneai de se-
nătatea mea."

n. nume. Alipul care este pe cunoscute n. l. an. a stat a ner.
 d. n. ca aproape doua ore in se. la n. tota s. ne a exo. a
 de. a. la z. ca razboi. a. se a. se. a. a. n. de 14.

Pe 12 iunie, Alfred Corbin a primit pentru prima oară o carte de la bibliotecă în limba franceză: „Le monde où l'on s'ennuie” (Lumea în care te plictisești). Corbin însă nu se plictisește. Reține că în timpul războiului a scris o „Noiă” în limba franceză. De ce? Din pricina lui „s’ennuier” de viața lui în România. Să scrie o carte pentru credincioșii săi catolici.

la prefata cărții: „Lui Gérard Biron din Louvain (Bel-
giu), Jean Vrolyk din Zwettl (Austria) și la adresa de
celulă Lehrterstrasse 9

Berlin, aprile 1942.

Mai întâi cer scuze prietenilor mei cititori ai „Rusticei” pentru că i-am părăsit atât de brusc; îi rog să fie siguri că nu din cauză mea.. Cinci luni de stat în celulă în Franța, urmate de o condamnare la moarte nu i s-au părut probabil suficiente motive pentru a mă lăsa să abandonez această lucrare. Oare poți face ceva mai mult decât atât? Dacă destinul dă tot ce este în puterea sa, eu mă voi strădui să fac ceva pentru ei? Eu m-am înhamat deci la această sarcină și am început să tratez acum o problemă care este în interesul creșterii de animale domestice. Doresc ca această lucrare cititorilor să le dea o idee de ce trebuie să se facă pentru ca animalele să crească mai bine și să poată fi vândute la prețuri mai bune. Aș putea să vând odată editată?

Iată două întrebări la care eu nu pot să răspund, dar mi-am

d Orange - Nu e nevoie sa spun pentru ca sa intreprinzi ceva
Nu e nevoie sa te gisesti pentru ca sa perseverezi - Am intreprins
deci totul ca ceea ce aveam la undeva, alca par si simplu ca
cunoscute ca tu din acele locuri si ca nimeni nu ma

Răzvrătirea sa dintr-o viață de ascetism, să mă scuze de a
nu fi în această carte, este, ceea ce pe cine ar vrea să
le găsească. N-am la dispoziție o bibliotecă și, deci, nici un
cuvânt de documentare din toate cărțile de astăzi nu vor acce-
ta să mă ajute să văd ce este și ce trebuie decandata să re-
mărginim la generalități și principii esențiale.

Avicultura franceză, acum ruinată, va renaște curînd. Fie ca această carte să ajute la renașterea sa: este cea mai mare dîrîntă a mea.

A. Corbin Bellème*

Pe 21 iulie, Margareta Barcea a ieșit din închisoarea de la Jilava. După ce a fost eliberată, ea a luat trenul spre București. Într-o zi, ea a spus că repetă totul în ceea ce privește relațiile sale cu Kent și sora lui, pentru a fi eliberată în libertate, astfel ca probabilii complici — dacă existau — să fie lăsați în privința soartei șefului lor și a metresei sale: Margareta Barcea. Într-o altă zi, ea a spus că nu are nimic de spus în ce privește sinceritatea mesajelor lui Kent.

„Asta de cinematograf” de către gardienii care i-au oferit o
„libertate” deosebită, pe care la Nurei, după ce cu
„măști” de Krupin, a început să se adopte. La început nu s-a
putut să se facă decât să se știe că Margareta se străduie să
suprime aceste restricții.

Pe 12 august, a declarat greva foamei. Cînd au venit s-o

revole, cind eu nu-l am pe o tal mea si tgar? Dar si t foarte
 rone din hirtile pe care le detine ca astazi e o versarea mea
 sa adas in gratia sa l cote pe Kent si in paret de
 1857. De altfel, in eveni ent neapoptat din proximitate
 de curind pe Bennelluz ca e o ma l e sa l e pe
 a into in aceea, care a. M. a e t e a g a d a s a n a
 e r t a sa fie un chin t a Kent e e s o n t a a m e n t
 le

Viata şi-a regăsit atunci puţin din farmecul de odinioară cu frumoasele zile de la Bruxelles şi Marsilia. Timpul se scurgea monoton dar plăcut, cu băi de soare în grădină, cu partide de cărţi cu gardienii, cu efuziuni amoroase cu Kent.

Acesta continua să manifeste un mutism absolut în ce priveau activitățile sale. El nu considerase necesar să-i explice prietenilor lui cum se întâmplase cu evenimentele care le răscoliseră viața în el. Mai zărea în ei o înțelegere a ceea ce se petcea în interiorul său. Așa că el nu se gândea să le spună nimic. Așa că el nu se gândea să le spună nimic. Așa că el nu se gândea să le spună nimic.

[illegible]

* De fapt, jandarmul spunea „a lui Fritze”, caei Comandoul îl în-
propoziase pe Kent cu pseudonimul „Fritze Frisch”. — N. A.

asa s-au petrecut lucrurile. Poftim, iată cîteva din telegramele pe care noi le-am schimbat cu Moscova: ele vă vor demonstra în ce grad sîntem noi stăpîni pe situație.

Marele Șef luă cunoștință de mesajele schimbate între noi și Moscova. După aceea le dădu în Giering.

Acesta continuă:

„Văd că sunteți foarte derutavaști? Orice ar fi, trebuie să vă dați seama că dacă aș vrea să vă dovedesc că sunt în drept, aș putea să vă arăt că aș fi avut o dovadă? Iată-o.”

Și Giering începu să enumere lista agenților O.K. care erau în posesia unor pești de cîțel, „pești de zădărnici”, și pe care putea să-i aresteze cînd voia.

„Iată, de exemplu, un pește de cîțel și al unui fermier. Nu știu numai că ar fi lucrat pentru rețea. Apoi a continuat:

„Văd că sunteți foarte derutavaști? Orice ar fi, trebuie să vă dați seama că dacă aș vrea să vă dovedesc că sunt în drept, aș putea să vă arăt că aș fi avut o dovadă? Iată-o.”

Și Giering începu să enumere lista agenților O.K. care erau în posesia unor pești de cîțel, „pești de zădărnici”, și pe care putea să-i aresteze cînd voia.

„Iată, de exemplu, un pește de cîțel și al unui fermier. Nu știu numai că ar fi lucrat pentru rețea. Apoi a continuat:

„Văd că sunteți foarte derutavaști? Orice ar fi, trebuie să vă dați seama că dacă aș vrea să vă dovedesc că sunt în drept, aș putea să vă arăt că aș fi avut o dovadă? Iată-o.”

Și Giering începu să enumere lista agenților O.K. care erau în posesia unor pești de cîțel, „pești de zădărnici”, și pe care putea să-i aresteze cînd voia.

„Iată, de exemplu, un pește de cîțel și al unui fermier. Nu știu numai că ar fi lucrat pentru rețea. Apoi a continuat:

„Văd că sunteți foarte derutavaști? Orice ar fi, trebuie să vă dați seama că dacă aș vrea să vă dovedesc că sunt în drept, aș putea să vă arăt că aș fi avut o dovadă? Iată-o.”

Și Giering începu să enumere lista agenților O.K. care erau în posesia unor pești de cîțel, „pești de zădărnici”, și pe care putea să-i aresteze cînd voia.

„Iată, de exemplu, un pește de cîțel și al unui fermier. Nu știu numai că ar fi lucrat pentru rețea. Apoi a continuat:

„Văd că sunteți foarte derutavaști? Orice ar fi, trebuie să vă dați seama că dacă aș vrea să vă dovedesc că sunt în drept, aș putea să vă arăt că aș fi avut o dovadă? Iată-o.”

Și Giering începu să enumere lista agenților O.K. care erau în posesia unor pești de cîțel, „pești de zădărnici”, și pe care putea să-i aresteze cînd voia.

„Iată, de exemplu, un pește de cîțel și al unui fermier. Nu știu numai că ar fi lucrat pentru rețea. Apoi a continuat:

Trepper înregistrase cu grijă textul telegramelor: își notase în memorie numele agenților pe care li enumera cu atîta plăcere Giering și își spunea în gînd: „Să vă arăt că tu ești așezat pe scaun cu cătușele la mîini. Tu însă ești mai tare ca ei și ai să-i răzbești”.

A răspuns:

— Mă aștept să fiu împușcat aici, iar de faptul că am să fiu considerat de Moscova ca trădător, puțin îmi pasa. Cît despre această poveste cu pacea... ei bine, admit că nu e lipsită de interes.

Afacerea aceasta însă nu va merge, vă previn. Dumneavoastră vă străduți să recunoașteți o năsecare valoare organizației infirmate de mine: să știți însă că sistemul de informații sovietic nu înveamnă nimic pe lângă sistemul pe care Centrul îl pune în funcțiune pentru a-l proteja sau a-l supraveghea. Noi numim asta „contraspionaj”. El este peste tot prezent și atotputernic. El are să afle repede de arestarea mea și va preveni imediat Moscova. Cînd o să se afle că eu am căzut, s-a sfîrșit cu proiectele dumneavoastră.

Giering i-a răspuns că arestările și „returnările” de la Bruxelles scăpaseră „contraspionajului” sovietic. Trepper a replicat furnizînd nenumărate amănunte asupra activității Comandoului în Belgia.

Pretindea că ele îi fuseseră aduse la cunoștința de respectiva „contra-spionaj”. Într-o scrisoare, Trepper îi scria lui Giering: „Văd că sunteți foarte derutavaști? Orice ar fi, trebuie să vă dați seama că dacă aș vrea să vă dovedesc că sunt în drept, aș putea să vă arăt că aș fi avut o dovadă? Iată-o.”

— Pînă acum, dumneavoastră ați reușit să ascundeți Centrului aceste lucruri. Dar dați-mi voie să cred că, în ce mă privește, recunosc acest lucru. Dar dați-mi voie să cred că, în ce mă privește,

veste, lucrurile sînt puțin altfel. Eu nu sînt un Estemov. Nu puteți să mă faceți să dispar fără să producți bănuțeli.

Discuția nu s-a terminat pînă în zori. Trepper n-a refuzat să colaboreze: el s-a mulțumit doar să sublinieze diferențele practice ale unei asemenea colaborări.

Giering n-a insistat să obțină un răspuns clar: asemenea discuții erau obișnuite și așa că el se putea lipsi de un raportul Marele Șef.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El era un bărbat înalt, cu părul negru, care se părea mult. Din răsunet, el era un bărbat care de obicei din jurul generalilor. El era un bărbat care se putea vedea cătrele Wehrmacht. El era un bărbat care se putea vedea cătrele Wehrmacht. El era un bărbat care se putea vedea cătrele Wehrmacht.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El era un bărbat înalt, cu părul negru, care se părea mult. Din răsunet, el era un bărbat care de obicei din jurul generalilor.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El era un bărbat înalt, cu părul negru, care se părea mult. Din răsunet, el era un bărbat care de obicei din jurul generalilor.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El era un bărbat înalt, cu părul negru, care se părea mult. Din răsunet, el era un bărbat care de obicei din jurul generalilor.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El era un bărbat înalt, cu părul negru, care se părea mult. Din răsunet, el era un bărbat care de obicei din jurul generalilor.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El era un bărbat înalt, cu părul negru, care se părea mult. Din răsunet, el era un bărbat care de obicei din jurul generalilor.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

atras rețelei cu care Marele Șef avea legătură. El era Giering, care era cu oarecui pret să dea de furat. El era la acea vreme un bărbat înalt, cu părul negru, care se părea mult. Din răsunet, el era un bărbat care de obicei din jurul generalilor.

Nu erau doi oameni puteau să ducă Comandoul pînă la radiotelegrafistii respectivi: Trepper și Directorul.

La sfîrșitul lunii septembrie, la care s-a dus la așteptare.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El era un bărbat înalt, cu părul negru, care se părea mult. Din răsunet, el era un bărbat care de obicei din jurul generalilor.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El era un bărbat înalt, cu părul negru, care se părea mult. Din răsunet, el era un bărbat care de obicei din jurul generalilor.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El era un bărbat înalt, cu părul negru, care se părea mult. Din răsunet, el era un bărbat care de obicei din jurul generalilor.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El era un bărbat înalt, cu părul negru, care se părea mult. Din răsunet, el era un bărbat care de obicei din jurul generalilor.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El era un bărbat înalt, cu părul negru, care se părea mult. Din răsunet, el era un bărbat care de obicei din jurul generalilor.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

Într-o zi, Trepper a fost primit de germani. El era un bărbat înalt, cu părul negru, care se părea mult. Din răsunet, el era un bărbat care de obicei din jurul generalilor.

rean să trateze cu Vestul pentru a se război mai bine cu Estul.

în câștig mai mulți partizani posibili ai unei păci sepetice, în fața
crasului SS-ist sau nu. Își dădu seama că acesta era singura
șansă a curții lui Maximovici.

Au fost însă și alți oameni care, în fața
tribunalului de instrucție militar, înmărcinat cu anchetarea „su-
șilor germane”

Audierile i-au oferit delicioasă plăcere de a ține în mână
inclinabile existența mai multor ofiteri. De data aceasta nici
unul nu a putut să se abțină de la
teoria morții, munca silnică sau degradarea după înclinatii pe-
cunale, crutându-i pe cei „buni”, distrugându-i pe cei „răi”. Bi-

...și au fost și alți oameni care, în fața

A spus că acesta nu se ocupase decît de burușă neagră la
... ..

... ..
pentru asta, va trebui să-i pedepșiți pe toți cei care au făcut
parte din Todt, de la adjunctul directorului pînă la cel din urmă
„slujbaş”. L-a salvat și pe bravul colonel austriac încorporat la
Intendența Wehrmachtului, de la care aflase despre iminența
„Barbarossei”. Din contră, el i-a numit pe toți ofiterii SS pe
care îi frecventase, precum și pe unii ofiteri ai Wehrmachtului
deosebit de fanatici, despre care a afirmat că i-a atras la colabura-
re pe bază de contreservare materială; în realitate, ei nu fa-
ceau decît puțin cam palavrăgii la pahar!

Într-o zi, Giering îi arată un pașaport pe numele de Trepp-
per, cu fotografia Marelui Șef. Văzîndu-l, prizonierul exclamă:
„Bravo! E pașaportul meu adevărat: numele meu este Trepper”

... ..

ring. El nu putea să ghicească că Marele Șef fusese sincer toc-
mai ca să evite descoperirea pseudonimului de „Domb”, sub

... ..

Comandoului fu trimis imediat în Polonia, cu intenția de a

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

1. „Măsurat de cîrți”. În vocabularul nazist această expresie însemna
că întreaga populație evreiască fusese lichidată sau deportată — S.A.

seau un cod ultrasecret. Logic, mesajul său trebuie să fie cifrat, plecându-se de la acest cod.

Pas sa dea cãdã respectiv Trepper a zburat în rãzã
exultant. Dãcã ar fi fost el, cã un șef așa mare care
își pierdea timpul ca să se joace na-ntușari? Kent atãrã
Grossvogel cã el care dădea de chela de infracțiune
cã orice tentativã de a-l infringe pe Grossvogel eșuase. Din lipsã
de altceva mai bun, el a fost nevoit sã se unã în-
tre codurile de la Bruxelles.

WAVE E 21 în orice loc de muncă în cofetărie și se poate
că se uită la vitrină

[illegible]

crezare raportului trilingv, S.S.-istul era cel care cistiga

O așteptare de o lună de-a purta rădăcina la G.
La trei zile după remiterea doamnei Juliete, G. era
într-un azil de nebuni, unde se afla într-o cameră
cu o singură fereastră, din care se putea vedea
doar cerul și câmpul. Juliete nu era alături de
el, ci într-o altă cameră, dintr-un coridor. O capătină
de lemn era tot ce avea la dispoziție. După încă o săptămână patroana i-a
scris en-sambă că Juliete fusese chemată la capătul unei
tuse bolnave: nu știa cam când își putea relua lucrul.

Ianebunt. Giering îi cere lui Trepper o explicație. Prizonerul schimbă din nas și murmură: „V-am spus de atâtea ori că: „Indu-ma închis aici treziți neapărat suspiciuni“. I-au dat ocazia să iasă. Două mașini o încadrau pe a sa. Comandoul a fost plimbat prin diverse marșuri până la Teheran...”, cum afirma el — adăuga.

Gărzile îl lăsau să intre singur în magazine, dar suprave-
deau aproape ieşirile.

De ziua Armatei Roșii. Cu ocazia praznicului s-au ținut în
la casa Marelui Șef de către Director. Acesta era semna-
ș-a reluat legătura cu Moscova

Fra mai ales semnalul Marelui Joc. Fără îndoială că trebuia să se renunțe provizoriu la utilizarea prețioasei linii stabilite în timpul intermedului. Într-o dată s-a dus la o linie centrală în jurul căreia se putea organiza un joc. Trepper nu era cunoscută la Moscova.

sunt convins că tu nu lucrezi cu adevărat pentru ei. Tu încerci
a-i tragi pe sfoară...".

— Ce? Vezi și tu că totul e la pământ! —

Transferul a născut o serie de probleme, în primul rând
impunerea Germaniei să plătească pentru repararea
daunelor cauzate de război, de către Franța, din Sursele
naționale.

Prin urmare, al treilea motiv al neînțelegerii este că, în timp ce la noi în țară s-a încheiat războiul, în Germania războiul nu s-a încheiat încă. În Germania războiul a fost încheiat în 1918, dar în România războiul a fost încheiat în 1919. Prin urmare, al treilea motiv al neînțelegerii este că, în timp ce la noi în țară s-a încheiat războiul, în Germania războiul nu s-a încheiat încă.

Încă puțin și nu mai era imposibil ca Măgul Șef să se reîntoarță
utilizabil

Cu Berg era o idilă întreagă. El îi lansase lui Trepoș formula sa favorită: „Eu am fost polițai sub kaiser, pe vremea lui Wilhelm al II-lea, și acum sunt polițai în Germania nazistă”. Între cei doi bărbați începuseră să se închege unele relații de înțelegere reciprocă. Apoi, pentru că rana boala îi smulsesc trei copii, devenise de nerecunoscibil. Când îl vedeai, îl credeai un bătrân. Când vorbea, se vedea că era tânăr. Când se gândea, se vedea că era bătrân. Când se gândea, se vedea că era bătrân. Când se gândea, se vedea că era bătrân.

[illegible]

Cu Giernig era altceva. Trepper ştia că acesta, sub nici un motiv şi niciodată n-avea să cedeze.

I have been thinking of you very much lately, and wondering how you are getting on. I hope you are well and happy. I have been very busy lately, but I will try to write to you more often. I have been thinking of you very much lately, and wondering how you are getting on. I hope you are well and happy. I have been very busy lately, but I will try to write to you more often.

...pe care îl ştia un poliţist foarte bun.

Troppey aff'z est un f... d de la Nouvelle...

dar mai întâi trebuia să ajute la deplasarea trupelor
organizate de Pannwitz. Căci în timpul războiului, în Germania
criminalitatea era foarte mare și se făcea cu încredințarea
venerabilă. El era hotărât să treacă peste unele etape. Pentru el
era cel mai important să ajungă la timp la Marea Neagră
și să participe la operațiunile de înfrângere a Armatei
Roussie. El era hotărât să treacă peste unele etape. Pentru el
era cel mai important să ajungă la timp la Marea Neagră
și să participe la operațiunile de înfrângere a Armatei
Roussie.

De ce să nu se vorbească direct cu Moartea? De ce să nu se trimita un mesaj direct la Moartea Sef?

Înainte de a pleca la Paris, tumultuosul Pannwitz a înfățișat planul său lui Himmler.

Acesta n-a apreciat îndrăzneala. El i-a spus cu voce lui-
său: „Nu! De ce să-l trimitem acolo? Dacă el nu
nu trebuie trimis nimeni acolo; riscul de contaminare e prea
mare”.

Reichsführerul nu este decât un om lipsit de energie, paralizat de frica de inițiativă.

În respectul celui din urmă, trebuie să se înțeleasă că în România lucrurile nu stau la fel ca în Marea Britanie. Dacă în țara noastră, în ultimii ani, s-a înregistrat o creștere a interesului pentru problemele de mediu, în țările din jurul României lucrurile nu s-au schimbat întru bine. În acest sens, a fost afirmat:

Ke... interogată la rîndul lui, afirmă contrariul.

Tubert Panow: Il est à l'élise T. Il expli-
cité à contradiction. P. et me l'écrit. Il est à l'élise
P. et me l'écrit. Il est à l'élise P. et me l'écrit.

se petrec lucrurile la un nivel oarecare! Pannwitz îi dăde dreptate.

Centrul a primit deci un lung mesaj de la Marele Șef. Acesta explica că el este în contact cu un grup puternic de rezistență care se găsea la Hitler și ale căror sentimente erau foarte favorabile Uniunii Sovietice. Dar el nu era competent să rezolve probleme politice. Directorul ar putea să delege o persoană de încredere să se ocupe de negocieri. Întâlnirea era fixată la date succesive în fostul apartament al lui Katz, strada Edmond-Roger.

La prima din datele prevăzute, Trepper este dus acasă la Katz. Acolo are surpriza să-l regăsească pe Raichman, care avea acum domiciliul aici. Cei doi oameni stau de vorbă. Ca și Kent și ca și Schumacher, Raichman îi spune fostului său șef: „Nu se poate, tu nu lucrezi cu adevărat pentru ei”.

Ca și față de Kent și de Schumacher, Trepper simulează loialitatea față de nemici.

Emisarul din Moscova nu vine însă la întâlnire. Asta nu era poate decît o amîinare și Pannwitz nu-și pierde speranța. Înainte însă ca ultima întâlnire fixată Centrului să eșueze, o bombă cu efect întîrziat, lăsată de Giering, explodează în sinul Comandoului. Acesta a fost ultimul triumf al polițistului și se poate că el nu știa nimic de asta: murise deja la Landsberg. Afacerea cu Jucheta îi lasase în inimă un sentiment de mîliciune. De ce femeia aceasta dispăruse subit și fără să lase urme? Se putea admite că „contraspionajul”, neliniștit de soarta Marelui Șef, îi ordonase să se retragă. Dacă asta ar fi trebuit să se întâmple după 23 februarie, Centrul ar fi primit cel puțin un felicitare. 23 februarie. Dacă această telegramă era „sinceră”, Centrul nu trebuia să se îngrijoreze. Jucheta ar fi putut să se retragă în siguranță. Dacă ea nu revenea înseamna deci că telegrama fusese falsă. Moscova nu putea să cunoască de cauza și pentru a nu înșela Comandoul...

Singurul mijloc de a se convinge de adevăr în această situație consta în capturarea lui Fernand Paurol.

Prin Raichman, Giering știa de existența lui Paurol.

Prin Kent, el a aflat funcțiile sale și rolul lui de medier între rezistența și Oficiul Reich. Acesta nu credea posibilitatea lămuririi problemelor politice și a promis să se aplece dacă Moscova știe cu adevărat de funcțiile lui Giering era prea neîncercător ca să nu vrea să încerce și acest sondaj.

Ceștăp al primii atunci cînd s-a lăsat că a plecat pe Paurol din fața lui. Urmărea însă că el să se retragă în siguranță. Giering nu uita că el nu era un polițist. Pentru a-l avea el a pus la punct o cursă de urmărire și se pregătise să facă totul pe care Gestapo-ul nu se sîdea să-l facă să fie predat de Centru.

Reparatorul utilizat pentru mesaje era un mare Marele Șef era într-o zi o pană. Bineînțeles, Comandoul dispunea de tehnicieni capabili să-l repare. În loc să se recurgă la ei, Giering a trimis prin emisarul lui Kent un mesaj în care se făcea Centru de pană și cerea să se recurgă la el. Acesta era un specialist radio din rezistența franceză. Aceasta era o cursă ingenioasă. Închipuiți-vă acum situația Directorului. Dacă acesta mai era în viață de Funkspiel trebuia să se ocupe de asta și de Trepper un specialist. Chiar dacă raportul Marelui Șef îi parvenise și-i dăduse crezare, chiar dacă Directorul știa că Giering îi întinde o cursă, el trebuia să pară că era înșelat și să organizeze contactul cu un reparator. Asta însă însemna să-l sacrifice pe acesta din urmă...

Dar ce conta un om mai mult sau mai puțin? Pentru Giering conta mai puțin, și apoi era vorba de un om care nu putea fi arestat. Angajat într-o pană, el era deosebit de prețios în timpul cu culegerea de agenți.

Mesajul care anunța pana părea verosimil: o rețea fără neccazuri nu există — sau nu mai exista...

Directoratul îl îndoaia lui Trepper un tehnician comunist care, pseudonimul era Jojo. Părinții săi posedau un bar la Saint Denis. El înșăși întinse un atelier unde construia și repara posturi emițătoare.

Namur nu știe că Jojo va duce la Pauriol și dr. Loris a să facă. Greering va părăsi Parisul înainte de a ajunge la capătul misiunii. Comandoului se așază pe lucru. Norocul e de partea lor.

Mereu povestea aceasta a torturilor și a numelor pe care le strălucit. Opuștii mai poate rezista și când războaiele pe să se parasească și sufletul îi se frânge. Jojo îl dă pe Auguste. Auguste îl dă pe Marc și Marc îl dă pe Michel.

Michel duce la Francis — sau François — care se asurase. El e Boudier. Fernand Pauriol, alias Duval, a la Bordeaux. El are teacul pe 13 august 1943. Cum de pe el nu se știe nimic, el așază de urmă Gestapoului ca să chat săptămîni.

Într-o zi a primei săptămîni de septembrie, Berg, nebun de bucurie, a năvălit în camera lui Trepper, urlînd: „Gata! Il avem pe Duval!”

Marele Șef rămase ca trăsnet de această veste și, pentru prima dată, avea impresia că a ajuns la capătul înțelegerii. Ale lăptu. El și sa pazea fi deschisă dintr-un moment în altul și se putea aștepta să se ordone să iasă pentru a fi executat. Nu-i mai rămînea decît s-o sfîrșească cu demnitate.

Fernand Pauriol a fost torturat cu sălbăticie, dar n-a valde. Nu-l antrantarea că el și sa vada soția împușcată sub ochii săi n-a avut efect asupra sa. Un an mai tîrziu fu executat. Militantul comunist Pauriol duse însă cu el în mormînt secretul pe care nu-l aștasera cu atîta înverșunare să-l le smulgă.

Alina, înfrînsese tenele Marele Șef, că prîm o noaptea locuita. Pe 12 septembrie, Berg îl anunță că va pleca.

es, că în sud Funkabwehrul desc pe se se ent ar da un emițător comunist și reușise să intre în posesia copilor telegramelor trimise și primite. Eminentul „distrugător de coduri” Kludow era în drum spre Franța și urma să se ocupe imediat de el. Comandoul era aproape convins că emițătorul descendent nu era altul decît cel care servise la transmiterea mesajului incredintat lui etc.

Dacă emițătorul transmisesse mesajul Gestapoului, înseamnă, în fapt, că transmisesse și raportul Marele Șef și atunci Kludow examinînd copile mesajelor din arhive, avea să descopere repede că mesajul a Rationamentului era fals. Dar să se numească la Trepper ipoteza de aplicare era falsă, căci nu emițătorul descoperit fusese cel folosit pentru transmiterea la Moscova a mesajului la Greering. Cîit despre raportul în trei limbă al Marele Șef, acesta a fost dus printr-un curier la Londra, de unde a luat drumul Moscovei. Trepper n-avea de aple să se lucul acesta, așa că el credea că era pe punctul de a fi demascată. Atunci se hotărîse să iaște o evadare. De șase luni de cînd examina locurile și măsurile de paza laute, reușise să se descurse care erau șansele unei asemenea acțiuni. Riscul era, într-adevăr, foarte mare, trebuiau înfruntate gloantele gavelor slovace. Altă posibilitate nu exista. Chiar în seara aceea, el expune proiectul cău lui Katz.

Acesta refuză să-l urmeze. Soția și copiii săi erau instalați în castelul Billeron, la Maximovici. El servea Comandoului drept ostăteci. Katz a fost prevenit că el va fi executat dacă nu pazea cinstit. El a acceptat să le rîste viața în afacerea cu Julieta, din cauza a ceea ce era în joc, dar nu se simțea în drept să-l condamnă la moarte pentru că se așază pe propria existență.

El va rămîne la Neuilly. Deci, noroc bun bătrîmului său tovarăș!

Kriminalrat Pannwitz, hauptsturmführer S.S., călău al Pragăi, tu care ești acum în viață, în timp ce Katz e mort, mai

În zilele următoare, Georgia de Winter alergă la Paris în căutarea unui lezant în rezistență. O găsește pe ziua de 1° Marele Șef își părăsește vizuina și se întâlnește cu emisarul român. A doua zi, la raportul său, este trimis întocmai la Moscova. După ce este reluat în serviciu și nu scrie la tranșee și în câmp, fiind nu va găsi decât că a fost tras pe sfârșit de război. Marele Șef, cu o armă Trepper ceru să se arate în fața lui și să se explice în fața sa. Se preveni că ea nu va schimba absolut cu nimic planurile Comandoului.

Emisarul îi dădu pilula de cianură pe care o solicitase: nu
vorbind sub tortura

În zorii celei de-a treia zi petrecută la Vécinet, cei doi
amanti sînt treziți de lovituri în ușă. Trepper sare din
fuge la fereastră. Intunericul este aproape total, dar el
zarește un grup de oameni strînși pe trotuar. Loviturile devin
și mai insistente: cineva strigă. Apoi, urmează un interval de
cîțiva clipe în care totul e tăcut. Deodată se aude un
clopot care vine din casa de la sa. Ușa se deschide. Trepper
văd că în fața lui stă un bărbat care ține în spatele
Georgia îl urmează. Îi cere să-l lase singur. Cînd ceilalți vor
intra, el va înghiți pilula. Răsună voci, chemări și Georgu
pe deodată se trezește și se apleacă pe proprietarul pa
cilor. Acesta se pare că vrea să se revină în casa
Georgia îi spusese că pleacă și el venise să viziteze casa cu niște
cărți de poezii. Vor să și înție, dar nu găsesc pe
deodată și zăresc în curtea din fața
avea mai multe șanse de a o găsi pe chirișa sa acasă.

Trepper băgă pilula în buzunar; încă o secundă și ar fi înghițit-o pentru nimic.

Trebuia totuși s-o ștergă

Georgia de Winter a fost convinsă pe deplin că

Textul s-a înghețat înima prin ască lunea lui. Ne tuciram
mult pentru dumneavoastră. Acum trebuie să rupeti legăturile
cu lumea și să dispaiei. E clevat ca o minime Ma
să se dă sece ca el să depaia. Dar de ce aceasta tacea?
Se mai îndoieste oare Directorul de el?

Trepper își aminti de o față a lui Trepper: „Da a evaluat
și l-a avertizat. Moscova vede în el un consilier ca tra-
dor. Vi se va spune că de acum a intrat în spate și că
nu mai e Comandorul fără să știți. Aveți o probabilitate sa
fugăți Central, în caz că a devenit o problemă, nu
numai pentru ca să vă salvați pielea”.

Evadarea lui Trepper a răsturnat traiul dulceag de la Neuilly.

Ieri amical. Comandoul nu mai oferă astăzi decât se-
te și camerele rasina de...
... după Arbates...
... la Pannwitz...
... la Sant...
... posibil...
... el îl ignora...
... pînă să dea de c...
... span...
... pe Katz, sub supraveghere; ele dau același răspuns.

Pannwitz se resemnăcă, se înclină, se le ardeze. El e informat imediat. Pannwitz a sosit. Când îl vede, ea sa ajungă pînă la Surova, unde s-a oprit Pannwitz. El sa incredintat soților Queyrie.

Marele Șef trebuia deci să fugă și de aici

Claude Spaak relatează: „Pe la sfârșitul lunii septembrie a anului 1943, s-a prezentat în locuința mea din Paris strada Beauregard, o femeie foarte în vârstă care venea din partea lui

chii. Din lipsa unei asigurări sigure, salvarea lor depindea de deplasările pe care le făceau.

Și-au petrecut noaptea din 28 spre 29 septembrie la Orașul Leva unde au fost primiți de pastor la recomandarea Suzanei Spaak.

Aici s-au odihnit pînă la orele patru dimineața, cînd au trebuit să plece iar.

Dar unde să meargă?

Apartamentul din strada Beaujolais nu oferea un refugiu sigur. Gestapo putea în fiecare moment să dea peste el, pe care îl cunoștea foarte bine de la o prietenă a mamei, pe care o cunoștea de laudele din Bozula Keene unde sînt găzduiți mai mulți copii de evrei. Georgia se duce să-l sîndeze pe proprietarul pensiunii: acesta acceptă să-i primească, pe ea și pe Trepper. Dar Trepper nu poate să-și ia de oaspeti clandestini. D-na May a Șefului sentiment de se arătate. Pe această vreme alături, se află o altă pensiune de familie, deținută de două doamne liniștite: „Casa Albă”. Aceasta părea mult mai sigură. Prezentat de vecini, Trepper a obținut aici o cameră. Cît despre Georgia, el a hotărît să o pună la adăpost de Gestapo. Cum ea protesta, el i-a răspuns doar atît: „Ascultă-mă, du-te, eu rămîn să regăsesc contactul, pentru că altfel sînt izolat definitiv. Din cauza asta este posibil ca noi să fim foarte departe în străinătate, și nu o să ne mai vedem mult timp”.

Crede el oare, în sinea lui, că au să se mai revadă într-o zi? El nu lăsa de înțeles nici o asemenea sentimente pe care le-a avut cînd a cunoscut-o și toate acestea el nu le-a ascuns de Georgia. Născute o dată cu războiul, relațiile sale cu Trepper vor sfîrși o dată cu el.

Sotii Spaak au ca prietene două englezoaice, Ruth Peters și Antonia Lyon Smith, verisoare care se ascund la Paris la începutul războiului. Cea mai tinăra, Antonia, căsătorită cu un medic din Jonker, lîngă frontiera elvețiană, lăsa

ca să facilitează trecerea în Elveția a suspectilor urmăriți. Acceptă să-l sîndeze și să-l roage să se ocupe de Georgia de Winter.

Trepper tremură pentru prietenii săi, el considera că în fiecare minut petrecut împreună risca să cadă în mîni nemulțumite. Pînă la răspunsul doctorului, Georgia se dăduse să se ascundă într-un satuleț din Beauce, lîngă Chartres. În noaptea aceea ea le-a fost recomandată de una din prietenile sale de la cîrmă de dincolo. Trepper i-a dat o sumă de mîi de franci, care le dăduse pentru diverse cheltuieli. Pentru a fi recunoscută de doctorul din Jonker, Antonia Lyon Smith i-a dat o scrisoare de recomandare.

Despartirea pune o problemă: cine avea să asigure legătura cu Trepper în localitatea Georgia? Antonia a promis o pe bătrîna d-nă May, pe care a cunoscut-o prin intermediul cunoscuților săi.

D-na May era văduva unui om de afaceri, care fusese înaintea de război, ea trăia din depozitele de asigurare ale defunctului său soț.

Veselia și comunicativitatea ei au sedus-o pe Georgia și cele două femei s-au simpatizat.

Dibuită de tinăra sa prietenă, d-na May nu ezită: ajutorul ei este doar acordat unui om înrădit de Gestapo. În casa ei, de familie din Bozula Keene, va intra o „cunoscută” a Materei Șef. În acest fel va fi putut de a se afla în casa a „bolnavului” și să plece la „infirmieră” sale.

Mai rămînea de găsit firul care ducea la rezistență. Sotii Spaak se adresară doctorului Chertok, membru al M.S.A. Națională, nepotul lui Rasmulan, în speranța că el va putea să contacteze rezistența.

După ce i-a ascultat povestind odiscea lui Trepper, Chertok a izbucnit în rîs, spunînd: „Bieții mei prieteni, voi ați dat peste un mare mitocan! Toate acestea nu pot fi decît niște minciuni!”

D-na May l-a prevenit pe Trepper că va profita de oare
câteva zile și să se ducă să viziteze pe vechiul său cneaz la Bette
Charmont : voia să-și ia de acolo niște lucruri.

El a sfătuit-o să nu meargă, dar bătrîna doamnă s-a învîrtit și n-a ascultat.

În legătură cu acest episod, Pannwitz relatează:

Imediat ce mi-au telefonat oamenii lui Lafont, am sosit în mașină și m-am dus acasă la d-na May. Ea era furioasă și s-a repezit la mine strigându-mi injurii și m-a lovit puternic în fluierul piciorului drept, cauzându-mi o mare durere. Abătut de durere și m-am aplecat să-mi frec piciorul. A

1. The first part of the paper is devoted to the study of the properties of the function $f(x)$ defined by the equation

Până la urmă oamenii lui Lafont au reuşit s-o stăpînească.

Aşa că, în cele din urmă, am rămas interzise pentru o vreme. Într-una din zile îmi ieşisem tare de tot din fire şi s-ar fi terminat foarte rău.

D-na Mav avea un fiu. Amenințată că va fi ucis sub ochii

Marele Șef îi spusese : „Dacă sînteți arestată, vă rog să rezistați numai două ore : atunci voi ști că vi s-a întîmplat ceva și voi vedea ce e de făcut”.

[illegible]

Omul Command al la Eregla Rone. Te por sora sa si
te vrea vita in strada Beaulieu. Si la arde sipte e noapte

[illegible]

la urmă să-l întrebă :

— Dar dumneavoastră unde mergeți?

→ Nu gtiu.

Suzana Spaak s-a înapoiat la orele nouă seara. Încunostin-
tându-și că se duce la o masă în care s-a anunțat
prezența. Apoi cei doi soți, împreună cu copii, s-au dus să se
cinească la restaurantul K. L. L. în apropierea
tamentului din alcea Matignon.

Noaptea aceea, Marele Șef a petrecut-o sub clar de lună.

Obținut pentru soția și copiii săi o autorizație de plecare în Belgia.

... ex-directorul firmei Smexco. — NA

A doua zi, pe 17, el și soția sa au plecat din Gara de Nord spre Sud și el a rămas în Gara de Nord, întrucât ea a plecat cu trenul pentru a se întâlni cu Sădău în orașul de frontieră. Sădău a spus că nu aveau dreptul să se joace cu viața copiilor lor.

Pe 18, Marele Șef și Sădău au plecat din Gara de Nord spre Sud și el a rămas în Gara de Nord, întrucât ea a plecat cu trenul pentru a se întâlni cu Sădău în orașul de frontieră. Sădău a spus că nu aveau dreptul să se joace cu viața copiilor lor. Trenul începe să se miște de plecare.

Suzana îi mai spune o ultimă dată: „Te augur că exagerezi! În opt zile, sînt înapoi! N-are a-o mai revadă niciodată

În acest timp, Marele Șef se îndreaptă spre biserică din Viteaz. Acolo, el se întâlnește cu un alt membru al rețelei de rezistență, Grou-Radenez, membru al unei rețele de rezistență care depindea de Londra.

Contactul, organizat de neobosita d-nă Spaak, era destinat să completeze un eventual eșec al eforturilor lui Chertok.

Trebuie să se înțeleagă că, în Gara de Nord, el nu a avut timp să se întâlnească cu Sădău în orașul de frontieră. Sădău a spus că nu aveau dreptul să se joace cu viața copiilor lor.

În fața bisericii, un Cătroen negru — marcă folosită cunoscută de Gestapo

Grou-Radenez, după cum a aflat ulterior Marele Șef, fusese arestat pe 11. El a fost arestat în Gara de Nord, întrucât ea a plecat cu trenul pentru a se întâlni cu Sădău în orașul de frontieră. Sădău a spus că nu aveau dreptul să se joace cu viața copiilor lor. Trenul începe să se miște de plecare.

La 17, de plecare al lui Sădău. Sădău a plecat din Gara de Nord și el a rămas în Gara de Nord, întrucât ea a plecat cu trenul pentru a se întâlni cu Sădău în orașul de frontieră. Sădău a spus că nu aveau dreptul să se joace cu viața copiilor lor.

Amplasamentul este gol. Spaak se instalează într-un fotoliu și el a rămas în Gara de Nord, întrucât ea a plecat cu trenul pentru a se întâlni cu Sădău în orașul de frontieră. Sădău a spus că nu aveau dreptul să se joace cu viața copiilor lor.

Spaak parasește imediat apartamentul și se duce să se întâlnească cu Sădău în orașul de frontieră. Sădău a spus că nu aveau dreptul să se joace cu viața copiilor lor.

Dar oare Marele Șef n-a fost și el arestat? Dacă mai este în viață, el va fi arestat. Dacă nu este în viață, el va fi arestat.

Sădău are ce să facă în Gara de Nord, întrucât ea a plecat cu trenul pentru a se întâlni cu Sădău în orașul de frontieră. Sădău a spus că nu aveau dreptul să se joace cu viața copiilor lor.

El a plecat din Gara de Nord, întrucât ea a plecat cu trenul pentru a se întâlni cu Sădău în orașul de frontieră. Sădău a spus că nu aveau dreptul să se joace cu viața copiilor lor.

El n-are posibilitatea până la data de 22 a lunii în curs să se întâlnească cu Sădău în orașul de frontieră. Sădău a spus că nu aveau dreptul să se joace cu viața copiilor lor.

Ce e de făcut?

1535 fa a venit? De ce nu l'ine la carent cu demersurile sale? De ce se grăbea să vină? Dacă a venit are după el în care toată lumea își distruge nervii și-si pierde timpul? O are în vedere? Nu se poate? Oare să facă el ordine și în aceea privință.

2) Trepper a trebuit să l'întîlnesc pe Spaak în fața bisericii Trinité.

Rata de la Marele Șef dura de șapte zile. Măineca pînă la sfîrșit doborîrea pe care o putea să facă o viața epuizată de vinat hăituit.

Oficiu de la Trinité nu mai revenise cu siguranță și el pe omul de încredere pe care îl avea, bine îmbrăcat și înarmat la el, el mai s'ar putea să-l încheie cu el contracte de mai multe milioane și să-l inva să vină șampanie prin cablo-tele de noapte...

Întîlnirea de la Trinité era prevăzută pentru orele cinci seara. Dar Trepper nu se văzuse de la Spaak de pe 15 octombrie.

Va veni el oare la întîlnire sau va veni Gestapoul în locul lui?

La ora 22.00 de 20.10 secesse Claude Spaak, nu am rămasit asvînat aici cu căca Miron în praia celui mai s'ar putea prezenta. Hm... m'ar putea să devină pentru ea să recunoască locurile. Era nouă fără un sfert cînd am sosit la Trinité.

Ca mama întîlnirea de la Trinité am fost în fața porții sece. După un timp l'am văzut pe Trepper apărînd dintr-un loc și venind spre mine. Am căutat unul în brațele celui... Apoi pentru a nu atrage atenția asupra noastră am intrat în străduță puțin circulată.

Spaak l'a anunțat de plecarea lui în Belgia... avararea întîlnirii de la Bourg-la-Reine, dar Trepper s'a...

...de pe perennanțele sale de o săptămîna, conștințind
...mai bine: mi-am găsit un adăpost.

Pioasă minciună: Marele Șef considera că familia Spaak... de el pentru el, nu voia să mai fie și în conștințare... pentru Claude Spaak. În realitate însă, nu avea...

După ce s'a despărțit de acesta, Trepper a oprit un vehi... a îndreptat spre gara Montparnasse. Nu era... de... acolo, dar voia numai să stea să se odihnească citeva... ca și Spaak ca să vină la Trinité, a trebuit să-și în... Aggravată de o mare... ca ner... il făcea să fie la un pas de depresiune.

În... care se zădărnica... și ha... Și mai era și întîlnirea aceasta care l'a... de o să petreacă noaptea? La cota cea din velo-taxi... Cichistul — un bătrîn fără vîlge... de înfați... Pina la urma Trepper... ca nu... unde să se ducă. Celălalt entă, apoi murmură:

„V-aș invita cu plăcere să veniți la mine, dar trebuie să... cursă pe ziua asta”. „Da a vrei să plătească această... cursă și mă duceți acasă la d'arrestarea” a răspuns Trepper.

A fost de la bătrîn la orele patru din noaptea... puțin... perspectiva a d'arrestarea de ore de plimbare pe... la capătul... se va... problema de a găsi un adăpost pentru o noapte.

...la 22.00... Charles Le... captiv de a... Trepper și Claude Spaak... se aruncă într-o... Bourg-la-Reine

E noapte. Trepper, obosit peste măsură, se hotărăște la o imprudență caracteristică lui.

Pe cînd era la Sinex — i se părea un secol de atunci — medicul său îi prescriesese o serie de injecții pe care i le făcuse, cu mîna recomandată de Alfred Corbin. Aceasta se numea Lucia și era foarte săritoare la nevoie.

De ce nu i-ar cere azil? Argumentele pledau însă împotriva unei asemenea acțiuni: mai întîi pentru că s-ar fi putut ca numele ei să fi fost dat de Corbini o dată cu acela al dentistului Macélate și a altor, desigur, se află în atenția Comandoului.

În al doilea rînd, era riscant să pătrundă în imobilul în care lucra Lucia pentru că acolo se afla și cartierul general al colaboratorului Marele Deat, șeful Adunării Naționale. Pe palat prinzeste în holul imobilului făcînd de pază, zi și noapte, o gardă înarmată.

În al treilea rînd, imobilul respectiv, situat pe strada Surene, se afla foarte aproape de intersecția cu strada Saussaies, pe care, de asemenea, la o mică depărtare de aceeași intersecție, se găsea clădirea în care era instalat Comandoul și unde fusese ținut și Trepper mai bine de șase luni.

Năntreținînd alta posibilitate, Marele Șef se hotără să înfrunte toate aceste riscuri. Ajunse în imobil fără să aibă nevoie de ajutorul de cordial al gărzilor lui Deat, sună la ușa Luciei. Aceasta îi deschise și îl invită să intre. Înăuntru, Trepper răspuse: „Nu știu dacă știți că eu sînt evreu. Nimeni m-au auzit și m-au dat într-un loc de concentrare, de unde am reușit să evitez. Am putut să mă ascund cîteva zile în crăda riscurilor pe care le comportă aceasta?”.

Spre marea sa surpriză, Lucia îl privi parcă uimită, iar fata sa cîpătă o expresie de mirare și izbucni în lacrimi. Apoi, cu o remușcătură de sapine, îi spuse: „Cum îndrăzniți să puneți o asemenea întrebare? Se înțelege că am să vă ascund!”.

Marele Șef respiră ușurat. Cel puțin pentru cîteva zile va putea să se odihnească. Dar, sunetul student al sînerii îl făcuse să se sperie în puștoare. Lucia se duse să deschidă ușa și să îl lăstească. „Nu vă speriați, este un șef al rezistenței. Vine să petreacă noaptea aici”. Neplăcut surprins, Trepper îi spuse: „Nu, așa nu merge, va trebui ca unul din noi să plece”. Fata făcu prezentările. Între cei doi oameni acela locuind se scurta în șoptă după care noul venit o asigură pe Lucia că el mai dispune de o ascunzătoare de rezervă și se retrase.

Pannwitz primi de la Marele Șef o a treia misivă

Acesta relua, pe un ton și mai vioi, reproșurile exprimate în celelalte două: „Nu-ți dai drumul la nimeni din poartă, nu-ți dați, să înmulțiți numărul arestaților. Între altele, este imposibil să se lucreze scris ca dinainte. Va trebui să înțelegeți că nu trebuie ca nimeni să poată să vină în vizită, înafară de”. De altfel, oamenii pe care i-am trimis să se ocupe în afacerea noastră și asta din nou, să nu se dea drumul, am să știu că însoțim Marele Șef.

Să elibereze pe prizonieri? Pannwitz ar fi putut să se gîndească la acest lucru, dacă Marele Șef nu l-ar fi pleșărit cu o amenințare: „Îar face un raport asupra deosebită și de pe lângă Moscova.”.

Nu se lăsa drumul pînă ce nu se va convine. Într-o zi, la fazarul, ei sînt ostatici. Să nu se lăseze drumul, el are speranța — din ce în ce mai frică — că el are să-l prindă pe Trepper. Pentru moment, vîntoarea continuă.

Senarostul celebru, Charles Spack, fuge la Candel, la Paris, soția sa e capturată și ea e dată ca el. Pannwitz îi dă repede drumul: era însărcinată.

În Belgia Gestapoal îi înbata pe cei care erau în familie. Se poartă apoi la șantajul obșnuit. De la un timp, totuși,

pe Suzana, toată lumea va fi împușcată. Cineva cu inima mai slabă da adresa dintr-o Suzana Spaak e arestată pe 8 noiembrie.

Pannwitz nu știe că ea deține cheia care deschide ușile către organizația clandestină de toate felurile. El crede că a arestat o persoană distinsă, dar puțin realistă, care s-a lăsat compromisă de Marele Șef așa cum s-a întâmplat cu saroile de la Saint Germain, cu doamnele de la Bourg-la-Reine, cu bătrâna doamna Mayer cu d-na Quesne. Când va afla de la a doua oară mult timp mai târziu despre adevăratul rol al Suzanei Spaak în rezistență, Pannwitz va exclama șocându-se: „Ah, m-am tras bine pe statură femeia asta, cu acele ei încredințări!” Și când te gândești că nu se măcară să nu vorbească despre isprăvile sale!”

Al treilea frate Spaak, Paul Herr, era ministru al afacerilor externe al guvernului beghian în exil la Londra. Aceasta înțepănare a războiului născut de război îndemna la prudență. Pannwitz era atât de sensibil la acest fapt, încât el a cerut a doua parolă, corespunzător de război al Wehrmachtului, să asiste la toate interogatoriile Suzanei Spaak, pentru că el sa putut eventual deveni cunoscută cu care va purta. Aceasta era o violare flagrantă a secretului pe care trebuia să-l păstreze Comandamentul, dar totuși săr considerat că era rezonabil să-l lăse să se regăsească pentru viață. Rezultatul la Pannwitz de la Paris nu mai semăna de loc cu cel de la Praga.

Pe 17 noiembrie toate serviciile de poliție franceze au primit această telegramă. Cautatul pe Jean Gilbert, Agent al rezistenței, s-a strecurat în organizația polițienească. A fugit cu documente. Pînă deținu cu ocazie pret Raportul lui Lafont. Următoarele semnalațiunile și o fotografie a lui Trepper, alias Jean Gilbert. Pe capul lui s-a pus un preț. Prima ofertă se va naște de trei ori în cursul lunii viitoare. Termenii telegramelor au fost cîntăriți cu grijă.

Nu se făcea aci nici o aluzie la Gestapo. Dimpotrivă, totul lăsa să se creadă că era vorba de o afacere internă a poliției

franceze. Un provocator se strecurase în vîntul său și furase documente.

Paralel, toate oficiile și sub-oficiile Gestapo, în toate sectoarele și subsectoarele Abwehrului, toate organismele militare, administrative sau economice ale ocupanților au primit un cușor împodobit cu portretul Marelei Șef și însoțit de această notă: „Spion foarte periculos. Fugar!”

După două luni de la evadare, Pannwitz lansase deci pe armele fugarului polițiile din cele două țări.

Accasta însemna că el nu mai spera că va putea lăsa în urmă Marele Șef? Evident, și nesigur că acesta va rămîne mult timp cît Trepper se va lăsa la mîna scrisorilor cu adrese, cu vag și la telefoane „evazive”. El putea să nu dădă rîndul său gloriu, să lase Marele Șef să continue săr să-l distragă sără la lășițe sau să aiba lafate de cap. Intuitiva trecere în mîna sale și tocmai asta nu putea accepta Pannwitz. Pentru că el nu puteau depinde de capriciile comunistilor evadati, ci ar dacă acesta era Marele Șef.

Și apoi, el are treizeci și doi de ani: vîrsta la care preferi mai degrabă să retezi nodul gordian decît să încerci să-l deznozi.

Încercarea de a-l captura pe Trepper era a tuturor polițiilor din Franța și Germania nu va putea fi evitată fără consecințe. Ate de mîi de afișe lipite pe peretii birourilor, așezate la locurile de cantare trimise din belgiug vor avea loc să-l trezească pe adversar, chiar dacă „contraspoanalul” alit de laodit nu este cît un mit. Rezistența nu avea nevoie de aceste afișe ca să se răzvrătească. Deși Pannwitz știe toate acestea, de așeză totuși afișul. El își creează greutăți în deplină cunoștință de cauză.

Într-un timp la Centauri, s-a semnalat de Kent, prin care acesta cere permisiunea de a merge la Paris pentru că are impresia că rețeaua nu funcționează bine și că are vreo șase alte motive. Permisunea i se acordă. Pannwitz trimite apoi un mesaj prin care Kent își exprimă nedreptatea că se întâmplă cu Trepper. Văd peste tot afișe prin care este că

tut. Se zice că ar fi evadat dintr-o închisoare germană. Rapunsul Centralului: „Evitați-l pe Trepper. Rezistența să nu i dea nici o bucată de piine. Pentru noi el este un trădător”.

Pannwitz și-a atins scopul: a reușit să smulgă inițiativa din minile Marelui Șef. Acesta nu va mai putea să-l amenințe sau să denunțe Funkspielul: orice ar spune și orice ar face Moscova nu îl va mai crede. Lovitura dată de kriminalrat l a eliminat pur și simplu din partidă. El este neutralizat.

Interesantă operație, dar care scapă din vedere cel puțin o anumită consecință: telegrama lui Kent a demonstrat Centralului că Trepper era de luni de zile, în minile Gestapoului și că toate mesajele radio ale Marelui Șef nu erau altceva decât o încercare de intoxicare germană!

Toate fundațiile Funkspielului sunt în acest fel distruse dintr-o singură lovitură. Indispensabila încredere a Centralului de tabloulă lobind la de Goering este anihilată de succesul său.

TANDEMUL PANNWITZ — KENT

Anul 1943 este pe sfârșite. Apropierea Crăciunului și mai ales anunțul vizitei neașteptate a lui Goering a făcut pe „soa-recii cenușii” să se agite.

Caprinși de o frenezie gospodărească, ei lustruiesc fiecare centimetru pătrat din imensa clădire „Naveau” ce să e reprobent, a luate d na Quevrie: aproape totul fusese fre ut cu c a mida”.

Goering își începe inspectia. Zburdele lăncșator spre Patrick și se îndreaptă spre alte plăci. Iar în secret probabil mult data i se ar fi dezvaluit că acest „pășăbănd” cu păvrea vioaie, era fiul adoptiv al șefului Orchestrei Roșii.

La obiceiul german, prindele pite, c n n de d r d r Crăciunului sînt pline de sărbători, de banchete.

Bucă hranită, odihnită, d na Quevrie nu și face pr a multe gr a pentru mama și soțul său. Să se lă d la regulu veșt v d a toare. Pe 24 decembrie, în 1943, C a amulu, a c l o p r e c e somptu asă: șampania se d r a cantitate rapre nante.

D na Quevrie a luat loc la dreapta comandantului. La fel ca toată lumea, ofițerul îl adoră pe Patrick, ca e în pape mereu cascheta pe cap și-l trage de braț urlind: „Ei, soldat!”

Se străduiește să spană cât mai puține lucruri. Cum oboseala o face să se îndoaie de spate, Berg o repede cu asprime: „Dar stați dreaptă, doamnă!”

Au dus-o înapoi la Neuilly, epuizată. Această ședință în care fiecare din frazele sale năsea să-l ducă pe un om la moarte va rămîne ca una din cele mai îngrozitoare amintiri ale sale.

Într-o dimineață a aceleiași luni, doamna Queyrie e trasă jos din pat de un agent al Comandoului. I-a ordonat să-l încredințeze pe Patrick vecinilor și să-l urmeze. Doamna Queyrie intra în sala de așteptare a tribunalului la orele șapte și jumătate dimineața. După ea au mai venit două femei, care s-au prezentat „proprietarele pensiunii de la Boulog-la-Reine”. Doamna Queyrie le întrebă: „Știți cumva ce vor să facă cu noi?”

„Azi se judecă procesul!” Ele îl așteaptă cu o seninătate totală, convinse că nevinovăția lor va fi recunoscută. Se înșală. Atît ele cît și doamna Parrand, directoarea „Casei Albe”, sînt condamnate la deportare.

Numai una dintre cele două surori va mai reveni.

Doamna May a fost condamnată la moarte, dar a fost grațiată de Göring.

Suzana Spaak a fost, de asemenea, condamnată la moarte. Patru după aceea soacra sa, doamna Spaak, a primit de la ea o scrisoare lungă, scrisă la Lisabon. Suzana îi povestea viața ei în închisoare. În celălă trecutase cu două scobitori o cravată pentru a fi și să renunșe să cultive într-o crăpatură de la fereastră o floricică pe care o lăsa înăuntru un pic în fiecare zi. După condamnare expedie soacrei sale o scrisoare în care cerea să i se transmită lui Claude o propunere a Gestapoului: dacă acceptă să se predea, soția sa va fi grațiată și eliberată. Nici el nu va avea de altfel, de suferit: ei se vor măgăni doar să i spună cîteva întrebări, după care i se va da drumul acasă, cu singura obligație de a se prezenta la intervale regulate la comisariatul de poliție din cartierul său. Suzana termina scrisoarea implorîndu-l pe soțul său să se predea spre binele ei și al copiilor lor.

Doamna Queyrie n-a fost introdusă în sala de audiențe decît la sfîrșitul după-amiezii. Îl văzuse între timp pe soțul său bușumflat și palid la față. Se întreținuse, de asemenea, și cu avocatul lui, un ofițer german simpatic, care vorbea perfect franceza.

În fața curții, ea și-a susținut depozitiile anterioare: este adevărat că ea servește drept doică pentru copilul Marcelui Șef (așa Gestapoul e sigur de paternitatea Marcelui Șef) și că l-a gardat pe Trepper timp de o săptămînă, dar ea nu știuse nimic de activitățile sale. Au achitat-o.

Pe 21 aprilie, Margareta Barcza a născut un băiat, cărui a pus numele de Michel. Atît înainte de naștere cît și după aceea Margareta circula uneori prin oraș fără să fie supravegheată. „Aș fi putut să evadez de o sută de ori, precizează ea, dar știam că au să-l ucidă pe Kent...”

Nu se știe. Rusul devenise prea prețios. Afară de colaborarea sa la Marele Joc, el era pe cale de a înalptui cu succes o mistificare magistrală în detrimentul rezistenței.

Totul a început printr-un mesaj al Directorului: „Lucrați adăpost pentru noi Oskars Waldemar, alias Solja, fost general leton. A luat parte la război, alături de republicanii spanioli. Transmitea informații asupra deplasării trupelor germane. Avea o rețea și noi i-am dat un emițator. Nu i mai cunoaștem adresa, dar locuia în trecut la Paris, la un dentist. Spuneți-ne dacă cunoașteți ceva despre el și natura activității sale. Fiți prudent. Verzii¹ s-au interesat foarte mult de activitățile lui”.

Acest mesaj i-a fost trimis lui Kent la 14 martie 1943, la patru luni după arestarea lui Trepper. Göring, care mai conducea încă Comandoul, a întrevăzut aici posibilitatea de a pune mina pe o nouă rețea sovietică: Gestapoul a primit ordin să l

¹ Porocla favorită a Directorului dată germanilor. — N.A.

caută pe Ozols. Directorul îi ordonă să ia legătura cu el trimițându-i o scrisoare semnată „Z”.

Kent i-a promis în scris lui Ozols să îl întâlnească la 1 aprilie 1943 la cafeneaua Dupont.

Generalul s-a dus la întâlnire. N-avea nici un motiv să nu se încreadă în interlocuterul său, pentru că acesta își semnasese scrisoarea „Z” cerând de recunoaștere fixat de Centru pentru o eventuală schimbare de contact. De altfel, câteva fraze aveau să-l încredințeze definitiv că avea vreo îndrăzneală. Kent ca să-l încredințeze, i-a zăbovit să vorbească „modernă”. Din cauza diferențelor de pronunțare intervenit după 1918, și a influenței și a conștientizării unei diferențe tot atât de pronunțată între rusa vorbită înainte de revoluție și rusa „modernă”, ca între engleza vorbită în Marea Britanie și cea vorbită în America.

Ozols este deci ferm convins că are de-a face cu un ofițer sovietic și nu cu un emigrant aflat în serviciul Germaniei. El se joacă și-l încredințează pe un combatant în Brigazile Internuționale, care s-a refugiat în Franța după înfrângerea republicii. În 1940, atunci când mergea alături de ambasadorul sovietic la Paris l-a însărcinat cu crearea unei rețele de informații.

Ozols a recrutat o duzină de agenți și a început să trimită rapoarte. Cu timpul, sovieticii au parasit Parisul și l-au încredințat un emițător, dar Ozols n-a reușit să descopere un „pianist” experimentat și încercările sale de a lua legătura cu Moscova au rămas zadarnice.

Presimțind încetul cu încetul că Gestapoul era pe urmele sale, l-a dat din nou în fugă și era arestat și a dus să se ascundă în Normandia până în 1943, când a venit la Paris. Acum era de acord să lăsa să aibă loc întâlnirea lui Kent în ordonă să aibă o misiune de rețelă și să completeze recrutările tehnice ale serviciilor franceze pentru a face o rețea de informații cu caracter politic, economic și militar.

Îi dă un avans de zece mii de franci. Salariul său lunar va fi de douăsprezece mii de franci. Patru luni mai târziu, în de-

cembrie 1943, Ozols e pus în legătură de o prietenă cu Paul Legendre, capitan în rezervă, în vîrstă de șizeci de ani. Acesta fusese timp de trei ani șeful rețelei Mitradat care acționa în regiunea Marsilie. Mitradat a fost una dintre cele mai importante organizații de rezistență franceze.

În primăvara anului 1943 o ofensivă a Gestapoului l-a obligat pe Legendre să fugă și s-a refugiat la Paris și a luat legătura cu șefii săi.

În ianuarie 1944, Ozols a organizat o întâlnire între Legendre și Kent. În cursul conversației, Legendre menționează că soția sa a fost arestată și deportată. Cei doi își exprimă compasiunea și se promite să se ocupe de nenorocita. Fără îndrăzneală, Legendre credea că întrucât asta era o laula, șeful de prestigiu al soției lui a fost eliberată câteva zile mai târziu. După aceasta, plin de admirație față de puterea ofițerilor de informații sovietici, capitanul Legendre a fost total captivat de Kent. El i-a dat lista completă a fișelor sat agenți din Marsilia. De acord cu Kent el hotărăște să împartă Franța în opt regiuni militare. Legendre va conduce regiunile Marsilia și Paris. În sud, trupele sale erau deja gata de acțiune. În regiunea pariziană, recrutația și încadrarea avansau din plin. Legendre înrolează în grupa sa pe Maurice Violette, fost ministru în Franța, și pe primarul din Dreux.

La început nu era vorba decât de o operație clasică de pătrundere și de manipulare a rezistenței. Dar, în primăvara anului 1944, o dată cu zvonurile din ce în ce mai precise despre iminența debarcării aliaților, în spiritul inventiv al kriminalratului Pannwitz ia naștere un proiect de o uimitoare îndrăzneală: să utilizeze grupurile lui Legendre pentru ca să transmită Gestapoului, după debarcare, și din interiorul înșelăciunii aliaților, informațiile de care Cartierul General ar avea, eventual, nevoie ca să-și organizeze contraofensiva.

La această frumoasă muncă este întrebuințat Kent, după nașterea fiului său. E nevoie aici de șiretenie și îndemînare.

INAPOILREA EROULUI

În octombrie 1944, două luni după Elberfeld, la Paris a sosit o misiune militară sovietică care s-a instalat mai întâi în localurile fostei ambasade a Letoniei apoi în cele ale ambasadei Estoniei din bulevardul Lannes.

Misiunea militară era condusă de locotenent colonelul Nikov. Marele Șef lua de îndată contact cu el. Se înțelegea că Trepper va pleca la Moscova cu primul mijloc de transport disponibil. Așteptarea nu era să fie lungă. După eșecul născut de a-l angaja Franței, Wehrmachtul se adunase pe Rîn și Elba înaintea ca ahaiilor. Pacea întrevedea pentru timp scurt amânase pînă la primavara viitoare. În aceste împrejurări era evident că o restabilire în scurt timp a comunicațiilor între Paris și Moscova nu era de așteptat.

Trepper își ocupa timpul cautîndu-i pe cei da reținuți care scapasera de Comandă și încerca să descopere soarta celor care fuseseră arestați.

La castelul Billerion, la doamna de Maximilien de Lamoignon, soția și copiii lui Katz.

Însoțit de doamna Katz, el și-a petrecut ziua de 29 octombrie la familia Quervic, era aniversarea lui Patrick. După amiaza a ele trei zile a dus copilul la hotel Méditerranée.

... pe Lina...
... în fata Sa...
... zile de la s...
... din nou. Que...
... să le...
... să revină într-o zi. La...
... un avion...
... rezervat un loc. Ea
luă valizele și plecă la aeroport.

... pe un drum...
escală la Marsilia, Cairo, Teheran și Baku

În sfârșit, pe 14 ianuarie, la orele patru după-amiază, avio-
nul ateriza pe un aerodrom mic de lângă Moscova.

În... de... Marcel... ultima...
Rusia

... de...
... de...
... la aerodrom. Ea...
... A fost...
în biroul Directorului. Dialogul lor a fost scurt:

— Care sînt proiectele dumneavoastră de viitor? a între-
bat Directorul

— Înainte de a vorbi de viitor, am putea vorbi puțin și
de prezent. De ce na mai crezi de la
început? Cum de ați putut lucra atât de lamentabil? Nu v-am
avertizat eu?

— Ați revenit ca să ne cereți socoteală?

— De ce nu?

— În cazul acesta, lucrurile nu se vor rezolva în biroul meu

„VICTORIA CÎNTIND...”

Abia fusese Parisul eliberat că Reiser o și convoacă din nou
pe Georgia pentru ca să o anunte. Situația se agravase. Nu
e imposibil ca ei să încerce să vă facă să evadez. Înțelegeți deci
că eu nu văd obligat să vă trimit la închisoare. La na și la dăa
prețina nu vă sînt în pericolul evadării, dar fapt este că eu
însuși se gîndea să facă. Reprezentanții Comandoului nu puteau să
se mai abțină asupra lui Patrick. Reiser, cu hotărîrea sa pra-
dentă, i-a luat orice speranță.

Totuși, perspectiva de a se înapoia în celulă n-o face să
dispere. Dimpotrivă, ca și la Neuilly, ea preferă închisoarea
posturii ambigue de captivă pe jumătate liberă.

Trecu deci pe la Ella Kempka, gardianca sa germană, și
la lucrurile și se duse cu inima destul de ușoară spre închisoare
trădătoare. Prima schimbare fu înlocuirea regulilor de sepa-
rare: fu introdusă într-o celulă cu alte cîteva deținute

Așa a început calvarul său, ale cărui etape au fost Frank-
furt, Leipzig, Ravensbrück, Frankfurt pe Oder, Oranienburg
Sachsenhausen

Cunoșcu soamea, frigul, bătaia, munca epuizantă la săparea
tranșeeilor și a șanțurilor antitanc. Disperarea o complexează în
viața sa în timpul... dăruirea sa...

a fi înpușcata încercînd să evadeze decît să mai suporte chinurile detenției. Colana deținuților este aproape în permanență în mișcare, mai ales noaptea, cîci frontul înaintază mereu spre marea Germaniei. În aceste condiții sub protecția întinericului se putea încerca. Momentul propice se ivi la trecerea pe lângă un sat. Intră în loc unde dintr-un cotău spre stînga, se desprinsese din colana, intra într-o curte și se ascunse după un zid. Nu fu observată. A doua zi intra într-o fermă, unde locatarii, înbracați în haine de sarlatoare, așteptau sosirea sovieticilor. Acesta era sfârșitul așteptatului prădus de tunurile lor acoperind totul. Spre seară, în sfîrșit, sosiră...

Georgia a fost repatriată pe 15 mai 1945.

Cînd a sunat la ușa casei din Suresnes, doamna Quervier și Patrick erau în vizită la vecina din față.

Patrick își revăzu mâna de la spate și izbucni în plîns. Doamna Quervier a găzduit-o optsprezece luni, pînă cînd îl regăsi pe bătrînul baron Jasper, revenit de la Mauthausen.

Doamna Jasper murise. Comandantul lagarului său comiseră o zi creșterea unui centru special pentru bătrîni și bolnavi. Într-o zi planurile lui sale, care se dăduse volentei lui Jasper, pe care a salvat de la camerele sale de gază.

Georgette W... își amintea simțămîntul cu aceeași a lui Jules Jasper. A murit în Cevennes pînă la moartea bătrînului domn.

Doamna Quervier... Georgia se căsătorise cu un aristocrat pe Jules... care dăduse tot în Cevennes. Acesta nu... pe Georgia săguta în bătrîna casă fortăreață ancorată la poalele unui munte.

Cu dat de tină nău, avut și femeia aceasta atît de puțin faimă pe din războiul secret, pentru închisare, singurătate și care lăsa să se auză pentru că, într-o zi oarecare a anului 1944 lăsa să se auză la mîșcare, într-o pușerie din Bruxelles, în fața Marelui Șef...

Eliberat din lagărul din Mauthausen, prea tîrziu pentru a salva pe Henri de R... pe R... pe Charles D... fratele său Nazarin murise la Dachau de... a războiului, precum și pe mulți alții.

Robert Corbin, Jean Pavne, Bill... Keder, Louis... Kainz, d... Poincarré și Henri Seghers supraviețuiesc însă.

Cît despre soarta celorlalți nu se știe nimic. Printre aceștia se află și Makarov, alias Carlos Alamo.

Acesta fusese condamnat în februarie 1943, de Curtea marțială, prezidată de Manfred Roeder. În perioada...

Da, în timpul războiului... a fost... a afla în minile americanilor, a povestit... de construcție o poveste creată... el ar fi descoperit în dosarul lui Makarov că acesta era nepotul lui Molotov, ministrul de externe al Uniunii Sovietice. Aceasta înțelime investea evident pe condamnat cu o importanță specială: executarea lui ar fi cuprins o semnificație politică.

Roeder l-a anunțat atunci imediat pe Göring și i-a sugerat că ar fi mai bine să-l lase în viață pe Makarov, fie pentru un schimb cu rusa, fie pentru că execuția lui să nu se azeze în calea eventualelor negocieri cu Moscova. După cum spune Roeder, Göring a găsit că fiind jaste propunerile lui și a ordonat să-l închidă pe rus într-un lagăr de concentrare. Aici a fost înregistrat cu numele de Kokorin, după război el va fi însoțit în...

În... 1945 eliberarea unui grup de... tea printre ei și pe un... care are Kokorin, că nu există nicio certitudine că acesta era unul și același cu Makarov.

Un om l-a cunoscut pe Kokorin în... tanal Pavne-Best de la Intelligence Service — unul din cei ofițeri răzbi de către SS... a Veni... pe...

Dupa capturarea sa, Payne Best fusese inchis in lagarul de la Sachsenhausen unde Gesta pozeaza prizonierii sai cei mai de seamă.

La începutul anului 1948, el l-a văzut apărind aci pe faimosul K. K. Korn. Acesta venea de la secția lagarului unde erau inchisi prizonierii de război. El avusese drept tovarăș de detenție pe fratele lui Stalin, aviatorul doborât în spatele liniei germane încercaseră împreună să evadeze, dar tentativa eșuase.

K. K. Korn i-a povestit lui Payne Best ca el fusese parașutat în spatele frontului german pentru a conduce un grup de partizani, dar că fusese prins imediat după ce atinsese solul.

Cînd l-a văzut Payne-Best, mai purta încă uniforma Armatei Roșii și pășea cu oarecare dificultate intrucît îi degeraseră degetele de la picioare și pentru a le amputa. El era în vîrstă de douăzeci și doi de ani, deci mai tînăr decît Makarov.

Dupa eliberarea din lagar de către americani, i s-a pierdut numele. Lui Payne Best el îi înmăntasese hîrtia de a nu se mai întoarce în Uniunea Sovietică intrucît în acea vreme țara ce se accepta să devină prizonierii nazista erau azcapi. Manfred Roeder, alinau înca Makarov la vremea în prezent în cadrul serviciului sovietic de informaii. În acest sens el aduce ca argument o întîmplare din anul 1948.

În luna octombrie a aceluia an, contraspionajul american în Germania a fost pe urmele Fritz Eck Klecka, care își relua serviciul la sovietici după ce fusese prizonier în timpul războaiului din rețeaua tehnologică a altor la Orchestra Roșie. El a fost încredințat în aceea vreme cu omul care fusese la exafod pe atît a din membru Orchestra Roșie. După primele teste, phctoseala a fost manipulat să se angajeze să se vorbească despre evenimentele trecutului apropiat.

„Klecka acesta, povestește Roeder, mi-a transmis salutări de la Makarov și mi-a invitat să merg să-l vad la Berlin”

Autorul are dovezi că un căpitan Makarov se afla în Berlinul de Est în 1948 și conducea aici grupul I al M.G.B.-ului prescurtare desemnînd pe atîna serventele sovietice de informaii. În acest caz, Alamo ar fi perseverat în speculațiile ca el phctosea atît de mult la Bludenz. Tot ce e posibil e faptul că păstrat oare în ciuda prizonierii și lasate în incertitudine sale? Și asta e posibil: am putea crede că anii săi de căutări îl aduseseră la realitate.

Nimic nu e însă sigur. Numele de Makarov fiind foarte răspîndit în Rusia, nu putem să nu acceptăm ipoteza că acea căpitan de la M.G.B., despre care vorbește Roeder, este numai omonimul celui din Orchestra Roșie.

Pannwitz, Kent și cîțiva oameni ai Comandoului se refugiaseră într-o cabană la Bludenz, la vreo zece kilometri de frontiera elvețiană. Pentru a ajunge la acest colț meridional al Reichului, ei trebuiseră să parcurgă trei sute de kilometri printre unitățile germane în retragere, pe drumuri tăiate de baraje de jandarmi sau de S.S.-iști, gata să-i împuște pe cei care întorceau spatele hniei de foc. Dar kriminalratul poseda un document semnat concomitent de Himmler și de generalul Jodl, care îl autoriza să circule liber și-i dădea putere de autoritate asupra civililor și militarilor.

Adăpostiți în cabana lor, așteptau să vină sfîrșitul. Soseau francezii Primei Armate. Peste o zi, ei erau acolo, la Bludenz: percepeau din cabană zgomotul surd al tancurilor. Pannwitz și oamenii săi și-au ars actele de identitate: nervoși, crispați, așteptau deznodămîntul.

Așteptarea se eterniza. Ei s-au gîndit la toate ipotezele, afară de aceasta: că n-au să vină să-i caute. Au trecut săptămîni și ei se mai învîrteau încă în jurul cabanei lor. În mijlocul cîmpului în flori și al cîntecului pîsărilor, ei se gîndeau.

În fiecare seară, Kent avea o legătură radio cu Moscova. Jos, la Bludenz, oamenii își reluaau ocupațiile obișnuite. Că să fie bă-

gați în seamă, a fost necesar ca unul din compatrioții lor, un refugiat berlinez, să-i denunțe francezilor. Într-o dimineață văzură niște soldați luînd poziție în jurul cabanei și punînd în linie de bătaie un tun de 37.

Li se oferea ocazia unei bătălii de onoare. Dar kriminalratul Pannwitz era prea șiret pentru a muri pentru o cauză pierdută. Agită o cîrpă albă și oamenii săi ridicară mîinile în sus.

Un tînăr locotenent francez sosi cu pistolul în mînă și, fără să le acorde măcar o privire, se repezi asupra unei fotografii a fîhrerului care împodobește peretele : o smulse și o rupse în bucăți. Pannwitz se uită la Kent. Acesta făcu un pas înainte și spuse : „Eu fac parte din serviciul de informații sovietic ; am gradul de maior în Armata Roșie. Domnii aceștia fac parte dintr-o mișcare de rezistență germană și lucrează cu mine de mai mult timp”. Cum locotenentul, zăpăcit, continua să nu-i dea crezare, Kent îi arătă ultimele telegrame primite de la Centru.

El conchise : „Domnii aceștia rămîn sub protecția mea — am nevoie de ei. Cît despre acest material — a continuat el arătînd spre emițător și armamentul personal al S.S.-iștilor — el constituie proprietatea Armatei Roșii și sînteți rugat să nu vă atingeți de el”.

Telegramele Centrului îl convinseseră pe locotenent. Hotărî atunci să-i lase în pace. Îi salută și plecă.

Timp de o săptămînă nu-i mai deranjă nimeni. După aceasta veni un alt ofițer, care îi conduse la Cartierul general din Lindau, unde fură primiți de un colonel.

Între două telefoane, acesta îi întrebă dacă nu cumva auzi-seră vorbindu-se de un grup al Gestapoului purtînd numele bizar de „Comandoul Orchestra Roșie”.

Pannwitz se agită pe scaunul său și încercă să obțină precizări. Colonelul îi întinse atunci o telegramă venind de la Cartierul general american.

În ea se semnala francezilor prezența în regiune a „Comandoului Orchestra Roșie”, al cărui șef era un oarecare Heinz

Pannwitz, și li se cerea să depună eforturi pentru capturarea lui : după unele informații, el avea misiunea să-l omoare pe generalul Patton.

Îi răspunseră că nu au auziseră vorbindu-se despre acest grup, iar Kent își declină identitatea și făcu colonelului precizări doveditoare asupra apartenenței sale la serviciul de informații sovietic. Pannwitz își scoase și el hîrțiile sale false.

Probabil mișcat, dar fără a fi pe deplin convins, colonelul hotărî că un pahar nu-l angaja la nimic : ciocniră deci fericiți în cinstea victoriei aliaților. După care, se grăbi să pregătească un raport pentru generalul de Lattre de Tassigny.

S.S.-iștii și Kent își petrecură noaptea într-un dormitor al Cartierului general, printre cîțiva soldați francezi total indiferenți.

A doua zi, Pannwitz și Kent aflară că vor fi expediați la Paris. Generalul de Lattre hotărîse să se descotorosească de ei trimițîndu-i la Ministerul de Război.

Aveau cu ei zece valize pline cu lucruri personale : Pannwitz purta în permanență o servietă tixită de documente : nimeni nu-i ceru s-o deschidă.

Încurcat, ministrul luă contact cu legatia sovietică.

Pe 6 iunie 1945, o mașină a acesteia îi conduse pe Pannwitz și Kent la Bourget, unde îi aștepta un avion. Ei și-au luat zborul spre Moscova cu cele zece valize ale lor și servietă cu documente.

În ceea ce-i privește pe generalul Ozols și pe francezul Legendre, aceștia au transmis informații nemților din spatele frontului aliat pînă în momentul arestării lor, convinși că lucrau pentru sovietici.

Mai mulți agenți germani, introduși de Gestapo în rețeaua Mitridat, care între timp fuseseră arestați de francezi, au denunțat rolul lui Legendre : dînd dușmanului o listă cu membrii organizației, el i-a permis s-o distrugă parțial. I-ar fi fost pro-

tabil greu lui Legendre să explice purtarea lui unui tribunal francez și să-i facă să creadă pe judecătorii săi că el fusese sincer convins că lucrează pentru cauza aliată : așa cum lui Ozols i-ar fi fost foarte greu să demonstreze că el nu știa că Kent era agent al Gestapoului. Cei doi oameni însă n-au fost judecați : a intervenit pentru ei locotenent-colonelul Novikov, șeful misiunii sovietice la Paris. Acesta a garantat pentru ei și a obținut eliberarea lor. Legendre n-a mai fost niciodată tulburat, iar Ozols a fost repatriat în U.R.S.S.

Impresionate de amploarea acțiunilor Orchestrei Roșii, de eficacitatea ei și, probabil, speriate într-o anumită măsură de perspectiva refacerii sale spre a fi folosită împotriva altor virtuali adversari ai Uniunii Sovietice, serviciile de spionaj și contraspionaj engleze, americane, franceze, belgiene și olandeze caută să-i depisteze pe membrii acesteia și să le stabilească activitatea. Așa se face că la puțin timp după ce scăpaseră din cleștele Gestapoului, membri cunoscuți ai rețelei rămași în Occident sînt puși sub supraveghere...

Nici cei care plecaseră la Moscova nu au fost primiți cu flori. Evident, situația lor era foarte confuză. Numai o cercetare atentă, profundă putea stabili dacă meritele lor atîrnau mai greu în balanță decît consecințele colaborării cu dușmanul. Și o asemenea cercetare durează, cu atît mai mult cu cît greșeli comisese atît Centrul cît și Trepper și colegii săi. Cu toții constată că neîncrederea, superficialitatea, nervozitatea, tensiunea sub care se lucra, neglijența, birocratismul, graba își puseseră amprenta asupra întregii lor activități. Se adue acuzații reciproce, se dau pedepse, au loc reabilitări pentru unii și căderi în disgrație pentru alții...

În prezent, Leopold Trepper — Marele Șef — trăiește la Varșovia împreună cu soția sa Liuba și cei doi fii.

Îl cheamă Leiba Domb și are o nouă pasiune : editarea literaturii clasice evreiești. Încercările prin care a trecut au lăsat

urme vizibile asupra aspectului său fizic, dar nu și asupra stării sale morale, a convingerilor lui politice. A rămas același comunist ferm, același activist neobosit. Leiba Domb, în calitate de președinte al comunității evreiești din Polonia, desfășoară o susținută activitate socială, care face în continuare cinste celui ce a fost Marele Șef, omul care timp de cîțiva ani a ținut în șah imensul aparat polițienesc pe care Germania fascistă l-a pus pe urmele sale și a faimoasei rețele pe care a condus-o.

Gurevici-Kent trăiește astăzi în Leningrad.

În ce-l privește pe adversarul numărul 1 al Orchestrei Roșii, după moartea lui Giering, kîriminalratul Pannwitz, acesta nu se poate plînge că soarta a fost dură cu el : după zece ani de detențiune petrecuți în U.R.S.S., este eliberat și pleacă în R.F.G., unde guvernul îi acordă o pensie. Destine și destine...

C U P R I N S U L

<i>Din partea redacției</i>	3
Eroul	7
Constituirea rețelei	15
Franz Fortner pleacă la război	21
Întâlnire la Stalingrad	29
Descinderea	35
„Ei sînt puternici, foarte puternici”	45
Franz Fortner regăsește pista	49
Capturarea lui Wenzel	53
Raid asupra Amsterdamului	59
Lovituri de gratie la Bruxelles	67
„Păstrați-vă singele rece !”	81
Sfîrșitul berlinezilor	91
Epital pentru două umbre	97
Simexul asediat	109
Unde este Gilbert ?	119
Căderea	131
Supliciul	139
Ultima bătălie a lui Schulze-Boysen	149
Marele Joc	165
Soare și ceață	171

Convoi spre Berlin	183
Esafodul	197
Duelul Trepper—Giering	207
Farmacia salvatoare	221
Salvează-te cine poate	241
Tandemul Panowitz—Kent	237
O belgiancă, un francez	265
Înapoierea eroului	269
„Victoria cîntînd...“	271